

MINORAS ÄNGLAR

Peter Gimle

Copyright © 2013 Peter Gimle
Ansvarig utgivare: Peter Gimle
Framställt på vulkan.se
Tryckt i Riga
ISBN: nummer

Till mina döttrar...

Inledning

Solen var långsamt på väg upp över de höga bergen i södra Peru. Ännu låg en tät dimma kvar i de djupare dalgångarna och på bergssluttningarna ovanför dimman hördes småfåglars klara morgonsång bland buskar och snår. Ännu högre upp i bergen, på en vacker bergsplåtå tretusen meter över havet, låg ett gammalt Inkatempel. Här var luften lite kallare och tunnare och det verkade bli en blåsig men molnfri dag. Templet hade sju stycken höga torn, alla beklädda med guld. På fältet nedanför tempelportarna stod indianstammens präster i en perfekt ring. De såg mycket imponerande ut i sina klargröna dräkter. Samtliga tjugo präster stirrade upp mot himlen. De väntade på något... Prästerna stod där hela morgonen, lugna men förväntansfulla. Klockan tickade sävligt vidare och morgonen övergick till dag. När solen stod som högst på himlen skedde äntligen det som prästerna förutspått, enligt en trehundra år gammal profetia. Först syntes endast en liten ljus prick i skyn. Pricken växte, blev långsamt allt större och snart syntes dess färg och form. Något stort och grönt dalade sakta ner genom himlen. Föremålet var avlångt och elegant med mjuka kvinnliga linjer. Dess släta yta gnistrade i solskenet. Enligt indianernas profetia skulle de besökas av gudar, men gudarna var egentligen vanliga besökare från en planet, som låg långt, ja mycket långt borta från Jorden. Nja, så vanliga var de nog inte... Det var faktiskt mycket sällsynt att Jorden besöktes av rymdvarer under denna tidsperiod och det skulle dröja ytterligare femhundra år innan Jorden blev ett populärt mål för rymdturister.

Rymdskeppet landade ljudlöst mitt i den vida ringen av präster, som backade bakåt en aning för att inte bli mosade. De stod sedan helt tysta och stirrade som hypnotiserade på det stora föremålet framför dem. En dörr öppnades med ett gnisslande ljud

och en av rymdvarelserna steg ut ur skeppet. Prästerna föll med en gång ner på knä och bugade sig djupt med pannan mot marken. Varelsen som kom ut var ungefär en halvmeter hög, lilafärgad och gick på tre ben. Det fanns inte ett hårstrå på hela dess skrynkliga kropp och den såg egentligen ganska ful ut, med mänskliga mått sett. Dess namn var Kaxifjog Stress, vilket på det intergalaktiska språket betyder "lila man som alltid har bråttom".

Kaxifjog gick fram till Översteprästen, som hade en stor guldfärgad mössa på huvudet, och fick honom att ställa sig upp genom att dra honom hårt i örat. Översteprästen grinade lite illa men lugnade sig när han upptäckte att örat fortfarande satt kvar. Kaxifjog sträckte sig upp på sina extremt långa tår och trädde försiktigt ett halsband över prästens huvud. I halsbandet hängde en oval blå sten med en inskription, där det stod på snygg spanska: (översatt) En gåva till Minoras små änglar, med makten att befria eller styra.

Sedan talade Kaxifjog på flytande spanska:

"Oh! Du vackre präst med hög gul hatt. Jag ber er att dag och natt vaka över denna sten tills dess att ljusets drottning återkommer. Då skall hon med stenens hjälp åter befria de stora massorna från en tung börda. Stenen har makten att göra mycket gott, men i fel händer kan den tyvärr ställa till med en massa trubbel. Vänta på den sanna drottningen och ge denna till henne. Hon kommer dock inte vara av er sort. Bevaka stenen med era liv och låt aldrig mörkrets krafter få tag på den."

"Hur vet jag vem som är den rätta drottningen och när kommer hon?" frågade prästen oroligt och bugade sig djupt.

"Jag vet inte vem hon är och inte heller när hon kommer o vackre präst, men troligen kommer hon inte förrän om hundratals år. Låt ditt hjärta bestämma vem som skall få stenen i arv efter dig och låt mitt budskap följa stenens alla väktare i generationer efter att ditt lik ruttnat i Jorden. Nu har jag utfört det uppdrag som pilgrimen gav mig i min dröm. Nu återvänder jag hem. Lycka till!"

Kaxifjog vände sig om och gick tillbaka till sitt rymdskepp. Innan dörren stängdes vinkade han glatt med alla sina tre armar.

Oturligt nog kländes hans ena fot när dörren stängdes och det sista prästerna hörde var en ilande skri av smärta inifrån skeppet.

Indianerna stod tysta och iakttog skeppet när det ljudlöst steg upp mot skyn igen. Översteprästen tittade på sina medpräster, som stod runt omkring honom med frågande ansiktsuttryck. Han tänkte oroligt: Oh nej! Var det verkligen det här som den heliga profetian förutspådde. Det var den löjligaste gud jag någonsin träffat... men han är ju faktiskt också den enda. Man kan kanske inte begära för mycket?

Året var 1693 e.kr.

Kapitel 1

Tiden gick och så småningom blev det år 4034 e.kr. Människorna hade gjort stora tekniska framsteg och sedan drygt nio hundra år hade de kunnat färdas fram och tillbaka mellan stjärnorna galaxen.

Ett forsknings skepp från Jorden var långt hemifrån. Skeppet gled fram genom den rymden och var på väg till den gula stjärnan Arcatus, som låg trehundra femtio ljusår bort från Jorden. Runt omkring stjärnan kretsade fem större planeter. Målet för forskarna var den andra planeten, som kallades Aquarius, vars yta till nittionio procent var täckt av vidsträckta hav. Denna planet var fortfarande ganska utforskad och hade endast besökts av människor en gång tidigare i historien. Det tidigare besöket, vilket gjorts för över femtio år sedan, hade rapporterat om stora havsvidunder, som var mer än tio gånger större än Jordens blåvalar. Rapporterna beskrev dem som gigantiskt stora, men gulliga förvuxna gräsälvar. Haven på Aquarius var djupa och på ett ställe hade man mätt upp ett djup på mer än fem mil under havsytan. Men vid förra besöket hade man inte haft tillgång till några fartyg och undersökningarna hade bara kunna göras ifrån luften. Forskarna i den nya expeditionen hade nu med sig två stora U-båtar i C-klassen, som skulle användas för att utforska havet och de varelser som levde där. Slutmålet med forskningen var att ta fram fakta om huruvida en mänsklig bosättning skulle kunna vara möjlig på planeten eller inte. De öar som fanns på planeten var ganska karga och fattiga på liv, så en bosättning skulle behöva skaffa det mesta av sin föda från havet.

Människorna var under den här eran ständigt på jakt efter nya planeter att skapa bosättningar på. Man beräknade att det fanns totalt knappt hundratrettio miljarder människor i hela galaxen, med bosättningar utspridda på tretton olika planeter. Vissa av planeterna var proppfulla med folk och överbefolkning,

samt den miljöförstörning som följde med detta, var ett ständigt problem. Den interplanetariska församlingen hoppades att ett par miljarder människor skulle kunna bosätta sig på Aquarius, men utforskandet av planeten skulle bli ett tidsödande arbete, som var beräknat att ta minst två år.

Forskningsskeppets hastighet låg nu på blygsamma dubbla ljushastigheten och man beräknade att nå planeten om cirka en vecka. Trots att man lärt sig att färdas snabbare än ljuset blev resorna ändå långa och människornas erfarenheter av rymdresor hade visat att det var fördelaktigt att resenärerna reste tillsammans med sina nära vänner och familjer. Besättningen bestod denna gång av ett tjugotal forskare och tekniker med sina respektive familjer.

Ledare för expeditionen och tillika skeppets Kapten var Professor Elisabeth Wilkins. Hon hade med sig sin man Michael, som hade fått jobb som kock på skeppet. Hemma på jorden hade han arbetat som historielärare, men på ett rymdskepp fick man ta de yrken som behövdes. Det hade dock visat sig att han hade större talang som kock än som lärare, trots att vissa av hans senaste recept visat sig vara lite för experimentfulla. Elisabeth hade också med sig deras två barn Idana och Sira.

Idana var äldst, med sina sju år. Hon hade brunt hår efter sin far och en liten nätt uppåtstående näsa efter sin mor. Idana tyckte bäst om att sitta i förarhytten och prata med de två piloterna. Hon tyckte redan att hon kunde allt om att flyga ett rymdskepp, men ännu fick hon hålla sig till tåls med att träningsflyga i skeppets rymdsimulator.

Lillasyster Sira var fyra år gammal. Hennes hår var blont likt hennes mors, men annars sa folk att hon mest liknade sin pappa. Det bästa hon visste var att leka med sin alldeles egna hundvalp, som hon döpt till Simba. Valpen var en sex månader gammal Tibetansk Tempelhund. Han var liten, som alla Tibetanska Tempelhundar, med mjuk brun päls. Simba älskade att leka med sin Matte och hade mycket spring i sina små ben. Tyvärr var han fortfarande långt ifrån väldresserad.

En dag, när Sira satt och lekte med Simba i lekrummet, hände något som skulle förändra hela hennes liv. Plötsligt började hela skeppet vibrera och skaka våldsamt. Hunden blev orolig, hoppade ner från Siras knä och sprang iväg nerför korridoren. Simba gnydde olyckligt när hon inte hittade något bra ställe att gömma sig på.

”Kom tillbaka Simba!” ropade Sira.

Hunden stannade upp, vände sig om och tittade på Sira med sina stora bruna ögon. Men när Sira närmade sig, vände han trotsigt tillbaka huvudet igen och sprang vidare.

Knasiga hund, tänkte Sira och sprang efter.

Skakningarna berodde på att skeppet kolliderat med en svärm av meteorgrus. Gruset bestod av stenar, vilka i storlek var allt mellan sandpartiklar till stenar stora som fotbollar. Som tur var hade skeppet ett halvmeter tjockt yttre pansar. Den yttersta ytan var även förstärkt med små nukleära sprängladdningar, som vid större kollisioner tog bort det mesta av kollisionens kraft genom motriktad sprängverkan. Efter det att skakningarna slutat reste sig skeppets andrepilot och tillika kontrolltekniker Leo Sandelowsky. Han gick snabbt fram till en stor monitor, som fanns på andra sidan förarkabinen. Det var hans uppgift att undersöka eventuella skador på skeppet. På den stora skärmen upptäckte han en signal, som indikerade att det fanns en liten läcka i det yttre skyddspansaret. Skadan var bara ytlig och Leo pustade ut av lättnad. En reparationsrobot skickades genast iväg till utsidan av rymdskeppet för att kontrollera det yttre skrovet noggrannare och efter bara några minuter hade roboten kommit fram och lokaliserat skadan. Leo undersökte skrovet via robotens kamera, som visade skadan på den stora skärmen framför honom. När bilden förstörats fick han syn på något konstigt. Runt omkring de små sprickor som fanns i skrovet på båda sidorna om en liten krater fanns något som mest såg ut som ett vitt trögflytande slem. Leo lät öka förstoringen ytterligare och riktade kameran mot sprickan, så att han kunde iaktta slemmet på mikroskopisk nivå. Slemmet verkade bestå av stora encelliga amöbaliknande organismer.

Han kallade omedelbart på hjälp och inom en halv minut var biologen Rudolph Gerke på plats. Medan Rudolf undersökte slemorganismerna med hjälp av reparationsrobotens avancerade instrument, studerade Leo sprickans storlek. Då upptäckte han till sin förvåning att sprickorna hade blivit djupare och bredare än han först noterat. På något sätt verkade det som om slemmet frätt sönder skrovet.

En minut senare ljöd alarmer med en hög signal genom hela skeppet. Det blev nu en febril verksamhet överallt. Enligt skeppets instrument hade det främmande slemmet nu lyckats tränga sig igenom skeppsskrovet och in till det underliggande motorrummet. Detta ledde till att luften i motorrummet snabbt började sugas ut genom sprickan. Lufttäta slussdörrar stängdes automatiskt vilket hindrade att luft från ytterligare utrymmen försvann.

Elisabeth och en ung kvinnlig maskintekniker, som hette Angela, satte snabbt på sig sina rymddräkter och gick in i motorrummet. När de kommit in stängdes den lufttäta dörren snabbt bakom dem. Efter någon minut hittade de skadan i taket. När Elisabeth tittade upp mot sprickan såg hon en del av den stjärnfyllda rymden utanför. Sprickan hade blivit ungefär en halvmeter lång och fem centimeter bred. Det hade även droppat ner vitt slem inne i motorrummet. Slemmet hade olyckligtvis hamnat på skeppets stora kontrollenhet och var nu i full färd med att fräta sönder den viktiga utrustningen. Elisabeth tog försiktigt upp en del av slemmet med en sked och droppade ner en klump av provet i ett provrör. Hon tog röret och förde in det i den mobila analysenhet Angela bar med sig. Inom några sekunder började slemmet fräta sönder skeden hon använd och Elisabeth var tvungen att slänga bort skeden för att slemmet inte skulle nudda hennes fingrar. Som tur var verkade slemmet inte påverka glaset i provröret.

Efter några minuter kom analysresultaten som visade att mikroorganismerna utsöndrade något slags kiselbaserat enzym, som genom syrahydrolys kunde bryta ner nästan alla slags metaller. Med några ytterligare beräkningar och med datorns hjälp kom Elisabeth fram till att det bästa sättet att snabbt

oskadliggöra slemmet borde vara att spreja det med koncentrerad natriumhydroxid.

Plösligt började det blixtra och smälla i kontrollenheten, vilket ledde till en hel del elektroniska fel i hela rymdskeppet.

Efter att ha sprungit efter Simba en stund, hann Sira äntligen ikapp hundvalpen. Hunden stod och flämtade i korridoren när plötsligt en dörr öppnades alldeles intill honom. Simba blev nyfiken och sprang in. Sira hade aldrig tidigare sett att den dörren varit öppen och hon undrade vad som kunde finnas där inne. Hon ropade på Simba och följde efter.

Dörren ledde till ett litet mysigt möblerat rum med en massa knappar och dataskärmar. Sira hade blivit tillsagd att aldrig röra några knappar hon inte kände till och nu lydde hon denna förmaning. Men hon var naturligtvis ganska nyfiken på vad alla knapparna var till för. Särskilt en massa runda blå och röda knappar med lustiga krumelurer på. Bredvid henne stod Simba och viftade på svansen. Han ville leka och Sira började genast brottas med honom på skoj. Detta var något de gjorde ganska ofta och som aldrig ledde till mer än några skrapsår på Siras händer. Mitt i den ganska vilda leken råkade hunden hoppa upp på kontrollpanelen. Där stötte han till en stor röd knapp med den underliggande texten "EVAKUERING".

Plötsligt hördes en stel mansröst genom en högtalare, som satt ovanför en bred monitor:

"Var vänligen och sitt ner i stolarna. Evakuering påbörjas om tio sekunder. Tio, nio, åtta..."

Sira och Simba slutade tvärt sin brottningsmatch och Sira lyssnade förvånat på rösten, som fortsatte sin nedräkning med neutral röst.

Åh nej! Nu har jag nog gjort något som mamma och pappa inte kommer att gilla. Jag får skylla på hunden, tänkte Sira.

När rösten kom till noll stängdes plötsligt den enda dörren i rummet, som ledde ut tillbaka till korridoren. De var instängda! Sira sprang fram till dörren och letade efter någon öppningsknapp, men hon hittade ingen. Plötsligt började rummet skaka och Sira hörde ljudet från förbränningsmotorer som startades upp.

Efter en liten stund öppnades ett litet fönster ovanför kontrollpanelen. Sira tittade ut och fick se tusentals stjärnor lysa i den annars nattsvarta rymden. Det hon inte visste var att de just blivit utskjutna i en av skeppets totalt tio räddningskapslar. Det var inte bra... Räddningskapslarna var mindre rymdskepp, vilka fungerade som livbåtar vid nödsituationer. När slemmet i motorrummet några minuter tidigare förstört stora delar av kontrollenheten, hade detta av misstag utlöst en evakueringsignal, som öppnat alla dörrar till skeppets nödkapslar.

Nu for räddningskapseln med allt högre fart bort från skeppet. Kapseln var programmerad att automatiskt söka upp närmsta bebodiga planet, som hade tillgång till andningsbar atmosfär, mat och vatten. Sira förstod att något var fel, men då hon bara var fyra år gammal förstod hon inte riktigt vad som hänt. Hon tittade ut genom ett annat litet fönster bredvid dörren och fick syn på forskningsskeppet, som varit hennes hem de senaste fyra veckorna. Skeppet blev snabbt allt mindre och mindre och till slut var det så lång borta att det inte längre syntes genom fönstret. Sira satte sig ner på golvet och hennes ögon fylldes av tårar. Simba, som förstod att något var fel, lade huvudet i hennes knä och tittade upp mot henne med sina stora bruna ögon.

”De kommer nog snart och hämtar oss”, snyftade Sira och klappade hunden kärleksfullt på ryggen.

Hon höll om Simba och tittade ut igenom fönstret mot stjärnbilder, som inte liknade några hon tidigare sett.

Samtidigt var besättningen i forskningsskeppet i full gång med att oskadliggöra det frätande rymdslemmet. I motorrummet sprejade Angela kontrollenheten med koncentrerad natriumhydroxid, som visade sig vara extremt effektivt mot de främmande encelliga organismerna. När natriumhydroxiden kom i kontakt med cellerna startades omedelbart en kedjereaktion, som ledde till att cellerna svällde upp och exploderade. Detta gjorde att slemmet bubblade till som i dödsryckningar för att sedan förvandlas till en död grå slemklump, som kunde tvättas bort med vanligt rengörings-

medel. Slemmet i sprickan fick samma behandling, både inifrån och utifrån via reparationsroboten.

Sedan svetsade roboten ihop sprickan och skrovet blev intakt igen. En dataingenjör sattes på att undersöka vilka fel som uppstått i kontrollenheten och allt verkade ordna sig.

Idana, som var på väg till sin mamma, upptäckte att två dörrar till nödkapslarna i korridor C2 var öppna. När hon kom fram till Elisabeth frågade hon:

”Mamma, varför är dörrarna till nödkapslarna öppna?”

”Va? Det borde de inte vara”, sa Elisabeth förvånad och skakade på huvudet. ”Jag skall kolla det genast!”

Elisabeth kände plötsligt en stark oro i bröstet, men avfärdade snabb tanken som överdriven. Hon gick fram till förarhytten och knackade Leo Sandelowsky på axeln.

”Hej Leo! Min dotter säger att dörrarna till nödkapslarna är öppna. Kan du kontrollera det?”

”Ett ögonblick min sköna”, sa Leo och bredde på med ett stort fånigt flin.

Han satt en stund vid datorn och sökte efter information om nödkapslarna.

”Konstig!” sa Leo och slog frenetiskt på tangentbordet. ”Datorn har blivit knäpp igen. Jävla moderna junk! Tacka vet jag de gamla chipsbaserade datorerna, som min farfar arbetade med. Den här knäppa nanopartikeldatorn skall hela tiden försöka att tänka ut en massa saker själv och det gör mig galen. Jag kommer inte åt någon information om nödkapslarna, men vänta... Här ser jag att dörrarna till nio av skeppets tio nödkapslar är öppna. Skall jag stänga dem?”

”Jag gör det genast! Vi vill ju inte att någon passagerare skall fara iväg av misstag”, sa Elisabeth.

Nödkapseln med Sira och Simba, for allt längre och längre bort från forsknings skeppet. Kapseln var på väg till ett litet solsystem som endast låg en halv dagsfärd bort. Efter en stund började Sira känna att det kurrade i magen.

”Jag är hungrig”, sa hon till Simba. ”... och vi har ingen mat med oss.”

”Vilken mat önskas, min vackra lilla dam?” sa plötsligt kapselns servicedator, med samma stela mansröst som tidigare.

”Va! finns det mat här?” utropade Sira förvånat.

”Ja! Det är alldeles korrekt. I denna kapsel finns det mat för tre månaders normal förbrukning för dig och din hund. Tyvärr finns det bara dricka för cirka en månads förbrukning, men tills dess är jag säker på att vi hunnit hitta friskt vatten på den planet jag personligen valt ut”, sa datorn med lite snorkig röst.

”Jag vill ha pannkakor och Simba vill ha smörgås med ost”, sa Sira och tittade ner på Simba, som viftade glatt på svansen när han hörde ordet ”smörgås”.

”Ett ögonblick! Vi får se vad jag kan hitta i köksregionen.”

Det dröjde någon minut och sen kom en konstgjord hand ut med tre nygräddade pannkakor med jordgubbssylt och lite grädde. Det kom också fram en talrik med två stora ostsmörgåsar. Till dricka hade datorn själv valt vatten smaksatt med lite citron, eftersom Sira inte gjort något specificerat önskemål om detta.

Simba började genast glufsa i sig smörgåsarna, medan Sira som vanligt åt sina pannkakor långsamt och varligt med händerna. Gaffeln och kniven, vilka låg bredvid tallriken, använde hon bara motvilligt när någon av föräldrarna såg på. Detta resulterade som vanligt i att en del av sylten och grädden fastnade i Siras ljusa hår.

Medan hon åt tänkte hon på en animerad film hon sett för ett par veckor sedan. Filmen hade handlat om en ung tjej som ensam upptäckt en ny mystisk planet. I filmen hade flickan befriat lokalbefolkningen från elaka rymdpirater och dessutom funnit en ny oändlig energikälla baserad på trädkottar. Filmen hade självklart slutat lyckligt.

Kanske jag också blir hjälte nu! tänkte Sira och log finurligt.

Efter maten blev Sira trött och gäspade med stor mun. Datorn noterade detta och fällde ut en säng från väggen. Hon kröp in under täcket, medan Simba tog sin vanliga plats nedanför Siras fötter. Det tog bara en liten stund tills både hon och hunden sov djupt. Snart drömde Sira om att hon slogs mot

svarta smådrakar på en främmande planet fylld med vilda djungler.

Efter att ha sovit i tio långa timmar vaknade Sira utav Simbas blöta nos, som sniffade henne i ansiktet. Hon tittade mot fönstret och förväntade sig se ett svart mörker fyllt av lysande stjärnor. Men nu täcktes nästan hela fönstret av en enda stor gulaktig planet. Sira gick fram till fönstret och såg att planeten hade en massa linjer, som gick kors och tvärs över hela ytan.

Är det floder? gissade Sira skeptiskt.

Annars såg planeten rätt så trist ut. Räddningskapseln hade enligt instruktion automatiskt letat ut den närmaste någorlunda beboeliga planeten.

”Vi närmar oss nu planeten Solaris III”, sa kapselns robotröst. Var vänliga och spänn fast era säkerhetsbälten och fäll upp borden framför er. Färden genom planetens atmosfär beräknas bli lite oregelbunden.”

Sira tittade sig runt omkring och fick syn på något som liknade ett säkerhetsbälte, vilket satt fast i en stol. Hon satte sig på stolen och tog tag i bältet och försökte knäppa fast det runt magen, men det var för svårt för en fyraåring. Efter att ha försökt några gånger och misslyckats, blev hon arg och slängde iväg säkerhetsbältet mot väggen.

”Dumma bälte!” ropade hon surt. ”Simba och jag vill inte ha några bälten.”

Hon satte sig istället ner på golvet och lekte en stund med hunden. Kort därefter stund började hela kapseln skaka vilket ledde till att de ramlade omkull på golvet. Kapseln fortsatte att skaka våldsamt en stund, men sedan slutade skakningarna tvärt och det blev lugnt igen. Efter att ha fallit fritt i ytterligare några minuter släppte kapseln ut tre stora fallskärmar. Farkostens färd bromsades upp och den började sakta sjunka ner genom planetens atmosfär, som var nästan helt molnfri. Sira reste sig och tittade ut genom fönstret. Hon såg att de sakta föll ner mot en planet som mest verkade bestå av en stor beigegul stenöken. När de kom närmare marken kunde hon även urskilja mindre berg och raviner. Efter ytterligare några

minuter landade kapseln hårt på en stenig slätt. En aning mörbultad satte sig Sira upp igen.

”Atmosfären innehåller här nitton procent syre vilket är tillräckligt för att ni skall kunna andas utomhus”, sa datorn. ”Men temperaturen ligger just nu på drygt femtio grader Celsius och jag rekommenderar att ni väntar med att gå ut ur kapseln tills i kväll då det börjar skymma. Gravitationen är här halva jordgravitationen, så ni bör inte ta allt för långa hopp. För er information vill jag också berätta att ni hittar närmaste rena vattenkälla cirka fyrahundra meter rakt fram i dörrens riktning. Lycka till!”

Sira tittade ut ur fönstret och såg på ett ödsligt ökenlandskap, som sträckte sig åt alla håll. Här och var växte det något som liknade små taggiga buskar med röda blad. Hon såg inte skymten av något vatten, men en bit bort i dörrens riktning låg några mindre klippformationer, som skulle kunna dölja ett vattendrag. Himlen var ljus blå i färgen och högt uppe tyckte hon sig se små vita former, som troligen var moln. Plötsligt krockade något på fönsterrutan. Det var ett litet brunt hårigt flygande kryp, vilket flög med vingar som rörde sig och såg ut som helikopterblad. Sira tittade fascinerat på när kryptet verkade vila och putsa sig medan de satt på fönsterrutan. Sedan flög det lilla djuret iväg igen.

”Kommer de inte snart?” sa Sira högt till sig själv.

Då hon endast var en liten flicka förväntade hon sig att hennes föräldrar när som helst skulle komma och hämta hem henne igen. När hon bodde på Jorden hade hon en gång gått vilse och somnat under rutschkanan i en liten lekpark ett par kilometer hemifrån. Den gången hade de hittat henne mitt i natten och försiktigt burit hem henne igen.

Så varför skulle de inte hitta mig nu?

När stjärnan, som hette Orius IV, sänkte sig mot horisonten kom ett nytt meddelande från kapselns dator.

”Temperaturen utomhus är nu 30 grader Celsius. Om ni vill gå ut en sväng kan jag öppna dörren åt er. Under den tid vi varit här har jag skannat omgivningarna och inte funnit något

levande som skulle kunna utgöra ett fysiskt hot mot er. Är detta inte förträffligt bra?”

”Jättebra”, sa Sira trött. ”Nu vill jag gå ut!”

Dörren gled upp ljudlöst och en varm torr luft svepte in i kapseln. Luften hade en ganska angenäm doft, som till viss del påminde om kanel. Simba sniffade i luften och skuttade glatt ut ur den lilla farkosten. Äntligen kunde han röra sig fritt! Efter kom Sira, som tittade sig tveksamt omkring. Hon märkte att den låga gravitationen gjorde henne mycket lätt och gick fram med försiktiga steg.

När de kommit ut ur kapseln stod de båda stilla en stund och bara spanade in omgivningen. Simba gick försiktigt fram mot en buske. Han sniffade på den lite grann, men verkade inte bry sig nämnvärt om lukten. Sedan vände han sig om och kissade på växten så att det stänkte.

Sira fick syn på ett kul kryp i sanden. Det liknade mest en grå liten mask med fyra ben. När hon petade på djuret hoppade det plötsligt bort ett par meter. Sira tyckte att det var kul, följde efter krypet och pillade på det igen. Åter hoppade djuret iväg och denna gång landade det flera meter bort. Sira följde efter djuret allt längre bort och kom så småningom fram till några låga klippor, som stack upp ur marken. Hon gick förbi klipporna och upptäckte en liten bäck, som på något mystiskt sätt, rann ur en skreva i klippan. Sira smakade lite på vattnet och funderade.

Duger! men inte lika gott som på skeppet, tänkte hon.

Sira följde bäcken en bit, men tvärstannade sedan tvärt. Framför henne stupade marken ner i en djup ravin. Bäckens rann i kurvor nerför branten och slutade långt nere i ravinen, som säkert var femtio meter djup. Där nere gick bäcken ihop med en stor brusande flod.

Sira fick också syn på en smal stig, som slingrade sig ner till floden. Hon tog sig försiktig över kanten och hamnade på stigen, som började någon halvmeter längre ner.

”Kom Simba!” sa Sira förväntansfullt. ”Vi går ner och tittar på vattnet.”

Hunden stod först och tvekade vid kanten men hoppade sedan ner till stigen nedanför och följde efter sin matte med

små skuttande steg. Tillsammans gick de försiktigt ner för den branta stigen, som såg ut att blivit använd ganska ofta. Men man kunde inte se några tydliga spår efter fötter i den hårt pressade sanden. Väl nere vid floden stannade de och tittade ner i det forsande vattnet. Sira skymtade något som såg ut som en liten fisk, men när hon rörde vid vattenytan, simmade den snabbt iväg. Vattnet var varmt och skönt och det skulle troligen vara härligt att bada här. Under vattenytan såg hon även några vattenväxter med stora röda blad. Sira doppade ner ett finger och smakade på vattnet och upptäckte att det smakade bättre än vattnet i den lilla bäcken.

Plötsligt stelnade Simba till, lade svansen mellan benen och började morra. Sira reste sig upp och fick syn på något stort, vilket kom gående med långa steg på andra sidan av floden. Det var ett jättelikt monster, som taget direkt ur en skräckfilm. Varelsen gick på två ben och var tre meter hög. Dess huvud hade fyra stycken runda kolsvarta ögon och en stor mun fylld av vassa krogiga tänder. Monstret såg på dem och utstötte ett fasansfullt skri, som fick håren att resa sig på Siras armar.

Sira blev jätterädd och började springa tillbaka upp för stigen, med Simba alldeles framför sig. Hunden gnydde ynkligt och verkade ännu mer skräckslagen än sin matte. Bakom sig hörde Sira hur monstret plumsade igenom det grunda vattnet, men hon vågade inte vända sig om för att titta efter. Stigen upp för backen var jobbig och nu hade monstret redan kommit över på hennes sida av floden. När Sira var nästan uppe vid kanten hörde hon ett flåsande ljud alldeles bakom sig och hon vände sig om för att se efter. Monstret hade nästan kommit ikapp dem med sina långa steg. Sira tog upp Simba i sin famn för att lyfta upp hunden sista biten över kanten. Plötsligt tog en hand med vassa klor tag i hennes axel. Sira skrek till och Simba bet vildsint i ett av monstrets krokiga fingrar, vilket ledde till att varelsen tjöt till och drog tillbaka handen. Klorna hade dock gjort fula sår i Siras axel och en del av hennes tröja låg söndersliten på marken nedanför. Sira lyckades med en kraftanstängning ta sig upp och över kanten, men då fick monstret tag i hennes vänstra sko.

Sedan skedde allt så fort att Sira aldrig riktigt uppfattade vad som hände. Plötsligt greppade någon tag om hennes midja och förde snabbt henne och Simba rakt upp i luften. Hon tittade upp och fick se ytterligare en stor varelse, som mest liknade de flygande dinosaurier hon sett på TV, hemma på Jorden. Då hade hon tyckt att de var fascinerande, men nu var hon vettskrämd.

Sira och Simba fördes allt högre och högre upp i luften. Flygödlans grepp om Siras midja var tillräckligt fast för att inte tappa henne, men ändå inte så hårt att det gjorde ont. Den hade inga riktiga gripklor som de gamla flygande dinosaurierna hade haft. Istället liknade dess gripklor mer en apas fötter, fast med sex långa tår istället för fem korta. Flygödlan tittade på henne och visslade ut några korta toner, som om den ville kommunicera med henne.

”Släpp mig! Släpp mig din dumma fågel!” skrek Sira.

Hon var nu så rädd att hon nästan inte kunde röra en endaste muskel. Hon tittade upp i flygödlans ögon och såg att de var helt gröna med en silverliknande prick i mitten. Det såg ut som ögonen ville säga henne något.

Samtidigt ute i rymden var forskningsskeppet äntligen på väg till Solaris III, den planet som Sira nu befann sig på. Hennes mor Elisabeth tänkte oroligt på all den tid de missat. Det hade nu gått tio timmar sedan de hade upptäckt att hennes dotter och hunden inte fanns någonstans i skeppet. Den enda logiska slutsatsen var att de på något sätt hade lyckats fara iväg i den räddningskapsel som fattades. Elisabeth hade omedelbart försökt att spåra vart räddningskapseln farit, men på grund av skadorna i kontrollenheten hade det varit omöjligt. En datatekniker hade först fått laga en del av processorerna i kontrollenhetens styrmodul och det hade tagit flera timmar innan den blivit fixad. De fick då äntligen in en svag signal från räddningskapseln. Men kapseln hade vid det laget hunnit mycket långt och det skulle ta tid att hinna ifatt, trots att forskningsskeppet var betydligt snabbare än kapseln.

Åtta timmar senare kom de äntligen fram till ökenplanet Solaris III. Forsknings skeppet lokaliserade snabbt nödkapseln på marken och när de fick syn på den igenom förarhyttens stora fönster, hade natten på Solaris III passerat för att övergå till gryning. Det stora skeppet landade ett hundratal meter från kapseln och landningsraketerna blåste upp ett stort moln av sand och damm innan skeppets landningsställ nådde markytan. Direkt efter att landningsbryggan fälts ut rusade Elisabeth och Michael ut ur skeppet. (Idana hade blivit tillsagd att stanna kvar i skeppet.) När de kom fram till kapseln upptäckte de till sin förskräckelse att den var tom.

"Dator!" ropade Elisabeth som stod i nödkapselns dörröppning. "Var är min dotter?"

"Den lilla flickan och hennes hund är tyvärr ute för tillfället", svarade datorrösten lugnt. "Jag har gjort i ordning frukost till dem, men de har inte kommit tillbaka sedan i går kväll. Har ni kanske lust att smaka på lite bananpannkaka och milkshake medan ni väntar?"

"Åh, knip!" sa Elisabeth irriterat.

"Kom ut hit Elisabeth!" sa Michael, som stod utanför kapseln. "Här borta finns det fotspår. Det måste vara Sira och Simba, som gått i den här riktningen."

De följde spåren, som ledde till några små klippor i närheten. Här såg de samma lilla bäck, som Sira tidigare hittat kvällen innan. Efter att ha följt spåren vidare ett hundratal meter, hörde de ett svagt brusande ljud. Michael sprang fram och stannade tvärt. Framför hans fötter låg en vidsträckt och ganska djup ravin. Längst ner i ravinen rann en slingrande fors, som brusade och skummade våldsamt. Här tog också Siras spår slut. Elisabeth kom fram till Michael och tittade ner i ravin. Hon kände en stor klump samlas i halsen.

Vad har hänt med min kära lilla dotter?

På marken såg de nu också en hel del andra större fotspår. Fotspåren visade avtryck efter en stor tvåbent varelse med två kloförsedda tår på varje fot.

Utan förvarning fälldes plötslig Michael till marken av en lång gripklo från en varelse som stått gömd alldeles under ruinens kant. Elisabeth reagerade blixtnabbt och drog sin

strålpistol. Hon fick syn på ett monstruöst huvud, som stack upp över ravinkanten, tog sikte och avfytrade pistolen. Strålen brände genast upp ett stort hål mitt i monstrets huvud. Utan ett ljud släppte varelsen taget om Michaels ben, föll bakåt och rullade ner för ravinens brant.

”Tack!” sa Michael och pustade ut.

Michael och Elisabeth såg stelt på när monstrets kropp blev allt mindre. Det var såpass brant att dess kropp rullade ända ner till den skummande forsen nedanför. Monstret hamnade i vattnet och fördes långsamt bort av det brusande vattnet. Sedan upptäckte Michael även något annat. På en liten klipphylla en bit nedanför låg en trasig bit av Siras tröja...

Samtidigt, långt borta från planeten Solaris III, stod en man högt uppe i ett vackert torn och blickade ut över ett sagolikt vackert landskap. Nedanför honom fanns grönskande dalar och djupa skogar med gnistrande blå sjöar. Mannen var drygt fyrtio år gammalt och hans bruna skägg började få gråa stänk på vissa ställen. På huvudet bar han en tunn Kungakrona av guld, vilken visade hans ställning, som enväldshärskare för detta vackra rike. Hans namn var Kung Leopold I.

Men han hade inte alltid varit Kung. Medan han blickade ut över landskapet tänkte han tillbaka till sin barndom. Han hade vuxit upp i en fattig förort på en avlägsen skogsplanet med namnet Lionora. Där hade han bott tillsammans med sina föräldrar, som arbetat som dataoperatörer på en stor robotfabrik. De som ägde fabriken hade inte varit människor, utan nabier. Nabier var små håriga varelser med gula ögon och ett hemskt humör. Nabierna drev ofta sina anställda på ett skoningslöst sätt och hans föräldrar hade fått jobba på sina kontor till sent på kvällarna för att kunna betala till mat och hyra. Trots att hans föräldrar var högutbildade akademiker var de tvungna att arbeta mot en lön strax över minimilönen. Dessutom började hans föräldrar att använda allt mer och mer droger som tillhandahölls som en bonus till lönen. Det började med sprit och cigaretter, men gick snabbt över till tyngre preparat. Drogberoendet och den höga arbetspressen resulterade slutligen i att hans far tog livet av sig, genom att kasta sig ut ur fönstret från lägenheten, som låg tvåhundra meter över marken.

Detta hade hänt när Leopold endast var sju år gammal och de följande åren hade han växt upp utan syskon tillsammans med sin neddrogade mor. Leopold hade ärvt sina föräldrars fallenhet för programmering och när han blev äldre började han att fokusera sin utbildning kring data och dataspel. Under hela sin uppväxt jobbade han extra på helger och kvällar på olika jobb, för att samla ihop tillräckligt med pengar. Arbetsuppgifterna varierade allt från sophämtare till skådespelare. Pengarna skulle

han använda till att komma bort ifrån planeten Lionora och de styrande nabierna, som han hatade mer än allt annat.

När han var tjuugoett år hade han äntligen fått ihop tillräckligt med pengar för att resa till Jorden. Han lämnade planeten utan att se tillbaka. Nu skulle hans nya liv äntligen börja.

Först var han lycklig på Jorden. Han jobbade några år med att designa dataspel hos en firma i London och han upptäckte att han hade talang för jobbet. Men i London fanns det också en massa utomjordingar och detta irriterade honom.

Varför stannar de inte där de hör hemma på sina egna smutsiga planeter?

En dag blev hans människochef utbytt mot en fet gammal nabier. Nabiern ändrade genast arbetsvillkoren till det sämre. Leopold hatade människornas tolerans för de avskyvärda inkräktarna och en sen kväll tog han saken i egna händer. Han gick upp till sin chefs kontor och slog utan förvarning ihjäl nabiern med ett elektronladdat basebollträ. Efter dådet flydde han bort från London innan polisen fick tag på honom. Leopold flyttade långt bort från staden och började arbeta på en liten bondgård i ett avlägset land. Några år senare hände det dock något som förändrade hela hans fortsatta liv...

Nu var det han som hade kontrollen. Han var Kung och bodde i en värld där han ensam styrde. I hans värld fanns endast ett fåtal utomjordingar och dem hade han fångslade för sitt eget nöje skull. Deras lidande var en i alla fall en liten tröst för vad han fått gå igenom i sin barndom.

Leopold tittade ut över den perfekta vyn medan han pillade på sitt halsband.

”Snart skall alla, ja alla... vidriga utomjordingar dö”, sa han tyst för sig själv. ”Det gör jag för dig pappa.”

Kapitel 2

Stämningen på läktaren var hög när de två semifinalisterna trädde in på Globens arena. De två tävlande möttes av stormar av applåder och hurrarop. Denna kväll hade det kommit minst femtiotusen åskådare och den gamla antika arenan var så gott som fullsatt. Runt omkring åskådarna gick det försäljare, som sålde godis och öl, samt läsk för de som skulle flyga hem med egen farkost.

”Välkomna till år 4049:s Europamästerskap i fullkontakts Thai Karate”, utropade den kvinnliga kommentatorn glatt. ”Vinnaren i denna semifinal kommer om en vecka att gå vidare till finalen, som hålls i Prag. Och nu till de tävlande! Klädd i rött har vi Mira Puhakka från Finland, tjugotvå år gammal och åttiofem kilo finfina muskler. Har ni någonsin sett så mycket muskler på en skönhet?”

En stor kvinna med korpsvart hår klev ut i ringen och sträckte upp armarna. Hon var klädd i den traditionella vita Thai Karatedräkten utan ärmar och med ett svart skärp om midjan. Mira var mycket vältränad och på hennes armar och ben syntes stora stenhårda muskler. Det hördes en del positiva visslingar från den manliga delen av publiken. Det var tydligt att Mira använt sig av dopingpreparat för att bygga upp sin kropp och vissa män tyckte att det var snyggt. De nya lagliga medlen var helt ofarliga och resulterade inte i besvärande skäggväxt eller andra bieffekter, som de äldre olagliga medlen gett upphov till.

”Förra året lyckades Mira få en silvermedalj efter att i finalen ha förlorat mot den oslagbare Robert Salter från England. Det skall bli spännande att se hur det går för henne ikväll.”

Publiken applåderade när den muskulösa Mira sträckte upp sina händer och gjorde V-tecken med fingrarna.

”I andra hörnan, i blå dräkt, har vi Stockholms eget lilla nya stjärnskott Idana Wilkins”, fortsatte kommentatorn. ”Idana är också tjugotvå år gammal, men drygt tjugo kilo lättare än sin

motståndare. Hon arbetar som yrkesmilitär och har just kommit in i flygvapnets elitstyrka som stridspilot.”

En söt tjej iklädd en lite säckig blå träningsoverall klev in i ringen och vinkade glatt till publiken. Även hon var vältränad, men inte alls lika biffig som Mira.

”De båda kombattanterna har tidigare tränat med varandra på militärhögskolan, men de hade aldrig förut mött varandra i en riktig match i ringen. Det skall verkligen bli spännande att se hur matchen utspelar sig. Mira har råstyrkan och en strålande stilren teknik, men vi har ju tidigare i turneringen sett prov på Idanas blixtrande snabbhet och lite mer okonventionella teknik.”

Publiken applåderade när Mira och Idana gick in till mitten av ringen för att, enligt gammal sed, skaka hand före matchen. Ringen var alldeles rund, cirka femton meter i diameter och kantades av tjocka rep.

”Jag skall försöka att inte skada dig allt för mycket”, sa Mira kaxigt och visade upp ett stort leende med kritvita tänder.

Hennes ögon var stålgrå och hennes kolsvarta hår bakåtkammat till en stram knut med en hårsnodd i nacken.

”Säger du det kära Mira?” svarade den tio centimeter kortare Idana och ryckte på axlarna. ”Men inse fakta tjejen. Du är och kommer alltid att vara en orörlig långsam muskelklump. Snygg frisyr föresten!”

Idana vände på nacken och visade upp en liknande hårsnodd, som höll ihop hennes axellånga nötbruna hår. De gick isär och domaren blåste igång matchen.

Båda cirklade först runt varandra försiktigt på lätta fötter och måttade några försiktiga sparkar som lätt undveks. Plötsligt gjorde Idana en snabb skruvad framåtvolt, som tog Mira med överraskning. Innan Idana landade lyckades hon med ett svepande knytnävsslag träffa som motståndares Axel. Mira tappade tillfälligt balansen, kontrade samtidigt med en låg svepande spark. Den missade! Idana lyckades istället träffa henne med en hård sidospark rakt i magen. Mira ramlade bakåt, men kom direkt upp på fötter igen. Idana fortsatte att attackera, men nu var Mira beredd. Hon fick hon tag i Idanas fot och slungade med stor kraft iväg henne mot repen. När

Idana föll i golvet stötte hon i höften, vilket det gjorde ordentligt ont. Hon bet dock ihop och kom snabbt upp på fötter igen.

”Titta vad hon gjorde med min frisyr”, sa Idana högt till publiken.

Idana tittade nonchalant på Mira, medan hon rättade till håret och gjorde en ny knut med hårsnodden. Publiken skrattade förtjust. Det var alltid populärt när någon av kämparna lättade upp stämningen.

Sedan fortsatte matchen fram och tillbaka. De flesta slagen som träffade någon drabbade dock Mira. Matchen fortsatte att vara ganska jämn i ytterligare två långa ronder. I den fjärde ronden var Mira rejält trött, medan Idana fortfarande såg ganska pigg ut. I mitten av ronden lyckades Idana lura henne att komma lite för nära. Hon fick ett fast grepp om Miras högra tumme och kastade henne elegant över sin axel, så att Mira damp i golvet med en hög smäll. Själva kastet gjorde också att hennes tumme hoppade ur led. I detta läge hade Idana ett solklart läge att avgöra matchen med ett bedövande nackslag, men istället tvekade hon och Mira hann svänga runt. Mira träffade då hennes vänstra öra, med en ganska lös spark. Idana föll ihop och blev liggande kvar på golvet.

Domaren sprang genast fram till Idana, som låg kvar på golvet. Med en hand signalerade Idana att hon gav upp matchen. Domaren gick då fram till Mira som gnydde som en hundvalp, på grund av smärtan i tummen och lyfte upp hennes friska hand i luften.

”Mira är segrare i matchen!” utropade domaren.

Lite förvånad lyfte Mira även upp den andra armen i en segergest och publiken applåderade halvhjärtat. De flesta i publiken tyckte nog att hon vunnit lite för lätt. Idana borde ju dessutom lätt ha kunnat slå ner henne tidigare och vissa i publiken började knorra om att matchen varit uppgjord.

Omedelbart efter applåderna kom ett par läkare fram till Mira för att rätta tillbaka hennes tumme till normalt läge. En av läkarna tog ett stadigt tag i tummen och vred till. Mira skrek högt när tummen hoppade tillbaka i rätt läge.

”Sjåpa dig inte”, sa läkaren bryskt. ”Efter några dagar så skall nog tummen vara som ny igen.”

Idana ställde sig långsamt upp, gick fram till Mira och tackade för matchen. Sedan gick hon ner från ringen, där hon möttes av sin väninna Patrisha Balder. Patrisha var lika gammal som Idana, hade ljusblont hår och ett nästan docklikt sött ansikte med stora blå ögon. Hon var nästan alltid glad och gillade att involvera sig i djupa diskussioner om allt möjligt.

”Hur känner du dig?” frågade Patrisha oroligt.

”Jag mår bara bra”, sa Idana och flinade. ”Men jag fick faktisk lite ont i örat av den där sista sparken. Blöder jag?”

”Bara lite! Varför slog du inte ner henne när du hade chansen?” frågade Patrisha och skärpte blicken i Idana. ”Du såg väl vilket bra läge du hade?”

”Vad menar du?” sa Idana med en oskyldig ton. ”Du tror väl inte att jag förlorade med flit, bara för att få åka ut i strid med elitstyrkan imorgon?”

Patrisha svarade inte utan följde istället med Idana till omklädningsbrummet. Hon kände sin kompis väl vid det här laget. Om Idana hade vunnit hade hon blivit tvungen att ställa upp i finalen en och en halv vecka senare och då skulle någon annan fått ta hennes plats i elitstyrkan.

Dagen därpå samlades fyrtio piloter i den internationella elitstyrkan för genomgång i Militärministeriets kommando-central i Åhus i Danmark. Centralen låg på tolfte våningen i byggnaden där totalt över tretusen personer arbetade. Nu satt Idana i ett vackert dekorerat mötesrum tillsammans med Europas allra bästa stridspiloter och hon kände sig mycket stolt.

Det var bara en vecka tidigare som Idana äntligen blivit antagen till elitstyrkan. Detta var målet hon tränat så hårt för att nå de sista tre åren. Idana hade blivit rankad etta i sin militärklass och hon kunde nu med lätthet hantera de flesta rymdfarkoster som Jordan hade att erbjuda och även några andra utomjordiska skepp. Dessutom hade hon tränat upp sig fysiskt och hade blivit otroligt snabb och smidig. Idana hade svart bälte i Thai karate, en kampsport som hon tränat hårt i sedan nio års ålder. De sista tre åren hade hon utbildats av den store Yet Li personligen. Yet Li, som var legendarisk inom Thai

karatens utveckling, hade lärt henne att kontrollera sin kropp till det yttersta. Under åren av hård träning hade hon formats till ett livsfarligt vapen, som lätt kunde döda med bara händerna. Men allt hade inte varit enkelt i Militärhögskolan. Om det var något som Idana hade lite svårt för, var det att lyda order; speciellt order hon inte höll med om. Det kunde röra sig om städning av redan rena lokaler och liknande från militärstroppar, som aldrig själva deltagit i någon riktig strid. En gång hade hon vägrat att städa herrtoaletten och när Kaptenen insisterat hade han fått skurhinken kastad i ansiktet. Idana hade fått fyra dagars strafftjänstgöring efter händelsen, men det hade det varit värt.

När alla var samlade i salen gick Idanas befäl Överste Cindy Andersen igenom uppdraget de skulle ut på. Jorden skulle skicka ut fyrtio stridsskepp till stjärnan Castor och besöka en planet vid namn Kyrion. Denna kalla snöplanet befolkades av dronter, en slags utomjordingar som var relativt långt utvecklade rent tekniskt, men som av människorna ansågs rätt tröga och känslolösa. Dronterna var cirka två meter långa, kraftigt byggda och deras kroppar var täckta av en tjock vit päls för att klara av det bistra klimatet på planeten.

Översten förklarade att dronterna för en månad sedan, helt oprovocerat anfallit en mänskligt bemannad ambassad, som byggts upp på planeten för ett år sedan. Under anfallet hade tjugotre människor dödats skoningslöst, men lyckligtvis hade de flesta i sista stunden lyckats fly från planeten med ett rymdskepp. Enligt en säker källa hade dronterna nu börjat bygga upp en rymdflotta, som inom ett halvår skulle kunna användas i ett anfall mot Jorden.

Elitstyrkans uppdrag gick främst ut på att sätta stopp för dronternas rymdprogram, samt lära dem att aldrig våga angripa några människor igen. Elitstyrkan skulle med sina stridsskepp utplåna de två rymdbaser som dronterna hade på planeten, samt anfälla dronternas huvudstad Cinaberra.

Idana tyckte att uppdraget skulle bli spännande, trots att Överste meddelat dem att dronterna troligen ännu inte hade

mycket att sätta upp till försvar. Äntligen skulle hon få ge några mordiska rymdvarelser på nöten. Ända sedan dess att Idanas lillasyster Sira dödats av ett rymdmonster när hon var liten hade Idana ogillat det mesta som hade med utomjordingar att göra. Hennes mor hade visserligen en väldigt trevlig arbetskollega från planeten Nimbus II, som hälsade på ibland, men förutom honom, kunde hon aldrig helt lita några utomjordingar.

Samma eftermiddag lyfte Idanas stridsskepp från rymdbasen i Göteborg. Med i skeppet fanns hennes bästa vän och navigatör Patrisha och maskinteknikern Greg Seiner. Greg var fem år äldre än tjejerna och hade mörkt stubbat hår och en liten mustasch. Han hade ett ganska hätskt temperament och tyckte ännu mer illa om utomjordingarna än Idana. Greg skröt ofta om hur många utomjordiska pirater han dödat tidigare när han ingick i polisstyrkan på Mars, men Idana och Patrisha trodde inte så mycket på de överdrivna historierna.

Resan till planeten Kyrion tog drygt tre dygn. Under resans gång hann de i detalj gått igenom hela uppdraget. Själva resan var annars ganska långtråkig. Stridsskeppet var ganska trångbott och bjöd inte på några roligare aktiviteter. På kvällarna roade sig Idana, Patrisha och Greg mest med att spela kort. Greg ville att de skulle spela om pengar, men det gick inte tjejerna med på.

När de slutligen kom fram till Kyrion delades styrkan av rymdskepp upp i tre grupper. Två av grupperna, med tio skepp vardera, hade till uppgift att utplåna de två rymdbaserna. Resterande tjugo skepp skulle attackera dronternas största stad Cinaberra. De hade fått strikta order om att inte låta några dronter fly från planeten. Dronterna skulle stanna på sin planet där människorna kunde ha uppsikt över dem och efter anfallet skulle människorna placera ut en övervakande rymdstation i omlopp runt planeten.

Idana var stolt över att ha blivit utvald till ett sådant viktigt uppdrag.

Dronterna var ett verkligt hot mot Jorden och de måste stoppas. Annars skulle miljarder människoliv vara i fara.

Idanas skepp blev utvalt till gruppen som skulle anfalla huvudstaden. Efter att ha flugit ner genom planetens atmosfär fick Idana syn på den stora staden Cinaberra, som låg högt uppe bland vassa snötäckta berg. Staden var verkligen imponerande. Husen såg mest ut som höga smala torn och mellan tornen fanns ett komplicerat nätverk av hängbroar. För en människas ögon såg staden ut som en mycket invecklad berg- och-dalbana. Idanas skepp åkte i första anfallsvågen tillsammans med fyra andra skepp. När skeppen närmade sig syntes plötsligt en febril verksamhet i staden. Dronterna sprang omkring hit och dit likt myror för att söka skydd. På en gemensam order avfytrade alla skeppen sina kortdistansmissiler mot stadens mest centrala delar. Missilerna slog ner i hus och berg och förvandlade på några sekunder den vackra stadskärnan till ett brinnande inferno. Tornen rasade som dominobrickor och tusentals dronter dog direkt i nedfallna hus eller i heta eldslågor. Sedan följde fler vågor av anfallande stridskepp och snart var hela staden satt i lågor. Under bara tio minuter förlorade över tvåhundra tusen dronter sina liv och lika många skadades. Hämnden var fullbordad!

Efter bombardemanget patrullerade Idanas skepp stadens utkanter på cirka två kilometers höjd. Ytterligare ett stridskepp, dock av en lite äldre modell, följde med snett bakom dem. Stora bränder härjade lite var stans, men här vid utkanten hade de flesta byggnader ändå klarat sig utan allt för stora skador. Idana såg, via övervakningskameran, endast en fåtal dronter ute på gatorna. De flesta låg troligen fortfarande och tryckte i sina skyddsrum. Plötsligt fick Patrisha syn på tre flygande drontiska farkoster, som svävade ovanför röken någon kilometer bort. Drontfarkosterna liknade mest gamla helikoptrar från Jordens historia, när människan precis lärt sig att besegra tyngdlagen. Ett par sekunder efter att farkosterna blivit upptäckta avfytrade de sina projektilvapen mot jordskeppen. Idana han precis väja undan, men en projektil

träffade skeppet bredvid Idanas, så att dess ena aktermotor exploderade. Idana lade sig åter i position och besvarade elden. I ett enda svep med sina laserkanoner lyckades hon skjuta ner alla tre helikoptrarna på en gång. Två av farkosterna exploderade direkt, medan de tredje störtade snabbt medan det for runt i cirklar. Människostridskeppet som träffats av drontfarkostens eldgivning började också störta ner mot marken medan det rollade sidleds. Innan skeppet kraschade lyckades besättningen på tre personer skjuta sig ut ur skeppet med hjälp av sina katapultstolar. De svävade sedan långsamt ner i sina svarta fallskärmar.

Idana dök då ner med skeppet mot marken, genom röken från brinnande hus, för att plocka upp de nödställda soldaterna. Hon landade snart skeppet säkert på den snötäckta marken i något som liknade en övergiven park. Greg steg först ut, men sitt vapen skjutberett. Ingen dront verkade finnas inom synhåll och allt var tyst. På den här platsen hade stridskeppens bombardemang inte ställt till med allt för stor förödelse. Greg såg sig omkring och stirrade lite dumt på ett fyrkantigt stenmonument, som omgavs av fyra vackra isskulpturer. Dessa avbildade dronter i olika åldrar och positioner.

Idana och Patrisha klev ur skeppet för att ta emot människosoldaterna, som landat med sina fallskärmar. De behövde inte vänta länge förrän två av dem kom springande mot skeppet. En man och en kvinna hälsade kort till Idana och klev sedan in i skeppet.

”Var är er tredje medlem?” frågade Idana.

Kvinnan vände sig om och sökte efter någon med blicken.

”Konstigt! han var ju bara några steg bakom oss för en stund sedan”, svarade hon med en orolig rynka mellan ögonen.

Hon ropade och efter några sekunder hördes ett svar från en mansröst en bit bortifrån.

”Vi tar hand om det”, sa Idana och viftade till Greg att följa med.

De sprang mot rösten med dragna strålvapen, ifall han skulle vara i fara. När de rundade ett nerfallet hus ett par hundra meter bort stannade de upp. De hade hittat honom...

Mannen som ropat hette Ronald och var stor och muskulös. Han hade ett yvigt rött skägg och buskiga ögonbryn. De fann honom sittande på knä bredvid två vithåriga dronter, som låg halvt begravda i snön. En av dronterna hade en hel del allvarliga splitterskador över hela kroppen och var troligen död. Den andre dronten var mycket mindre, troligen ett barn. Den låg på rygg och gnällde tyst något, med ord som ingen av människorna förstod. Barnets arm hade ett fult köttår som blödde en hel del, men troligen skulle den överleva. Blodet var rött och såg precis ut som människoblod.

”Vi måste hjälpa det här barnet”, sa Ronald med tårar i ögonen. ”Kan ni springa tillbaka till ert skepp och hämta er medicinväska?”

Ronald tryckte försiktigt drontbarnets hand för att försöka lugna det.

”Skärp dig människa?” sa Greg ilsket och greppade tag i Ronald. ”Du har inte betalt för att tycka synd om odjuren. De har inga känslor!”

Greg gick fram till det skadade drontbarnet, siktade helt kallt sin strålpistol mot dess huvud och fyrade av. Dronten dog omedelbart. Den rödskäggige mannen stelnade till och blev alldeles vit i ansiktet.

”Kom så går vi tillbaka till skeppet”, sa Idana en aning besvärat.

Idana och Greg gick först och sedan följde den store Ronald långsamt efter med slokande axlar. Innan de rundade hörnet till byggnaden stannade han upp och tittade tillbaka på det döda barnet.

När Idana och de andra två kom tillbaka till stridsskeppet fick de syn på två främmande rymdskepp, som plötsligt steg upp i atmosfären en bit därifrån. Sedan kände de tryckvägen från skeppens startmotorer och hörde ett dovt muller. Idana rusade in i skeppet till styrhytten. Hon slog på kommunikatorn och sökte genast kontakt med sitt närmaste befäl Överste Georgios Charalambidis.

”Kapten!” sa Idana till mannen som syntes på skeppets bildskärm. ”Jag har fått syn på två stycken flyende drontskepp.

Då dronterna blivit varnade att inte fly från planeten ber jag om er tillåtelse att förfölja dem och oskadliggöra dem.”

”Vänta ett ögonblick soldat”, svarade Kaptenen, medan han vinkade till sig ett underbefäl.

Det gick någon minut innan Kaptenen äntligen svarade:

”Flykten är konfirmerad soldat. Vi har precis fått in radarbilderna på deras skepp”.

Sedan lade han på ett brett flin och sa:

”Ni har min tillåtelse att spränga dem i småbitar. Inget drontskepp får lämna planeten. Ni får dock bara fem timmar på er att utföra uppdraget. Om ni inte hinner oskadliggöra dem och återvända innan dess kan ni lika gärna låta dem löpa. Jag vill att ni rapporterar resultatet så fort som möjligt och sedan skall ni återgå till ert patrulleringsuppdrag igen. Gör så gott ni kan!”

”Det fixar vi lätt Kapten!” svarade Idana.

”Föresten...” fortsatte Georgios och lutade sig framåt. ”Bra att ni hämtade upp de nödställda. Råkade ni ut för några problem?”

”Nej Kapten, vi råkade inte ut för något speciellt”, sa Idana och fäste blicken på Greg, som stod och smålog bredvid. ”Vi ger oss omedelbart av efter de två flyende rymdskeppen. Klart slut.”

När Idana tänkte på det lilla drontbarnet fick hon en oförklarlig smärta i bröstet. Hon blundade och öppnade ögonen igen. Ur hennes vänstra öga rann långsamt en tår ner på hennes kind.

Det var inte nödvändigt att döda barnet, tänkte hon och suckade.

Med ett öronbedövande vrål steg Idanas rymdskepp snabbt allt högre och högre genom atmosfären och inom en minut hade de lämnat planeten Kyrions atmosfär bakom sig. Väl ute i rymden fick Patrisha åter syn på de två flyende drontrymdskeppen på sin bildskärm. Enligt deras nuvarande färdriktning var de på väg till en intilliggande ökenplanet vid namn Poisomi. Planeten Poisomi var Kyrions grannplanet, låg lite närmare stjärnan Castor, var lite större och betydligt varmare. Idanas stridsskepp kunde hålla högre fart än de

flyende rymdskeppen och Patrisha beräknade att de skulle hinna ikapp dessa inom en halvtimme, utan att göra något rymdhopp i överljusfart. Att passera ljusets hastighet inom ett solsystem kunde vara farligt på grund av asteroider och annat rymdskrot.

Idanas rymdskepp kom allt närmare de flyende, men en kvart efter att de lämnat planeten Kyrion bytte plötsligt ett av de flyende rymdskeppen färdriktning för att istället flyga i rak riktning mot ett asteroidbälte, som låg en bit längre bort. Troligen var detta en taktisk manöver för att vinna lite tid och möjliggöra att åtminstone ett av skeppen skulle kunna komma undan. Idana bytte kurs och satte av efter skeppet, som styrde mot asteroidbältet. Det var enligt hennes beräkning detta skepp som hade störst chans att smita undan.

Någon minut senare fick de in en signal från drontskeppet. Patrisha kopplade in signalen till bildskärmen, som visade upp fem stora dronter på bild. Skeppsdatorns översättningsmodul översatte dronternas inhemska språk till det intergalaktiska språket Geeron. Geeron var ett lättuttalat och logiskt språk, som talades och förstods av ungefär fyrtio procent av galaxens intelligenta livsformer. På Jorden var Geeron det näst vanligaste språket och obligatoriskt för alla som arbetade inom militär verksamhet.

”Kära människor!” började den dront, som troligen var Kapten på det flyende skeppet. Vi är inga militärer utan endast civila stadsbor, som söker oss bort från stridigheterna. Allt vi önskar är att finna en lugnare planet där vi kan fortsätta att leva i fred. Vi ber nu om er nåd. Kan ni låta oss fly?”

”Jag förstår er kinkiga situation”, sa Idana kyligt. ”Men då ni dronter skoningslöst anföll och mördade människor på vår fredliga Ambassad vi byggt på er planet, så får ni själva stå för konsekvenserna. Dessutom är era planer på att anfälla Jorden avslöjade. Nu har ni fått det krig ni bett om och alla på Kyrion har fått vårt meddelande om att det är strängt förbjudet att lämna planeten. Att inte lyda våra order betyder dödsstraff. Detta känner ni till!”

Dronterna såg förbryllade ut och började diskutera sins-
emellan.

”Mina direkta order är att spränga era skepp i miljontals bitar”, fortsatte Idana kallt. ”Vi måste skydda Jordan och inget drontskepp får därför lämna Kyrion.”

”Vad pratar ni om?” sa en annan lite äldre dront. ”Inga dronter har anfallit några människor på vår planet. Och vi har absolut inga planer...”

Drontens röst avbröts tvärt när Greg plötsligt stängde av skärmen.

”Äh, nu orkar jag höra på hans dravel längre”, sa Greg. ”Nu tycker jag att vi spränger de där patetiska ljugande djävlarerna till rymdstoft.”

”Självklart skall vi fortsätta anfallet”, sa Idana i skarp ton. ”Men du får aldrig... ALDRIG mer avbryta kommunikationen utan att jag bett dig om det. Det är jag som för befälet här. Förstått?”

”Ja Kapten”, sa Greg med sänkt blick.

Han såg tydligt nervös ut och en svettdroppe blänkte på hans panna.

”Förlåt! Jag blev bara så himla irriterad över den där gamla drontens meningslösa snack. De är inget annat än lögnaktiga mördare.”

”Jag låter det gå för den här gången Greg! Men nu har jag tröttnat ordentligt på din attityd. Att till exempel skjuta det där drontbarnet tidigare var helt onödigt och låg utanför våra order. Ett övertramp till och jag anmäler dig till krigsbrottsrådet, FÖRSTÅR DU?”

Greg såg tjurigt in i Idanas ögon, men vek snabbt undan med blicken. Han nickade och sa att han förstätt.

”Bra! Nu fortsätter vi anfallet”, sa Idana i lugnare ton. ”Gå nu och aktivera våra målsökande långdistansmissiler, så att du gör någon nytta.”

Greg gick iväg och hela besättningen förberedde sig för anfallet. Även de tre personerna som hämtats upp från det störtade stridsskeppet fick hjälpa till med förarberedelserna.

Tio minuter senare hade de kommit inom skotthåll för det flyende rymdskeppet, som fortfarande styrde rakt mot asteroidbältet. Idana låste noggrant långdistansmissilens sikte mot drontskeppet. När alla koordinater var inställda avfytrade hon vapnet. Missilen for iväg och skulle med beräknad hastighet träffa sitt mål inom ett par minuter. Idana fortsatte ändå sin kurs efter rymdskeppet, för att säkerställa sig om att missilen inte missade. Om den missade tänkte hon skjuta ner skeppet med sina laserkanoner från närmare håll. Drontskeppet skulle ändå inte hinna in till det skyddande asteroidbältet i tid. När missilen nästan var framme, släppte drontskeppet plötsligt ut en massa blandad utrustning i hopp att missilen skulle träffa detta istället. Men missilen vände bara undan för lasten och träffade rymdskeppets akter med en fullträff. Med ens exploderade hela rymdskeppet och alla dess passagerare dog omedelbart.

Då bytte Idana riktning för att ta upp jakten efter det andra rymdskeppet, som fortfarande var på väg mot planeten Poisomi. Patrisha studerade planeten på sin monitor. På detta avstånd såg planeten ut att vara en bland de fulaste planeterna i galaxen. På det här avståndet såg den mest ut som en gråbrun klump, med små oregelbundna gulbruna fläckar. Idana tyckte mest att den liknade en blöt köttbulle, som legat alldeles för länge i kylskåpet och möglat.

”Det andra rymdskeppet kommer att hinna in i Poisomis atmosfär före vi kommer inom skotthåll”, sa Patrisha med lugn saklig ton. ”Troligen blir vi tvungna att slå ut dem på planetens yta istället. Enligt databasen är planetens atmosfär inte livsduglig, varken för oss eller dronerna. Jag undrar varför de flyr till den där giftgasplaneten?”

”Hör upp allesammans!” sa Idana i internmikrofonen. ”Vi hinner inte ikapp fienden innan de hunnit fram till planeten framför oss, en ogästvänlig klump vid namn Poisomi. Troligen kommer de även att hinna landa och då får vi slå ut dem på ytan. Gör er beredda för inträdet i atmosfären. Eventuellt blir det även markstrid, så ta på er era rymddräkter och beväpna er

med lämpliga vapen ur förrådet. Ni från andra skeppet får använda våra reservrymdkläder.”

Några minuter efter det att drontskeppet försvunnit ur sikte i molntäcket började även Idanas skepp sin inflygning ner genom planetens atmosfär, som var fylld med moln, vilka bestod av giftiga gaser i olika bruna, gula och gröna nyanser. En del av gaserna var dödliga nervgaser, som skulle döda en människa på ett par minuter. Atmosfären innehöll även några procent syre och detta tyckte Idana var konstigt. Om det fanns syre, så borde det ju även ha funnits växter...

Idana flög högt över planetens yta och lät skeppsdatorn skanna av planeten efter konturer, som kunde vara ett fientligt drontskepp. Marken var mycket oregelbunden och full av höga berg och djupa raviner att gömma sig i. Men sökustrustningen var den allra senaste från elektronikinstitutet i Nairobi och efter fem minuter fick datorn napp. Dronternas rymdskepp hade landat i en stor krater och i monitorn kunde de även se små former, vilka troligen var dronter som flydde från sitt rymdskepp i små grupper. Idana dök ner mot kratern och på sin färd ner hamnade hon mitt i ett tätt gasmoln vilket reducerade sikten till noll. Hon fick då lita helt på sin navigationsutrustning, som visade omgivningen i klara färger på bildskärmen. När de närmade sig kratern flög de förbi några konstigt formade berg, som såg ut som gigantiskt höga stenpelare. På några av pelarna fanns det även byggnader av olika slag och över en av pelarna svävade det konstigt nog ett tiotal fåglar långsamt i ring, likt stora asgamar.

Jag förhastade mig visst i att anta att planeten var obebodd, tänkte Idana.

Snart hovrade Idanas skepp över kratern och drontskeppet kom äntligen inom synhåll. Idana låste då en kortdistansmissil mot rymdskeppet och fyrade av den utan att tveka. Efter några sekunder exploderade hela drontskeppet och delar av det spreds vida omkring. Ljudvågen från explosionen träffade människoskeppet så att det vibrerade.

Nu skulle dronterna i alla fall inte ha så lätt att lämna planeten, tänkte Idana.

Hon hade dock valt en svagare laddning vilket gjorde att de redan efter några minuter, när det värsta dammet lagt sig, kunde landa och söka efter överlevande dronter. Idana landade skeppet några hundra meter ifrån vrakdelarna efter dronternas skepp.

”Idana, måste vi verkligen döda alla dronterna?” frågade Patrisha. ”Räcker det inte med att vi förstört deras skepp. Vilka chanser tror du att dronterna har att överleva i det här karga landskapet och giftiga luften?”

”Patrisha!” sa Idana. ”Du har rätt i att vi inte behöver döda dronterna. Om det går så tar vi dem till fånga och för hem dem till deras egen planet, men om de bråkar är vi tvungna att oskadliggöra dem. Jag vet att du inte är så mycket för att skjuta och så. Följer du med oss? Om du inte vill följa med kan du stanna i skeppet om du vill.”

”Jag följer med”, sa Patrisha med trumpen min.

Hon tog upp en laserpistol från en låda och vägde den med högra handen.

Iklädda rymddräkter gick de sex människosoldaterna ut ur stridsskeppet. Här vid marken var sikten relativt god, men de mörka molnen svävade bara några hundra meter ovanför dem och omgivningen var mörk och dystert. När som helst skulle de mörka molnen kunna sjunka ner och helt förblinda dem. Idana och Patrisha bar dock specialglasögon som kunde visualisera omgivningen via radar eller IR om nödvändigt. Runt omkring dem uppenbarade sig kraterns kant likt en hög ogenomtränglig bergmur. Åt ena hållet skymtades tre höga stenpelare bortom den bruna klippväggen. Idana tyckte att vyn var fantastisk, men hon skärpte sig och fokuserade sig på dronterna. Kroppen från en död dront låg halvt begravd under några spillror från det sprängda skeppet, men inga levande dronter var inom synhåll.

”När vi flög över planeten såg jag att dronterna flydde i den riktningen, så de har troligen gått in i någon av grottorna där borta”, sa hon och pekade mot några lite större grottöppningar ett par hundra meter bort.

De gick försiktigt framåt i bred linje mot grottorna. Trots att de endast gick långsamt var det en ganska ansträngande

promenad. Detta berodde på att den starkare gravitationen på planeten gjorde dem en hel del tyngre jämfört med på Jorden och Kyrion. När de kommit närmare grottöppningen avfyrades plötsligt ett vapen från en av de svarta grottöppningarna. Vapnet sköt iväg någon slags projektil, som träffade Ronald i benet. Elden besvarades omedelbart från människorna och deras laservapen dödade den dront som stod och vaktade ena grottöppningen. Idana sprang fram och undersökte dronten. Det var ett mycket stort exemplar, som varit beväpnad med något som påminde om ett forntida gevär från Jorden. Idana tog upp vapnet och undersökte det. Vapnet var laddat med explosionspatroner och ett ammunitionsmagasin innehöll sex stycken patroner.

Primitivt, men funktionellt, tänkte hon. Vi får hoppas att alla dronterna inte är beväpnade, för då kan vi få problem.

Dronten var iklädd någon slags tunn grönaktig rymddräkt, som nu hade blivit helt söndertrasad av laserstrålarna. På dräkten satt det fast en liten behållare, vilken Idana gissade innehöll syrgas.

En man från andra skeppet undersökte skottskadan på Ronalds ben och började linda ett bandage runt såret.

”Det är bara ett köttår”, sa mannen lugnande. ”Projektilen gick rätt igenom muskeln.”

”Kan du hjälpa honom tillbaka till skeppet och plåstra om honom?” sa Idana.

Mannen nickade och hjälpte Ronald att sakta linka tillbaka till skeppet.

”Tänka sig att dronten sköt just Ronald som tidigare ville rädda ett smutsigt litet drontbarn”, sa Greg glatt. ”Ironiskt, inte sant?”

”Ja, den borde ha skjutit dig istället”, sa Patrisha och småskrattade elakt.

”Kan ni vara lite allvarliga för en gångs skull?” sa Idana och tittade strängt på bägge sina medarbetare. ”Jag gissar att dronterna känner till någon boplatz i närheten där det finns andningsbar luft. Om vi inte går efter dem nu så hittar vi dem aldrig. Vem vet, det kanske till och med finns en hemlig rymdbas på den här ruttna planeten. Jag och Greg går in i

grottan till vänster och ni andra går in i grottan till höger. Vi anropar varandra via MR-länken om vi ser något av intresse och om vi inte hittar något ses vi vid skeppet om en och en halv timme. OK?”

Patrisha och kvinnan från det andra skeppet nickade och gick in i den största grottöppningen till höger. Idana gick in i en lite mindre grottöppning, tätt följd av Greg. En bit in i grottan blev det helt kolsvart. De tände varsin ficklampa och gick försiktigt vidare in i mörkret. Efter att tiotal meter stannade Greg till och lyste upp grottans tak med sin ficklampa.

”Titta Idana! Grottans tak är fullklottrat med en massa konstiga symboler. Vad tror du om det?”

Greg lyste upp taket som var dekorerat med diverse målningar.

”Hm, jag tycker att jag känner igen stilen. Det liknar till viss del de tusentals år gamla abstrakta grottmålningar man funnit på Jorden på en kontinent som kallas Australien, men den här målningen verkar ha mycket bättre känsla för färgkontraster och djup. De verkar ha använt sig uteslutande av grön och vit färg i olika nyanser och vissa av figurerna känner jag faktiskt igen. Ser du bilden av den figuren som står bredvid det där tornet?”

”Mmm!”

”Figuren liknar faktiskt en dront. Hur gammal tror du att målningen kan vara?”

”Vet inte! Färgerna ser lite matta ut. Några hundra år kanske?”

”Målningen skulle till och med kunna vara flera tusen år gammal. Kanske har den här planeten tidigare varit en boplatz för dronter. Vad tror du Greg?”

”Jag har ingen aning, men de här målningarna gör mig faktiskt lite skakis. Jag trodde att planeten var obebodd. Låt oss fortsätta framåt.”

Idana tog foton av målningarna med en liten kamera som var monterad på hennes rymddräkt vid halsen. Sedan fortsatte de att gå vidare i de mörka oregelbundna gångarna, men ännu hade de inte sett någon skymt av några dronter. Så småningom kom de in i en stor sal där det var mycket högt i tak. En bit bort

såg de något som liknade en liten svart sjö. Idana gick fram till sjön och stoppade ner ett litet mätinstrument i den mörka men genomskinliga vätskan. Instrumentet visade att vätskan bestod av vatten och konstigt nog så indikerade instrumentet att det var drickbart.

”Titta Idana! sa Greg. Där är ett fotspår i sanden, som leder ner i vattnet. Jag slår vad om att de vadat över sjön.”

”Ja! Sjön verkar ganska grund. Kom så går vi över.”

De gick ner i vattnet som gick upp till knäna på dem. Vattnet kunde inte tränga igenom deras rymddräkter, men de kunde ändå känna att vattnet var ganska varmt. Idana lyste med ficklampan ner i vattnet, men kunde inte se skymten av liv någonstans. När de kommit halvvägs över sjön passerade de en liten ö, som var cirka fem meter i diameter. Mitt på ön stod en ganska stor fyrkantig sten på högkant. Det framstod tydligt av stenens släta sidor att den blivit bearbetad av någon. Idana gick upp på ön för att undersöka stenen närmare. Hon böjde sig ner och studerade den noga med hjälp av sin ficklampa.

Stenen var på ena sidan målad på liknande sätt som de tidigare sett i grottans tak, med vit och grön färg, men här hade man även använt sig av blå färg och färgerna såg inte lika matta ut. Bilden på den fyrkantiga stenen var troligen skapad ganska nyligen. I mitten av den ena bilden hade man avbildat något som liknade en blå kristall och under kristallen stod en figur som faktiskt liknade en människa med skägg. Människofiguren bar en krona på sitt huvud och hade på sig en lång mantel. Han sträckte upp sina händer och höll i stenen ovanför sitt huvud. Men ovanför stenen fanns även en annan figur. Det var en bevingad varelse, som såg ut att försöka slita stenen från Kungens hand. Den bevingade varelsen såg ut som en blandning mellan människa och fågel och runt omkring den var det målat ett vitt skimmer.

Kan det vara en ängel? funderade Idana.

Idana hade ingen aning vilken betydelse bilden hade, men hon tog ett foto av stenen för att kunna titta på den senare. De lämnade ön och gick vidare genom det grunda vattnet och kom snart upp på andra sidan stranden. Den stora salen övergick här till ett par smala gångar, som gick åt varsitt håll framför

dem. Idana upptäckte svaga spår, som ledde till den högra gången och följde utan att tveka spåren. Plötslig såg Idana någon röra sig i ögonvrån. Blixtnabbt vände hon sig om med dragen pistol, men det var ingen dront. Det hon fick syn på var en liten ljusgrå spindelliknande varelse. Den var cirka en halvmeter hög, hade fyra ben och stora vattniga ögon. Idana spände fingret för att fyra av pistolen, men hejdade sig i sista stund. Varelsen såg ju helt ofarlig ut och var dessutom ganska gullig med sina stora ögon. Idana sänkte pistolen och tog försiktigt fram en bit bröd ur sin matsäck. Hon kastade brödet mot varelsen som först ryggade tillbaka, men sedan upptäckte den brödbiten och glufsade snabbt i sig den lilla godbiten. Efter en ljudlig rap kilade varelsen vidare in i ett litet hål i grottväggen.

”Vad in i helvete var det där?” utbrast Greg.

”Äh! Det var bara någon lokal varelse”, sa Idana och ryckte på axlarna. ”Den är troligen helt ofarlig. Kom så fortsätter vi!”

Idana fortsatte i rask takt efter spåren i den sandiga marken, medan Greg fortfarande stod och tittade bakåt. Sedan vände han sig också om och följde efter sin Kapten. De gick allt längre in i grottan och på vägen upptäckte de ytterligare tre takmålningar, målade med vit och grön färg. Ingen av dessa målningar visade några bilder på fler människor, men däremot blev drontmotiven allt vanligare. En bit in i gången fanns det inte längre någon sand på marken vilket ledde till att alla spåren försvann och tio minuter senare kom de fram till en förgrening av tunneln. Framför sig till vänster låg en ganska rak gång som sluttade svagt neråt. Den högra gången var lite smalare och ledde istället brant uppåt. Idana ställde sig på huk och undersökte noggrant bägge gångarna. Hon aktiverade även sina IR-glasögon och undersökte noga värmestrålningen på grottväggarna. Då fann hon en svag antydning till ett handavtryck i väggen intill den högra gången. Själva bilden avslöjade ett diffust avtryck av en hand med fyra fingrar, vilket överrensstämde med ett handavtryck från en dront.

De gick in i den högra gången och fortsatte att gå sakta uppåt. Vandringen uppåt var mycket tung och den höga gravitationen gjorde färden till en riktig kraftansträngning.

Idana var bara lätt andfådd, men Greg var redan dyblöt av svett inuti sin rymddräkt. Efter en stund fick de se trappsteg, som huggits ut ur berget och längre upp kunde de även se ett svagt skimmer av ljus. De var snart ute igen.

När de efter en sista ansträngning kom ut ur grottan befann de sig högt uppe på kraterns ganska smala kant, med branta stup på båda sidorna. Himlen ovanför dem hade fått en rödaktig nyans då planetens stjärna var på väg att gå ner och himlen verkade tillfälligt ganska fri från giftiga bruna och gula moln. Plötsligt uppfattade Idana en rörelse bakom sig och hon vände sig snabbt om, men ändå lite för sent. Någon slags påk träffade hennes högra hand, vilket gjorde att hon tappade strålpistolen. Idana kände ett plötsligt ursinne och fick snabbt iväg en sidospark mot den angripande dronten. Sparken träffade den stora dronten mitt i magen och den backade några steg. Idana for fram mot den i full fart och träffade den med en rejäl tackling i sidan. Dronten tappade helt balansen och ramlade handlöst bakåt mot stupet bakom. Den fäktade med armar och ben för att få något fäste, men for istället hjälplös över kanten mot en säker död ett hundratal meter längre ner.

Samtidigt hade en annan dront fått tag på Greg och krossat hans strålpistol med foten. Den stod nu bakom honom och höll en lång kniv mot hans hals. En bit bort stod även tre andra dronter, en vuxen och två barn. Idana tog snabbt upp sin strålpistol och tog noga sikte mot dronten som höll fast Greg. Med andra handen kopplade hon över sin MR-länk till högtalarfunktion och översättning till drontspråk.

”Släpp min kompanjon omedelbart!” sade Idana och orden översattes omedelbart till dronternas hesa språk.

”Om ni slänger bort ert vapen över kanten och låter oss gå, så har ni mitt hedersord att jag släpper er vän, svarade dronten och dess hesa språk översattes omedelbart inuti Idanas hjälm.

”Han är faktiskt inte min vän”, sa Idana med ett elakt leende. ”På sista tiden har jag faktisk tröttnat på honom. Han är bara en stor gnällspik.”

Greg, som inte förstod något av den hesa konversationen, stod stel av skräck och blundade. Idana riktade om strålvapnet mot de dronter som stod bredvid.

”Jag förmodar att det är din familj, som står där borta”, fortsatte hon. ”Om du inte släpper min jobbige kompanjon direkt så omvandlar jag din familj till tre små askhögar.”

Dronten med kniven vände sig mot de andra dronterna och skulle just säga något när Idana snabbt svängde tillbaka pistolen och sköt den i knivarmen. Dronten skrek till och tappade sin kniv. Greg tog tillfället i akt och flydde från den sårade dronten.

Idana tog ett nytt sikte mot drontens huvud, när plötsligt den andra vuxna rymdvarelsen rusade fram och ställde sig mitt i skottlinjen.

”Flytta på dig!” sa Idana. ”Annars skjuter jag er båda två.”

Idanas hand darrade lätt, men dronterna var så pass nära att det var omöjligt att missa.

”Nej du får inte skjuta min fru”, sa dronten som tydligen var fadern i familjen. ”Snälla, låt oss gå härifrån!”

Idana tvekade länge och handen darrade allt mer. Hon kunde inte kallblodigt skjuta en försvarslös varelse. Idana skulle just sänka pistolen, när en annan stor flygande varelse plötslig dök ner mot henne från luften. Den knuffade undan Idana och greppade samtidigt tag i hennes strålpistol, för att sedan stiga upp i luften igen. När Idana tittade upp såg hon något som liknade en forntida flygödlan. Den liknade de varelser hon tidigare sett flyga runt en av stenspirorna några kilometer längre bort. Den flygande varelsen flög allt högre och högre upp med pistolen.

”Kom tillbaka din flygande skräcködlan”, ropade Idana ilsket mot flygödlan.

Spänningen över att inte kunna ha skjutit den försvarslösa dronten hade plötsligt släppt. Nu återstod endast en bubblande ilska inom henne, som hon måste rikta mot någon och flygödlan blev nu det nya målet.

Den flygande varelsen skrek ut ett ljud, som liknade ett hänskratt.

”Har lilla soldaten tappat något”, sa flygödlan på flytande Geeron. ”Synd att den inte kan flyga hit och hämta den.”

Idana tog upp en sten från marken och kastade den mot varelsen, men den gled lätt åt sidan och stenen missade.

Dronterna tog tillfället i akt och flydde från platsen, medan Idanas blick var vänd mot skyn.

”Idana, de flyr!” sa Greg och gestikulerade vilt.

Men Idana skakade bara på huvudet. Hon brydde sig inte om dronterna längre, utan följde istället den flygande ödlan med blicken tills den landade högst upp på ett av stentornen i närheten. Hon tyckte sig även kunna skymta en liten del av taket på någon slags byggnad där uppe.

”Skall vi inte förfölja dronterna?” frågade Greg som började gå åt de håll dronterna försvunnit. ”De slank in i en grottingång där borta!”

”Åh! vi låter stackarna löpa”, sa Idana och ryckte på axlarna. ”Vad tänkte du att vi skall göra när vi hittar dem? Vi har ju inga vapen kvar.”

Hon tittade upp mot tornet och hennes högra mungipa höjdes i ett litet finurligt grin. Den här utmaningen kunde hon inte gå ifrån.

”Jag skall få tag i den där nedrans asgamen som tog min pistol”, sa hon och skrattade. ”Den vet inte vem den förolämpat.”

Hon vände sig om mot Greg och log med hela ansiktet.

”Kom Greg, så går vi ner till skeppet igen. Det har ju snart dröjt en timme, så det är ändå hög tid vi vänder tillbaka.”

Idana anropade Patrisha och berättade kort om vad som hänt. Patrisha och hennes följeslagare hade dock inte sett några som helst spår av några dronter. De kom överens om att återvända till skeppet så fort som möjligt. Idana och Greg gick snabbt tillbaka genom grottan och på vägen studerade Idana åter de vackra grottmålningarna i taken. Hon undrade också vad grottmålningen på den lilla ön kunde föreställa.

Varför hade något målat av en människa i den här öde grottan? om bilden nu verkligen föreställde en människa?

När de kom tillbaka till rymdskeppet öppnades dörrarna och de gick in. Patrisha och alla de andra var redan inne i skeppet och väntade på dem. Den skadade Ronald hade blivit omplåstrad och såg nu ut att må lite bättre. Han nickade glatt åt Idana när de klev in i förarkabinen.

”Okey, nu kan ni sätta er”, sa Idana. ”Innan vi far tillbaka till Kyrion, har vi ett litet ärende som bör slutföras. Vi skall besöka ett av de höga stentornen där utanför och ta tillbaka min strålpistol från en uppstudsigt flygödlas.”

”Va! Skall vi inte fortsätta leta efter de dronter som flytt?” sa en man från den andra besättningen. ”De har säkert någon hemlig bosättning någonstans i närheten.”

”Vi har nu avslutat jakten på dronterna”, sa Idana bestämt. ”Om de kommit undan gör det inte så mycket. Det viktigaste är att vi förstört deras rymdskepp. Jag tror säkert att Överste Georgios blir nöjd med det vi åstadkommit. Jag har faktiskt personligen börjat tveka lite på dronternas kapacitet att anfälla Jorden. Den verkar överdriven. De rymdskepp vi sett hittills har varit hopplöst gammalmodiga. Är det någon som har någon annan åsikt, så låt höra.”

Mannen muttrade lite, men han gick ändå till sin plats och satte sig. Skeppet steg långsamt och Idana styrde försiktigt upp mot ett högt stentorn, som sköt upp i skyn bara några kilometer därifrån. När de stigit upp till toppen av tornet som sträckte sig drygt en kilometer ovanför marken, fick de syn på en stor gråvit byggnad med kopparfärgade tak. Huvudbyggnaden var cylindrisk till formen och oregelbundet utplacerat lite här och där fanns något som liknade små runda fönster. Framför byggnaden stod även fem mindre rymdskepp parkerade. Utanför en stor blå dörr, vilken troligen var huvudingången, stod en liten grönaktig rymdvarsel som verkade bevaka dörren.

Idana styrde skeppet sakta mot byggnaden och landade ungefär femtio meter från dörren, bredvid ett guldfärgat litet fotondrivet rymdskepp. Idana letade upp ett elchocksgevär och kontrollerade att det var fulladdat. Hon reste sig upp och vände sig mot resten av besättningen, men ett grymt ansiktsuttryck.

”Jag och Patrisha går ut och resten av er stannar här.”

Ingen av de andra i besättningen protesterade.

Fortfarande iklädda sina rymddräkter gick Idana och Patrisha, som beväpnat sig med ett strålggevär, tillsammans ut ur skeppet. De gick raka vägen fram mot vakten och slog om sina hjälmar till öppet läge för översättning. Översättnings-

programmet klarade av att översätta hundrasju av de mest vanliga språken inom galaxen, inklusive två telepatiska språk.

”Goddag, kära människor”, sa den lilla gröna figuren på flytande Geeron.

Vakten var ungefär en meter lång och hans mun satt där magen borde sitta. Annars såg han inte allt för konstig ut, förutom hans hår som bestod av tunna lila hårstrån, vilka vajade fram och tillbaka som på en havskorall.

”Goddag själv lille man”, sa Patrisha överraskat, även hon på flytande Geeron. ”Så du känner till människor du?”

”Jag känner till många folkslag”, sa varelsen med en melodisk röst. ”Även människor, trots att det är sällan som det kommer hit några. Ni är välkomna in i vårt välsorterade värdshus IN I DIMMAN. Jag är säker på att vi har något som passar er speciella smak. Idag har vi ett extra billigt pris på flamberad drakfisktunga från Fenixos IV och vi har även importerat öl från er hemplanet Jordan. Tyvärr måste jag be er att lämna in era vapen, om det inte är till allt för stort besvär?”

Den gröna figuren visade upp ett brett flin med en hel rad blåtonade sylvassa tändar. Idana och Patrisha lämnade lydigt ifrån sig sina vapen och steg in genom dörren. De kom först in i en luftsluss och ytterdörren stängdes ljudlöst bakom dem. Det tog några sekunder och sedan öppnades dörren in till värds- huset IN I DIMMAN. Det första de såg var en tjock grönaktig dimma, som svepte in över deras fötter. Dimman gjorde att man knappt kunde se någonting av golvet, men dess viktigaste funktion var att sanera besökarna från otrevliga smittsamma bakterier och virus. Idana och Patrisha kontrollerade att luften var okej och öppnade sedan sina hjälmar. De befann sig vid ingången till en stor sal, lika stor som en normalstor jordisk fotbollsplan. Salen hade fyra långa bardiskar och runt omkring stod bord och stolar i olika form och färg för att passa ett antal olika livsformer. Det fanns även några bord och stolar fastsatta i taket för vissa ovanliga flygande besökare, som gillade att hänga upp och ner, men för närvarande var dessa tomma. Värdshuset verkade halvfullt och närmast runt omkring såg de varelser från åtminstone tjugo olika planeter. Men Idana såg

varken några flygande ödletjuvar eller några andra människor. Hon gick mot den närmsta baren och kallade på bartendern.

”Kan jag få be om barmenyn, Tack?” frågade Idana på flytande Geeron.

Idana trodde inte att hon behövde någon hjälp av översättningsprogrammet i värdshuset och hon hade rätt. Den håriga och spindelliknande bartendern bakom disken, förstod henne och bad dem vänta ett ögonblick. Bartendern lutade sig framåt och gav Idana en liten svart sensorisk holografindikator. Idana och Patrisha gick snabbt genom de holografiska bilderna, som indikatorn kände kunde passa en människa. Det finurliga med menyinstrumentet var att man även kunde känna lukterna av de maträtter som visades upp.

”Jag tror att jag nöjer mig med en svalkande citronjuice”, sa Patrisha. ”Det är ganska varmt här inne.”

”Okej bartender! Vi tar en citronjuice med mycket is till min väninna här, en direktimporterad Warsteiner samt en ost- och skinktoast till mig. Jag föredrar om ölen serveras vid cirka tio grader Celsius.”

”Det går utmärkt!” sa spindeln. ”Går det bra att vänta i tio minuter?”

”Det går bra!” sa Patrisha.

Medan de väntade gick de en sväng för att utforska resten av värdshuset. Vid bardisken intill fick de plötsligt syn på tre stycken flygödlor. När de kom närmare kände Idana igen en av flygödlorna; det var samma individ som stulit hennes pistol. Den var mer gulaktig i skinnet än de andra två och var dessutom lite större. Men det var flygödlan längst bort, som mest fångade Idanas intresse. Den verkade äldre än de andra två och hade konstigt nog en liten brun hund till sällskap. Hunden satt på bardisken och flygödlan höll just på att mata den med små köttbitar. Hunden svalde bitarna med god aptit och viftade lite slött med svansen. Idana gick fram till den största ödlan och satte händerna kaxigt på höfterna.

”Ursäkta kära flygödra”, sa Idana, fortfarande på Geeron. ”Kan jag få prata med dig ett ögonblick?”

Den stora flygödlan stirrade på henne och nickade.

”Om jag gissar rätt så har du bara lånat min pistol och är nu villig att lämna tillbaka den”, fortsatte hon i förståndig ton. ”Ni har säkert lämnat in den till vakten utanför. Eller hur? Jag föreslår att vi går ut till vakten och förklarar att pistolen är min. Okej?”

Flygödlan tittade på Idana, men sa ingenting.

Idana, som var en relativt tålmodig tjej, fortsatte:

”Det var faktiskt min favoritpistol, som jag fick av min pappa när jag fyllde sexton år, så den har ett speciellt sentimentalt värde för mig. Om du däremot inte vill återlämna pistolen, skall jag sparka till dig så hårt där bak, att du inte kan skita på en vecka.”

”Jag vet inte vad du är för sort, men jag är en FLYGARE och ingen ödla”, sa varelsen med syrlig ton. ”... och jag måste tyvärr göra dig besviken angående ditt vapen. Jag släppte ner din kära lilla pistol i en klippskrevla i närheten och den gick sönder i hundratals bitar. Men jag tycker inte att du behöver vara ledsen för det. Strålpistoler gör sällan någon nytta och nu slapp du få dåligt samvete av att ha skjutit ihjäl en försvarslös drontfamilj.”

Idana stod och stirrade i flygarens ögon och den stirrade tillbaka på henne. I nästan en halv minut stod de bara och stirrade in i varandras ögon, som om det var någon slags tävling om vem som kunde stirra längst.

”Kom Patrisha!” sa Idana och vände sig bort från flygaren. ”Jag tror att vår mat är klar nu. Vi tar och reder ut det här lilla missförståndet när vi fått våra magar fyllda.”

De gick tillbaka till det ställe där de gjort sin beställning. På baren stod nu ett glas nypressad citronjuice till Patrisha och en kall Warsteiner, samt en ost- och skinktoast till Idana. Patrisha smakade försiktigt på juicen och nickade sedan glatt. Idana smakade på sin öl och sa sedan:

”Inte illa! Perfekt temperatur! Det här stället har faktiskt klass. Kommer du ihåg den där ruggiga hålan på Mars vi besökte för ett par månader sen?”

”Japp! svarade Patrisha. Du beställde en Guinness, men fick istället någon äcklig dryck, som smakade något mellan kaffe och Rootbeer. Jag kommer ihåg att kyparen försökte kasta ut oss bara för att vi klagade lite.”

”Ja, men istället blev det han som blev utslängd”, sa Idana och fnissade. ”Och en vecka senare lyckades vi få stället permanent stängt av hälsovårdsmyndigheten. Det var kul!”

De fortsatte prata tills drickan och toasten var slut. Idana betalade notan med sitt ICA-kort, vilket var ett av de mest använda korten i galaxen och som var godkänt på mer än nittio procent av galaxens alla bebodda planeter. Efter det att betalningen godkänkts gick de tillbaka till flygarna för att slutföra diskussionen angående strålpistolen, som tydligen var borta för evigt.

Idana möttes först av flygarnas hund, vilken hade hoppat ner ifrån baren och som nu sprang emot henne med viftande svans. Idana tyckte om hundar, men ändå backade hon tillbaka ett par steg. Tyvärr var hon allergisk mot pälsdjur, vilket dock inte resulterade i något värre än lite klåda. Hon tog snabbt fram ett allergituggummi i fickan och stoppade det i munnen. Nu skulle hon inte känna av sin allergi på fyrtioåtta timmar.

Idana gick fram, böjde sig ner och började kela med hunden, som sniffade henne i ansiktet och gav henne en slick på näsan.

”Är inte det där en Tibetansk Tempelhund?” frågade Patrisha.

”Jo det stämmer!” svarade Idana. ”Vi hade faktiskt en sådan när jag var liten. Konstigt att de här skräcködlorna skaffat sig en hund från Jorden.”

Hon såg då att hunden bar ett halsband med en liten namnbricka på. Av ren nyfikenhet tog hon tag i brickan och såg att det där stod något med alfabetisk text. På brickan stod det SIMBA. Idana blev alldeles tyst och bara stirrade på brickan.

”Vad är det Idana?” frågade Patrisha, som såg att hennes väninna satt och tänkte på något.

”Hunden heter Simba!” sa Idana med stel röst. ”Vår hund som försvann tillsammans med min lillasyster hette också Simba.”

”Vad konstigt!” sa Patrisha. ”Det borde inte finnas så många Tibetanska Tempelhundar i galaxen med det namnet.”

Bredvid dem uppenbarade sig plötsligt den gamla flygaren som tidigare matat hunden med köttbitar. Till Idanas och Patrishas förvåning talade den svenska, med viss brytning.

”Jasså! Känner ni hunden?” sa flygaren med en lite skrovlig röst. ”Mitt namn är Godjosnjortfod, men ni kan kalla mig Godjo. Jag tar hand om hunden medan hennes Matte är borta. Hur kan det komma sig att ni känner igen hunden?”

”Varför pratar du med de där mesarna Godjosnjortfod?” avbröt den stora flygaren bryskt på Geeron. ”De här lopporna tänkte skjuta ihjäl några oskyldiga dronter för en timme sedan. Jag tycker att vi tar och slänger ut dem med det samma. De passar inte in på ett trevligt värdshus som det här.”

Den stora flygaren tog tag i Idanas arm och började dra iväg henne mot utgången. Idana reagerade blixtnabbt, vred till kroppen och lyckades kasta flygaren över axeln så att den landade med ett brak i golvet. Flygaren reste sig snabbt alldeles ursinnig, men fick direkt ett par välriktade sparkar rätt på nosen (eller näbben) av Patrisha. Den vinglade en stund och föll sedan med en duns i golvet. Flygaren var tillfälligt utslagen och skulle inte ställa till med mer besvär de närmsta minuterna. Genast kom två kraftiga väktare, som med väldigt tydliga gester visade att de omedelbart borde lämna lokalen. Väktarna var ungefär tre meter höga cykloper och breda som ladugårdsdörrar. Idana tog upp Simba i sin famn och vände sig mot Patrisha.

”Snyggt jobbat Patrisha! Vi tar med oss hunden och går tillbaka till skeppet. Det verkar inte som om vi är välkomna här längre.”

”Nej stanna!” ropade Godjo. ”Ni får inte ta hunden! Den är inte er!”

Innan någon riktigt hunnit reagera slöt flygaren sina ögon och fällde ut sina stora vingar. Inom någon sekund formades ett ljusklot runt den gamle flygarens huvud. Ljuset ökade i styrka och inneslöt snabbt även Idana och Simba. Runt omkring dem stod olika varelser och bara stirrade på det stora ljusklotet, som dykt upp från ingenstans. Sedan försvann det plötsligt med ett surrande ljud, men där ljuset befunnit sig stod det inte längre några varelser. Godjo, Idana och Simba hade försvunnit spårlöst. Det blev ett högt mummel i lokalen och den tredje flygaren skruvade på sig nervöst, när andra kom fram och frågade vad som hänt. Sedan kom en av cyklobväktarna

och lade en kraftig tentakel på Patrishas högra axel. Hon kunde inte göra annat än att lämna värdshuset och bege sig tillbaka till rymdskeppet igen.

När ljuset omslöt Idana kändes det först som om hennes kropp flöt omkring i någon slags osynlig tjock sirap. Det svartnade för hennes ögon och sedan kom det starka ljuset tillbaka. Ljuset avtog och hon fann sig fortfarande stå med Simba i famnen och den gamle flygaren Godjo stod fortfarande bredvid henne med utsträckta vingar, men de befann sig inte längre i värdshuset. De hade på något sätt kommit till ett litet kontrollrum med djupblå väggar. Rummet var utrustat med en hel del elektronisk utrustning, som Idana inte kände igen.

”Var i helsike är jag och hur kom jag hit?” frågade Idana med spänd röst.

”Vi befinner oss nu i en av flygarnas rymdstationer, åtta ljusår från värdshuset. Stationen ligger i närheten av tvillingstjärnsystemet Pollux, svarade Godjo lugnt. Och angående hur vi kom hit, så kommer du troligen inte att tro på min förklaring. Jag överförde oss hit med hjälp av telekinesi.”

”Åh!” sa Idana. ”Alla vet ju att en telekinesiprojektor endast kan förflytta ett objekt några hundra meter och dessutom har ingen levande varelse överlevt förflyttningsprocessen. Inte ens bakterier har överlevt i de studier som gjorts.”

Idana började slappna av och blev istället nyfiken. Hon fattade inget av vad som hänt, men den gamle flygaren såg inte ut att vara särskilt farlig.

”Jag sa ju att du troligen inte skulle tro mig”, svarade Godjo och visade upp sina handflator, som till viss del liknade människohänder. ”Du är kunnig om de experiment som utförts av atropoderna för femtio år sedan, det gläder mig. Men jag använde ingen telekinesiprojektor, utan projicerade iväg oss genom min inre violetta karma.”

”Violett karma? Låter som ren hokus pokus”, sa Idana och skrattade. ”Varför förde du mig hit? Tror du att jag är din fånge eller nåt nu?”

”Du är inte någon fånge och jag förde dig hit av två orsaker. Dels för att jag inte kunde låta dig gå med Simba och dels för att jag ville prata vidare med dig ostört.”

Godjo började långsamt vanka runt i rummet.

”Jag ber föresten så hemskt mycket om ursäkt för min vän Fifrosokovs bryska uppträdande förut. Han är ung; bara fem jordiska år gammal och har en tendens att överreagera när han försöker att rädda alla möjliga slags varelser, som han ansett varit i fara.

Flygaren gick mot Idana och tittade djupt in i hennes ögon.

”Jag är föresten mycket imponerad av er stridsteknik. Det var mycket skickligt av er att kasta den store Fifrosokov i golvet förut. Han måste vara dubbelt så stor som ni.”

”Det var inte särskilt svårt för en utbildad kommando-soldat”, sa Idana och ryckte på axlarna. ”Får jag presentera mig? Jag heter Idana. Vad var det ni hette igen?”

”Godjo!”

Den gamle flygödlan ledde henne fram till ett litet bord med några stolar, som hade konstig form.

”Vad sägs om att vi slår oss ner och pratar lite?” fortsatte Godjo. ”Vill ni kanske ha lite te?”

”Te skulle smaka fint”, svarade Idana och släppte ner Simba på golvet.

Simba började sniffa runt i rummet och viftade samtidigt på svansen.

De satte sig ner i varsin stol och genast kom en liten bläck-fiskliknande varelse bärande på deras nybryggda te. Idana smakade på den mörka drycken som Godjo kallade för te och märkte att det var en ganska söt dryck, med en smak som påminde lite om honung, men hon skulle nog inte kalla det för te.

”Hur kommer det sig att du tänkte ta med dig Simba?” frågade Godjo vänligt. ”Det såg ut på dig, som om du kände igen honom på något sätt.”

Idana läppjade vidare på drycken och började berätta om den hund hennes lillasyster Sira haft när hon var liten. Hon berättade om hur Sira och hunden försvunnit med en räddningskapsel och om hur hennes föräldrar sökt efter dem på

ökenplaneten Solaris III. Idana beskrev det blodtörstiga monstret och den blodiga trasan från Siras kläder. Hennes föräldrar hade finkammat planeten under tre hela veckor, utan att ha funnit några spår av varken hennes syster eller hunden. Idana fick tårar i ögonen när hon tänkte tillbaka på sin lillasyster, som hon tyvärr hade väldigt få minnen av.

”Tycker inte du att det är lite konstigt att ni har en likadan hund med likadant namn?” fortsatte Idana. ”Var köpte ni honom någonstans?”

Godjo log och sa:

”Jag köpte honom inte. Jag hittade honom på Solaris III.”

”Va! Menar du verkligen att det här är vår Simba?” utbrast Idana.

Hon reste sig upp och spillde samtidigt lite av teet.

”Jo det stämmer! Sitt nu ner i stolen och lyssna. För sexton år sedan under ett uppdrag på Solaris III råkade jag se en monsterliknande varelse, som jagade två andra mindre varelser. Jag hade en himla tur och lyckades faktiskt rädda både din syster Sira och Simba i allra sista stund före monstret tog dem.” Godjo gjorde en kort andningspaus och fortsatte. ”Din syster Sira lever fortfarande!”

”Lever Sira?” utbrast Idana och hoppade upp ur stolen.

Hon sprang fram mot flygaren och kramade om honom med en stor björnkram. Godjo ryggade först tillbaka, men klappade sedan Idana varligt på ryggen.

En budbärare sprang uppför den långa stentrappan, som ledde till det Kungliga växthuset. Hjärtat dunkade allt hårdare medan han sprang upp de hundrafemtio trappstegen från borggården. Han vågade ändå inte sakta av på farten. Hans herre krävde att alla gjorde sitt yttersta och straffet för lathet eller olydnad var hårt. Med de sista av sina krafter kom han upp till det Kungliga växthuset. Där inne stod Kung Leopold och iakttog nyfiket en fjäril, som höll på att slicka i sig nektar från en gul orkidé. Fjärilen var klarröd i färgen och hade fläckar på vingarna, som liknade stora ögon.

Budbäraren kastade sig ner på stengolvet och bugade vördnadsfullt.

"Ser man på? Har lille Bernard äntligen orkat ta sig upp för trapporna? Hur går det med projektet?" frågade Leopold, som fortfarande iakttog fjärilen. Rösten lät kall och ointresserad.

"Den senaste studien visar att Änglastoftet är mycket effektivt, ers stilige höghet", sa pojken som hette Bernard.

Han vågade inte titta upp, utan fixerade istället sin blick mot en smutsfläck på stengolvet och fortsatte:

"Medlet verkar klara alla våra förväntningar och hotet från myrornas planet är nu endast historia. Alla krypen dog som beräknat."

"Bra!" sa Leopold och kliade sig förstrött i skägget.

Han vände sig mot pojken.

"Säg till vår käre Berthold att han åker till fabriken och beställer ytterligare en sats. Vi har mycket att göra och tiden är dyrbar."

"Ja herre!" sa Bernard och nickade ivrigt.

Han reste sig och gick sedan baklänges ut ur växthuset. Väl ute ur byggnaden vände han sig om och sprang nerför trappan. Kungen övergick till att titta till sina andra blommor.

Snart! Snart skall min hämnd vara fullbordad. Världen skall bli ren och fin när ohyran utplånats och då skall jag äntligen bli ensam härskare, tänkte han för sig själv.

Kapitel 3

Ett antal dagar senare var något på gång på den karga planeten Atroxonia. Högt uppe på ett berg alldeles intill ett stup låg två varelser på mage och iakttog intresserat vad som föregick nedanför dem, runt omkring en stor fabriksanläggning. Området runt fabriken var spärrat med höga elstängsel, som gav dödande elchocker om man bara befann sig närmare än fem meter från stängslet. Dessutom patrullerades området innanför stängslet av robotar och ett tiotal varglika bestar. Det var mycket tydligt att fabriken i fråga inte tog emot några oanmälda besökare.

De två varelserna såg på varandra och kommunicerade med hjälp av telepati. Den ena var en flygare och den andre en människa. Flygaren var nästan dubbelt så stor som den unga blonda människokvinnan och så här skulle deras samtal ha låtit om de pratat:

"Jag tror att jag kan flyga ner till det gröna taket därborta osedd", sa människan. "Deras bevakningsradar är av modell RX70 och den borde inte klara av att skilja på lilla mig och den här planetens stora fåglar. Robotarna där nere verkar dessutom inte särskilt intresserade om vad som försiggår över deras huvuden. Jag är dock lite mer oroad över de där vargarna. De verkar mycket vaksamma och rovgiriga."

"Jo de är inte att leka med", svarade flygaren.

"Enligt bilderna vi studerat, skall det finnas en taklucka bakom den där höga skorstenen. Det borde gå att komma in i fabriken genom den. Vad tror du?"

"Jo, det går nog", svarade flygaren fundersamt.

Flygarens namn var Dipis och hon var en tolv år gammal flygarhona. Tolv år var medelålders för en flygare, som aldrig blev mycket mer än trettio år gamla.

Som du säkert redan gissat var människans namn Sira. Hon hade nu blivit nitton år gammal och skulle om någon månad fylla tjugo.

"Luckan är troligen larmad", fortsatte Dipis. "Men tror du verkligen att deras radar skulle upptäcka mig?"

"Ja! Din mineralberikade benstruktur är så tät så att den nästan helt säkert skulle avslöja dig för bevakningsradarn, om du flög ner dit", sa Sira. "Min lättare benstruktur påminner mer de inhemska fåglarna, som lever på den här planeten, så jag klarar mig nog. Det är nog bäst om jag utför uppdraget ensam den här gången."

"Du har nog tyvärr rätt min lilla vän. Tidigare har vi alltid utfört uppdragen tillsammans, men den här gången kan jag inte följa med dig. Jag hoppas att du minns allt jag lärt dig. Om du sluter ditt sinne under flygningen kommer de där varglika bestarna inte att kunna upptäcka dig, även om de ser åt ditt håll. Men jag hoppas att robotarna inte är allt för intresserade av stora fåglar, för deras kameraögon kan du inte skärma dig för."

Sira kontrollerade sin utrustning och sträckte ut armarna. Svarta vingar av ett tunt plastliknande material, fast mycket starkare, fälldes ut under hennes armar och på vardera handled satt det fast en liten handkontrollerad elmotor. Hon startade motorerna med en knapptryckning och med ett svagt väsande ljud lyfte hon rakt upp i luften. När Sira kommit några meter upp stängde hon av motorerna och glidflög ljudlöst ner mot anläggningen. Hon gick in i trans precis som Dipis lärt henne och avskärmade sina tankar och sin kropp från omvärlden. Nu skulle de varglika bestarna nedanför inte kunna upptäcka henne även om de såg rakt emot henne. Orsaken till den skenbara osynligheten förstod inte ens Sira, men avskärmningen fungerade bra på de flesta slags intelligenta och halvintelligenta varelser i galaxen. Robotarna nedan skulle kunna se henne men hon hoppades på att de då skulle registrera henne som fågel. Sira gled långsamt ner mot ett grönt tak, som hon riktat in sig på. Hon flög runt i åttor precis som planetens inhemska rovfåglar och landade sedan med en mycket svag duns på taket. När hon rörde på kroppen blev hon åter synlig för omvärlden, men ingen verkade ha sett eller hört henne. Hon tryckte på ytterligare en knapp och vingarna fälldes in.

En vecka tidigare hade hon och Dipis fått detta uppdrag av flygarnas ministerråd på rymdstationen X-mirage. Ministerrådet hade fått ett tips från en agent om att de snigelliknande atropoderna ökat sin illegala stridsmedelsproduktion i en fabrik på planeten Atroxonia. Den ödsliga planeten Atroxonia var den andra planeten runt den röda solen Laxur II. Flygarna hade blivit varnade för att atropoderna börjat producera ett helt nytt bakteriologiskt stridsmedel, som via en hemsk och oerhört smittsam sjukdom skulle kunna utrota de högre stående varelserna på hela planeter. Bakterien angrep och förstörde offrets hjärna, men på något sett skadade den endast varelser med en viss minimal hjärnkapacitet. Namnet på stridsmedel var Änglastoft. Ministerrådet visste ännu inte vilka som var beställare av stridsmedlet, men de gissade att det var någon slags religiös sekt, som i vanlig stil ville utrota en massa andra varelser i galaxen och sådana sekter fanns det tyvärr ganska många av. Sira och Dipis var två av ministerrådets toppagenter och deras uppgift var att åka till fabriken och sabotera fabriksanläggningen och särskilt produktionen av Änglastoft, med så få omkomna fabriksarbetare som möjligt.

Sira undersökte snabbt omgivningen och såg först fyra skorstenar i olika storlekar. Ur en av skorstenarna bolmade det upp en gul rök som troligen var giftig, men ur de andra tre kom det ingen rök. Dessa skorstenar var dock för trånga för Sira att ta sig ner genom. Bakom den högsta skorstenen fick hon syn på luckan hon sett uppfifrån berget. Sira smög sig hukad fram till luckan och undersökte den närmare. Luckan var ordentligt låst med stora beslag, men hon drog upp sin laserskärare för att kunna bearbeta låset. Sira brände först ett litet hål vid sidan av låset. Sedan tog hon fram en liten brun ask ur sitt verktygsbälte. Sira öppnade locket och tog försiktigt fram en sju centimeter lång tusenfoting. Sira tog på sig ett par mörka glasögon och lät tusenfotingen krypa in i hålet. Med hjälp av glasögonen kunde hon både se samma sak som tusenfotingen, samt styra den genom att vrida på huvudet åt olika håll. Via tusen-

fotingens ögon fick hon snart syn på en liten orangefärgad låda på luckans undersida, som med största sannolikhet var ett inbrottslarm. Sira styrde tusenfotingen mot lådans strömförsörjningsdel och lät sedan tusenfotingen metalliserade käkar tugga av en av kablarna, som gick in i lådans undersida. Sen styrde hon tillbaka tusenfotingen igen och placerade den åter i sin ask. Den hade klarat av sitt uppdrag utmärkt.

Sira använde åter sin laserskärare och skar nu upp hela låset. Inget larm gick. Hon pustade ut och fortsatte sitt arbete. Sira öppnade luckan försiktigt och tittade ner. Hålet var rymligt, men saknade bra fästen för händer och fötter för en nerklättring. Hon fäste ett rep i låset och lät andra änden falla ner i hålet. Den unga kvinnan firade sig snabbt neråt och stod snart fem meter längre ner i ett litet rum, vilket troligen var ett förråd av något slag. Längs hela den bortre väggen stod pallar fyllda med tusentals av tomma små glasflaskor. Flaskorna var präglade med en ketonisk skrift, som bland annat användes av de björnlika babbelonerna. Detta var ett av de vanligaste skriftspråken i den här delen av galaxen och Sira kunde lätt tyda symbolerna:

Koncentrerad Hydrofurinsyra

Användningsområden: För utrotning av marina organismer

Beskrivning: En flaska hälls i vatten. Innehållet i en flaska dödar alla marina organismer i trettio miljarder kubikmeter vatten. Inte ens bakterier överlever.

Varning: Hydrofurinsyra är mycket toxiskt. Exponering på huden leder till säker död inom en till tio minuter beroende på art. Helt tät skyddsutrustning rekommenderas.

Innehåller: 80 % Hydrofurinsyra, 10 % Svavelsyra, 10 % Plutoniumnitrat

Kontrollerad av utrotningsmedelsinspektionen på Babylon 2.

Tur att de är tomma. Det verkar inte direkt vara hälsosamma drycker som tillverkas här, tänkte Sira.

Hon öppnade försiktigt den enda dörren i rummet, gick ut ur förrådet och kom in i en stor fabrikslokal. Efter en snabb blick konstaterade hon att det inte fanns några arbetare i närheten.

Salen var fylld med en hel del olika maskiner, som tillverkade diverse olika kemiska utrotningsmedel, samt kemiska och biologiska stridsmedel. På golvet här och där fanns det äckliga spår av någon genomskinlig slemliknande substans.

Atropodslem! konstaterade Sira.

Hon började leta igenom lokalen på jakt efter några uppgifter om preparatet Änglastoft. I den första maskinen tillverkades något som hette Nitrex 7, vilket verkade vara en effektiv nervgas av något slag och i en stor behållare förvarades DDT, som sades vara effektivt mot skadedjur. Medan Sira gick runt i lokalen placerade hon ut små svarta självhäftande askar, på vissa dolda utvalda platser.

Plötsligt öppnades en dörr i närheten och en av fabriksarbetarna gled sakta in i lokalen. Arbetaren var en atropod och liknade en stor svart snigel utan skal. Atropoden hade två utåtstående ögon och på huvudet fanns även ett par tentakler, med vilka den kunde uträtta finmekaniskt arbete med oerhörd precision. Atropoderna var mycket intelligenta, men ansågs enligt många andra intelligenta varelser i galaxen, vara själviska och giriga.

Sira steg instinktivt in mellan två stora rör och hoppades att atropoden inte sett henne. Snigelvarelsen gled allt närmare, kanske för den hade hört något som fångat dess intresse. När den kom till den plats där Sira stod gömd stannade den upp och tittade sig frågande runt omkring, men den kunde inte upptäcka något ovanligt.

Atropoden gled sedan vidare utan att ha upptäckt Sira, trots att hon endast befunnit sig ett par meter ifrån den. När snigelvarelsen lämnat lokalen kunde Sira åter andas ut. Hon hade genom tankeblockering lyckats att bli tillfälligt osynlig för atropoden. Sira fortsatte att placera ut svarta askar på olika ställen och kom till sist fram till en dörr, som ledde till en annan lokal. Hittills hade hon inte hittat utrustningen där Änglastoftet tillverkades.

Sira öppnade dörren och gick in. Den här gången kom hon in i en ännu större lokal och längre bort såg hon tre atropoder, vilka samtalade med varandra genom att vidröra varandras tentakler. Sira gömde sig bakom en stor instrumentpanel och

passade även på att placera ut en liten svart ask bakom en av bildskärmarna. Sira granskade panelen en liten stund och tryckte sedan snabbt på några knappar med underliga symboler på. På en bildskärm kom det upp en tredimensionell ritning på hela fabriken. Sira sökte sig snabbt igenom ritningen med hjälp av kontrollerna och fann till sist det hon sökte efter. Stridsmedlet Ånglastoft tillverkades i en lokal en våning ner. Hon undersökte ritningen vidare och fann en lämplig hiss, som ledde rätt ner till tillverkningsplatsen. Hissen befann sig bara trettio meter ifrån henne, men atropoderna skulle lätt kunna upptäcka henne om hon försökte att smyga sig dit. Sira lade sig ner på magen och började, så ljudlöst som möjligt, åla sig mot hissdörren. Hon kunde inte använda sig av tankeblockeringen då den bara fungerade när hennes kropp var helt stilla. Sira lyckades med stor möda åla sig fram till hissdörren utan att bli upptäckt. Sedan ställde hon sig upp för att trycka upp hissen, men plötsligt öppnades hissdörren framför henne och två varelser kom ut. Sira han precis få upp tanke-blockeringen innan hon blev upptäckt. Den första som kom ut ur hissen var en atropod och den andre var en tvåbent varelse som såg nästan likadan ut som henne själv. Det var en människa! Sira hade inte sett en annan människa sedan hon var en liten flicka och hennes minnen från den tiden var lite diffusa. Hon visste att det fanns andra människor i galaxen, men de bodde mycket långt från flygarnas hemplanet och en resa dit hade aldrig varit möjlig.

Människan som klev ut ur hissen var en lång smal man, klädd i blå uniform. Runt halsen bar han ett halsband med ett halssmycke format som ett kors. Sira studerade mannens ansikte, som var smalt och skarpt. Hans iskalla grå ögon var beräknande och Siras telepatiska sinne tyckte sig uppfatta en djup arrogans och likgiltighet. Det här var ingen människa som Sira ville bjuda hem på middag.

”Jag är glad att produktionen gått så bra”, sa mannen på hackig Geeron. ”Analysresultaten du skickade till mig i morse visade på mycket hög produktkvalitet. Du känner väl till att vi för tre veckor sedan provade medlet?”

Atropoden nickade och mannen fortsatte:

”Resultatet var häpnadsväckande. Från ett rymdskepp släppte vi ut en liter av medlet i atmosfären till planeten Tryfanodon. Du känner troligen till att Tryfanodon beboddes av ganska intelligenta myrliknande varelser; oerhört fula och helt känslolösa. Deras samhälle styrdes diktatoriskt av ett antal myrdrottningar samt en Kung. Första veckan verkade ingen av myrorna ha fått några symptom på sjukdom, men andra veckan hade över femtio procent av myrorna insjuknat. Det var bra att insjukningsprocessen var långsam, för då skapades det ingen panik och massflykt. Troligen trodde myrorna att det bara rörde sig om en ny influensaepidemi. Sjukdomen liknade faktiskt en vanlig förkylning med snuva och huvudvärk, men efter drygt en vecka började bakterierna, som fått fäste i deras hjärnor, att föröka sig i ett rasande tempo. Sjukdomsförloppet från smitta till en smärtsam död tog lite drygt två veckor. Den senaste rapporten, som jag fick hem igår, berättade om att över sjuttio procent av myrorna redan avlidit och troligen kommer alla ha dött inom ett någon vecka.”

”Ädle herre! Jag vet ju att människor har ett naturligt skydd mot bakterien, men hur fungerade motgiftet för andra varelser?” frågade atropoden artigt genom en liten talbox på halsen.

”De tio myror, som fick motgiftet, klarade sig utan några som helst symptom på smitta”, svarade mannen i lugnande ton.

”Vet ni hur många av de andra varelserna på planeten som påverkats?”

”Det verkar som om ungefär tre procent av de lägre djuren och tjugo procent av de högre stående djuren också stryker med”, sa mannen likgiltigt. ”Men lite svinn får man väl räkna med. En lustig bieffekt är dock att en del av växtligheten, precis som tidigare, utvecklat en blå pigmentering. Den blå färgen verkar dock inte påverka växter eller djur på något sett. Den piffar bara upp omgivningen lite grann.”

”Det är trevligt att Änglastoft fungerat efter era förväntningar”, svarade atropoden. ”Men så är det ju också ni som tagit fram bakterien genom genmodifiering. Vi bara producerar den åt er och vi gör så gott vi kan. Den andra produktions-

batchen har just påbörjats och den kommer att kunna levereras till er om en vecka.”

Medan atropoden och mannen gick vidare in i lokalen, passade Sira på att smita in i hissen. Hon hann precis in innan dörren stängdes. Sira tryckte på den understa knappen på väggen och hissen rörde sig neråt. En våning längre ner öppnades dörren och hon klev ut i en underjordisk fabrikslokal vars väggar var direkt utsprängda ur den underjordiska berggrunden. Lyckligtvis fanns det inga arbetare i lokalen. Sira hittade snabbt de maskiner med enorma tankar där det bakteriella vapnet Änglastoft tillverkades. Av tankarnas storlek att döma motsvarade en produktionsbatch cirka trehundra kubikmeter vätska fylld med dödliga bakterier. Hon placerade snabbt ut sina sista fem svarta lådor på olika strategiska platser i lokalen.

Nu gällde det för Sira att så fort som möjligt lämna byggnaden. Hon tog åter hissen upp till lokalen ovanför. I hissen tog Sira fram en liten sändare. Hon vred på en ratt, vilket omedelbart aktiverade alla svarta askarna som hon placerat ut. Alla askarna öppnades simultant och ut strömmade tusentals små metallätande skalbaggar. Skalbaggarna började snabbt gnaga på all närliggande utrustning och favoritmaten var de elektroniska systemen.

Men när Sira klev ut ur hissen i lokalen ovanför, upptäcktes hon av en arbetande atropodtekniker. Atropoden tog genast fart mot en dataenhet och tryckte där ner en grön knapp, med sin tentakel. Detta slog på alarmet i byggnaden och plötsligt hördes ett tjutande ljud genom hela fabriken.

Sira sprang tillbaka samma väg hon kommit ifrån och kom snabbt in i den första fabrikslokalen. Här mötte hon en ytterligare atropod, som blockerade hennes väg och dess ena tentakel höll i något, vilket liknade ett elchocksvapen. I en enda rörelse fällde Sira ut sina vingar och startade motorerna runt handlederna. Hon flög upp i luften precis när atropoden avfyrade sitt vapen. Den elektriska blixten missade och träffade en gastub bakom henne, vilken exploderade med en hög smäll. Sira flög elegant över atropoden alldeles under taket och landade alldeles utanför förrådsdörren en bit längre bort. Hon

öppnade dörren och sprang in i förrådet, samtidigt som atropoden avfyrade ett andra skott med sitt elchocksvapen. Skottet missade henne precis och slog ut ett stort hål i dörren. Väl inne i förrådet klättrade Sira snabbt upp för repet som fortfarande hängde ner från takluckan.

När Sira åter kom upp på taket upptäckte hon tre små runda flygfarkoster, inte större än basketbollar, som kom farande från en byggnad i närheten. Sira hann precis ta skydd bakom en skorsten när en av farkosterna avfyrade en laser mot henne. Strålen missade och träffade den öppna luckan, som fick ett prydligt runt hål i sig. Ytterligare en farkost dök plötsligt upp bakom henne och avfyrade ytterligare ett skott. Den heta laserstrålen träffade Siras vänstra ben och brände ett centimeterstort hål rakt igenom låret. Strålen träffade även kommunikationsenheten som var fäst vid låret. Sira skrek till, rullade snabbt undan för nästa skott och undkom med nöd och näppe ifrån att bli träffad igen.

Då hördes en kraftig smäll nerifrån fabriken. Siras skalbaggar hade ätit sig in igenom en gastank fylld med etylengas och sedan hade en gnista från en avtuggad kabel fått gasen att explodera. Hela byggnaden skakade våldsamt och några sekunder senare strömmade det ut flyende arbetare från alla fabriksutgångarna. Flygfarkosterna, som skjutit på Sira, började förlora sin styrförmåga och flög runt på ett hackigt och okontrollerat sätt. Sedan föll alla fyra farkosterna snabbt neråt och kraschlandade på marken och taket en bit ifrån henne.

Sira sträckte ut armarna och fällde snabbt ut sina vingar. Hon flög rakt upp i luften med hög fart. Sira ökade handledsraketerna till full kraft och flög i riktning mot klippavsatsen där flygaren Dipis väntade på henne. En av vaktrobotarna nedanför på gårdsplanen upptäckte den flygande människan och avfyrade en projektil mot henne. Sira girade snabbt åt vänster och undvek en direktträff. Men projektilen rispade ändå upp ett köttår på hennes vänstra lår. Sira svor till, men fortsatte mot klippan och kom snabbt utom skotthåll för robotvakterna nedanför.

På klipputsprånget en bit därifrån iakttog Dipis dramat genom en kikare. Hon hörde explosionen och såg arbetare fly ut från fabriksportarna, som råttor från ett sjunkande skepp. Atropoderna som vanligen var tröga och långsamma gled och studsade nu framåt i ganska hög hastighet. Men medan hon iakttog händelserna nedanför hördes plötsligt ett surrande ljud bakom henne. Hon vände sig snabbt om och fick syn på två stycken håriga bestar, som riktade sina överdimensionerade strålgevär mot henne. Hon kände inte igen varelserna, med det var uppenbart att de inte var atropoder. De hade två armar och två ben precis som människor och deras cirka två meter höga, kompakta kroppar var täckta av brunt hår. Deras ansikten liknade mest fula gristrynen, som blivit brutalt inslagna med hjälp av en tung spade. Troligen var de inhyrda råbusar, som jobbade i atropodernas vaktstyrka.

”Upp med vingarna!” sa en av dem genom en halsmodul, som gjorde en direktöversättning till atroon, vilket var atropodernas officiella språk. Du är nu vår fånge, så var rädd. Mycket rädd!... Om du så mycket som fladdrar med ena vingen, skjuter vi så många hål i dig att du liknar en krotiansk pilsnerkorv.”

Dipis, som förstod språket ganska väl, visste inte hur en krotiansk pilsnerkorv såg ut, men hon förstod vinken och stod blick stilla.

”Hörru Radgaffd!” Sa den andre besten. ”Har inte krotianska pilsnerkorvar fyrkantiga hål? Våra laserpickor gör ju runda hål.”

”Jo! Det har du ju rätt i Sudgaffd”, svarade Radgaffd. ”Åh vad jag blir hungrig när jag tänker på pilsnerkorv.”

”Ja, särskilt med sån där god öl till, som vi drack på Gamma 2. Kommer du ihåg när vi var där sist och du sköt ena huvudet av den där bartendern?”

”Jaa! Det var kul! Jag tycker att vi åker dit igen nästa helg. Den här torra planeten gör mig törstig.”

Medan de håriga bestarna planerade nästa helgfirande gick en av dem fram till Dipis och spände snabbt fast en bred halsring runt hennes hals. Sedan föste de in henne i svävaren, som befann sig ett tjugotal meter längre bort. Dipis var nära att

svimma när hon knuffades in i svävaren. Hon hade känt att varelserna luktade lite illa, men i den dåligt luftkonditionerade svävaren var stanken vedervärdig. Odören fick Dipis att tänka på rutten fisk.

Sira närmade sig klippan, just då hennes vän föstes in i svävaren. Hon kom för sent och kunde bara se på medan svävarens dörr stängdes. Inom några sekunder hade farkosten lyft och flugit iväg i östlig riktning. Sira följde efter på hög höjd och höll ett sådant avstånd så att hon inte riskerade att bli upptäckt. Medan hon flög lindade hon slarvigt ett bandage runt sitt sönderskjutna lår, som nu blödde en hel del. Med en kraftansträngning drog hon åt bandaget och knöt ihop det med en knut. Detta stoppade det mesta av blödningen.

Några minuter senare landade svävaren framför en stor gulbrun hangar, någon mil öster om fabriken. Dipis knuffades ut ur svävaren och fördes in genom en stor ståldörr. Hon tyckte dock att det var en befrielse att komma ut ur den stinkande fisklådan. Byggnaden framför Dipis såg ut att vara väl bevakad och hon gissade att det var en militärbas av något slag.

Sira iakttog när hennes vän klev in i byggnaden några hundra meter nedanför henne.

Jag kommer snart och hämtar ut dig Dipis. Först skall jag bara hämta lite utrustning i skeppet.

Sedan vände hon söderut och började flyga tillbaka i riktning mot det rymdskepp hon och flygaren anlänt med, tidigare samma morgon.

Rymdskeppet låg cirka åtta mil söderut, men det tog endast femton minuter för Sira att flyga dit. När hon närmade sig skeppet, som var väl kamouflerat med nät där det låg i en bergsskrevla, såg hon att ett annat större skepp hade landat alldeles bredvid. Sira landade bakom några stora klippblock, några hundra meter ifrån skeppen och tog fram sin kikare. Hon lade sig på en stor sten och iakttog skeppet genom kikaren.

”Jäklar!” sa hon tyst mellan hopbitna läppar.

Med femton gångers förstoring fick hon syn på en stor grupp atropoder och några andra håriga varelser, som stod och

diskuterade framför hennes rymdskepp. De hade lyckats komma in i skeppet genom att spränga bort dörren, som nu låg tillknycklad på marken och verkade vänta på några som befann sig inne i skeppet. Utanför skeppet fanns mins femtio stycken individer, så alla tankar på att ta tillbaka skeppet var hopplösa. Medan Sira iakttog skeppet började hon att känna sig allt tröttare. Skadorna i benet hade börjat ta ut sin rätt och hon behövde vila. Sira klev försiktigt ner från den stora stenen och inom fem minuter hade hon somnat, halvsittande och tillbaka-lutad mot en klippvägg.

Kung Leopold promenerade ensam i sin vackra skog, som doftade starkt av nyutslagna blommor. Han gick över en liten träbro, när plötsligt en stor skräckinjagande drake landade ett tiotal meter framför honom. Drakens kropp var täckt av stora mörkgröna fjäll och på ryggen satt två svarta läderartade vingar, som lätt kunde föra fram den stora ödlan genom luften.

”Hej Nidhögg!” sa Leopold förtjust och gick fram mot draken. ”Bra att du kunde komma så fort.”

Draken böjde ner huvudet och Kungen klappade den ömsint på dess knöliga nos.

”Jag vill att du flyger till grottan och ser till att vi inte får några oinbjudna gäster”, viskade Leopold i drakens öra. ”Nyligen fick jag en rapport om att en detektor registrerat något slags äckligt rymdkryp smyga omkring i gångarna där inne. Alla borde vara döda vid det här laget, så det är något som inte stämmer. Jag vill absolut inte att någon utomjording finner min värld. Begrips?”

Draken nickade långsamt. Den tog ett par steg bakåt och sträckte ut sina väldiga vingar. Sedan tog den ett skutt upp i luften och flög elegant i nordlig riktning, mot grottans ingång.

En halvtimme senare, efter att ha flugit ett tiotal mil, landade draken framför en grottöppning, som var förseglad med en stor tjock ståldörr. Draken rispade försiktigt med en klo alldeles till höger om dörren och plötsligt slog dörren upp på vid gavel. Bakom dörren syntes en blåskimrande vägg, som såg ut att brinna med någon slags magisk glöd. Draken gick dock utan att tveka rakt in i ljusväggen och försvann samtidigt spårlöst. Sedan stängdes dörren med en ljudlig smäll. Jakten på inkräktaren i grottan hade börjat.

Kapitel 4

Trettiotusen mil ovanför planeten Atroxonia kom ett litet lastskepp farande. Skeppet var lastat med diverse lyxiga livsmedel, som planerats att säljas på olika planeter i de närmsta solsystemen. Skeppet hade nu färdats i nästan två veckor och i förarhytten satt Idana, Godjo och en annan flygare vid namn Erazorn, som styrde skeppet. På golvet längre bak låg hunden Simba och slickade sig om tassarna.

Under resan dit hade Godjo berättat för Idana om hur Sira vuxit upp på flygarnas planet Abdorra, från en liten busunge till att bli en fullvuxen kvinna. Godjo hade länge försökt att hitta andra människor som kunde ta hand om flickan, men runt det avlägsna solsystem där flygarna bodde hade ingen någonsin hört talas om några människor. Idana hade börjat fråga Godjo om vad Sira gjorde på Atroxonia, men han hade bara svarat lite vagt om att det var ett hemligt uppdrag av något slag.

Först hade Godjos plan varit att bara invänta Siras skepp en bit ut i rymden utanför planeten Atroxonias atmosfär, men nu hade han börjat bli orolig. När han tidigare försökt anropa Sira och Dipis hade han inte fått något svar alls. Deras uppdrag borde redan vara utfört för en dag sedan och även om de befann sig utanför skeppet, skulle skeppsdatorn ge honom något slags svar.

Godjo beslutade därför att ändra sin plan och de skulle nu istället själva landa på planeten för att hitta sina vänner. Han räknade med att deras kamouflage som lastskepp skulle fungera bra för att kunna landa på Atroxonia utan att väcka misstankar. Genom att låtsas vara vanliga handelsresande borde de kunna undvika onödiga frågor från nyfikna atropoder, som krävde bra skäl för att någon utomstående fick besöka planeten. Ovälkomna besökare brukade få ett ganska hett bemötande av atropodernas moderna vakskepp. Att flygarnas lastskepp var ganska vanliga i den här delen av galaxen borde göra det hela enklare.

I den nya planen ingick att Idana, Godjo och Simba skulle skjutas ut ur skeppet i en nödkapsel, samtidigt som lastskeppet sakta gled ner genom Atroxonias täta atmosfär. Sedan skulle de på låg höjd flyga runt med den lilla kapseln och söka efter sina vänners rymdskepp, som måste finnas någonstans därnere på planeten. Lastskeppet skulle samtidigt spela sin roll och sälja sina lyxiga varor i rymdhamnen. Bland artiklarna ombord fanns till exempel fågelägg från den vackra pilgrimsfågeln på Orion VI och vackert slipade safirer från den svarta månen runt flygarnas hemplanet Abdorra. Sedan när lastskeppet för hem skulle kapseln docka ihop med skeppet igen, under dess väg upp genom atmosfären. Vad skulle kunna gå fel?... Idana fick i alla fall låna en liten elchockspistol, vilken skulle ersätta strålpistolen, som den andre flygaren tagit ifrån henne.

När de kommit en bit närmare planeten fick Erazorn se två skepp, som närmade sig snabbt på skärmen.

”Det verkar som om vi får besök”, sa Erazorn lugnt.

”Kan du se vilka slags skepp det är?” frågade Godjo.

”Det ser ut som tre stycken av atropodernas vaktskepp. Jag kopplar in dem till bildskärmen.”

I bildskärmen syntes plötsligt ett stort svart snigelhuvud.

”Vad gör ni här flygare?” hördes en datoriserad röst, som översatts från atropodens halsvibrationer.

”Vi tänkte sälja lite godsaker i rymdhamnen”, svarade Erazorn glatt. ”Vi har till exempel med oss jättegodast monster-snäckor från vår hemplanet.”

”Så lättlurade är vi inte”, svarade atropoden kallt. ”Vi känner allt till era terroristplaner. Ni flygare är inte längre välkomna här.”

Sedan släcktes plötsligt skärmen. Erazorn och Godjo kommunicerade snabbt med varandra genom telepati. Det här var inte bra...

Efter några sekunder skakade hela lastskeppet våldsamt. De hade blivit träffade av atropodskeppens laserkanoner.

”Fort! Spring till nödkapseln medan ni kan”, ropade Erazorn. ”Vi är avslöjade! Jag försöker smita härifrån så fort som den här kärran klarar av.”

Idana tog upp Simba i sin famn och sprang bak till nödkapseln, tätt följd av Godjo. Idana hade just öppnat dörren till kapseln när ett atropodskepp fick in en ny träff. Hon kastades omkull och stötte sin vänstra armbåge hårt i väggen. Hunden klarade sig oskadd och hoppade ner från hennes famn. Godjo drog snabbt upp Idana på benen och knuffade in henne i nödkapseln, varpå hunden tog ett skutt och landade i Idanas knä. När alla tre var inne stängde flygaren dörren medan Idana satte sig vid manöverkontrollerna och tryckte på knappen som sköt ut kapseln. När kapseln skjutits ut ökade Erazorn genast farten på lastskeppet för att försöka fly undan atropodernas vakskepp. Han lyckades precis undvika ytterligare en träff och lastskeppet satte iväg med full fart och kom snabbt utom skotthåll. I nödkapseln satte Idana direkt kurs mot Atroxonias yta.

Men när lastskeppet lyckades smita undan fick atropoderna även syn på den lilla nödkapseln. De tre vakskeppen ändrade snabbt kurs och flög efter kapseln, som precis skulle träda in i Atroxonias atmosfär.

Idana såg på skärmen framför sig att de var förföljda. Istället för att bromsa in före inträdet, som man brukade göra, accelererade hon. Med hjälp av nödkapselns sökustrustning lyckades Godjo lokalisera området där Siras och Dipis skepp borde ha befunnit sig och Idana ändrade snabbt färdriktning mot denna position. Ett skott från en laserkanon snuddade vid kapseln och fick den att snurra runt ett par varv innan Idana åter fick tillbaka kontrollen över det lilla svårmanövrerade rymdskeppet. Lyckligtvis hade inga viktiga delar träffats. Plötsligt kom de in i den tjockare delen av atmosfären och kapseln började skaka våldsamt. Piloten i det närmast förföljande atropodskeppet var dock inte beredd på det snabba atmosfärsinträdet. När skakningarna även drabbade detta skepp tappade det totalt styrförmågan, vilket gav nödkapseln en liten tidsfrist. Kapseln fortsatte i en störtdykning rakt ner

mot planetens yta, men en liten bit bakom dem kom ytterligare ett av atropodskeppen farande.

”Haka på dig fallskärmen”, ropade Idana för att höras över allt buller i kapseln. ”Jag tror att jag blir tvungen att låta den här kapseln störta. Det är vår enda chans om vi inte vill bli grillade av det där fula skeppet bakom oss.”

”Okej! Jag tar med mig Simba, men jag behöver ingen fallskärm. Mina vingar duger fint.”

Idana nickade och lät kapseln fortsätta sin dykning och tog sikte på ett kuperat område precis framför ett högt berg. En kilometer ovanför marken planade hon ut skeppet och reducerade hastigheten med bromsraketerna. Sedan, när skeppet så gott som stannat, sköt de ut sig med hjälp av katapultstolarna. Nödkapseln fortsatte att flyga ytterligare en stund, men störtade till sist rakt ner i en uttorkad flodbädd. Den exploderade och gula och blå flammor flög upp ett tjugotal meter över marken.

De förföljande atropoderna såg kraschen och antog att dess passagerare omkommit. Vaktskeppen flög över det störtade vraket ett par gånger, men såg inget mer än eldsflammor och tjock grå rök.

En bit därifrån landade Idana säkert med fallskärmen i en bred dalgång. Efter en liten stund kom även den gamle flygaren nersvävande med Simba i ett säkert grepp under sig. När Godjo landat bredvid Idana släppte han försiktigt ner Simba på marken. Hunden tittade upp mot atropodskeppen som avlägsnade sig och morrade dovt. Snart syntes skeppen inte mer och den lilla gruppen var säker för tillfället.

De tittade sig runt omkring på det dystra och steniga landskapet. Himlen var molnfri och ljust blå, men marken runt omkring dem gick i färgerna grått och beige. Dalen de befann sig i inringades av fem höga klippor, likt en jättes gigantiska fingertoppar. Den enda växtlighet som syntes var bruna svampliknande klumpar, som växte upp ur skrevor lite här och där. Efter någon minut omgavs de av ett moln av pyttesmå flygande småkryp, som troligen livnärde sig på att suga ut kroppsvätskor ur större djur, likt myggorna på Jorden, men lyckligtvis blev de inte bitna av krypen. Detta berodde på att

deras lukt inte påminde om myggornas vanliga bytesdjur på planeten.

Usch! Vilken hemsk plats, tänkte Idana.

Godjo tog fram sin navigationsutrustning och fastlade deras position. Sedan försökte han kontakt via sina vänner via kommunikationsradion, men fick inget svar.

”Jag får varken tag på Sira eller Dipis, men deras rymdskepp borde befinna sig någon mil ditåt”, sa Godjo och pekade norrut.

”Då är det väl lika bra att vi sätter igång och går. Eller skulle du möjligen kunna göra om det där telekinesitricket med ljuset, så att vi kommer dit på ett kick? Det fungerade ju bra på världshuset.”

”Tyvärr klarar min telekinetiska förmåga endast att förflytta oss till de fåtal detaljerade platser, som finns förankrade i min karma”, förklarade Godjo. ”För att kunna skapa en sådan ny måste jag ha befunnit mig där i minst fyrtioåtta timmar och låta omgivningens energier flöda genom min kropp.”

Godjo sträckte ut sina vingar och lät vinden löpa utmed dem. Han granskade Idana med en min, som troligen var ett leende.

”Jag tror dessutom att är du för tung för att jag skall orka flyga dig någon längre sträcka, fortsatte han och gjorde någon slags gest genom att vicka på huvudet fram och tillbaka. Jag föreslår att jag flyger före och rekognoserar, medan du och hunden tar er fram till fots.”

”Det är inte jag som är för tung, pippifågeln! Det är du som har för klena vingar.”

Idana och Simba gick med raska steg i riktningen som borde leda dem till Dipis och Siras rymdskepp, medan Godjo flög i förväg. Idanas armbåge värkte fortfarande från stöten i lastskeppet, men det kunde hon stå ut med. Hon hittade en uttorkad flodfåra, som de följde norrut, med den röda solen i ryggen. Här var marken jämnare för henne och hunden.

Efter att ha vandrat i en halvtimme fick Idana se ett par svarta prickar högt uppe i himlen till vänster om sig. Hon undrade först om det var fler vaxtskepp, som var ute och spanade, men när prickarna kom närmare såg hon att det var

två fåglar av något slag. Fågelvarelserna närmade sig och började långsamt cirkla runt i allt snävare cirklar, ett tiotal meter ovanför Idana och Simba. Fågeln var nästan lika stora som människor och deras kroppar var täckta av långa gröna fjädrar, som till viss del liknade fiskfjäll. Plötsligt utan förvarning, dök en av fågelvarelserna ner rakt mot hunden. Simba upptäckte angriparen och hann hoppa undan i sista stund, men Idana hade varit beredd. Med en snabb rörelse fick hon fram en kniv ur byxbenet och med en snärtliknande handledsrörelse kastade hon kniven mot fågelvarelserna. Den skrek till med ett dovt kraxande och föll till marken. Kniven hade träffat fågeln mitt i bröstet och den hade dött nästan omedelbart.

Simba hoppade fram och morrade dovt mot varelsen. När den andra fågelvarelserna sett att dess kompanjon stupat flydde den snabbt till högre höjd. Idana gick fram och drog ut kniven ur den döda kroppen. Hon torkade av varelsens blod mot dess fjädrar. Blodet var slemmigt och nästan färglöst med en svag gul ton. På nära håll såg Idana att varelsen egentligen inte påminde mycket om en fågel. Dess två ben hade visserligen tre tår som påminde om en fågels, vardera med långa vassa klor som lätt skulle kunna ha dödad den lilla hunden direkt, men ansiktet såg mycket besynnerligt ut. Den hade inga som helst synliga ögon och det som Idana hade trott var en näbb var egentligen en vass sugsnabel, vilken den troligen använde till att suga ut näring ur sina offer med. På nära håll liknade varelsen mest ett fantasimonster från någon billig skräckfilm.

En halvtimme senare kom Godjo tillbaka och meddelade att han hittat sina vänners rymdskepp. Skeppet bevakades dock av ett antal fula håriga vakter, som patrullerade runt det. Han hade tyvärr inte fått syn på varken Sira eller Dipis. Godjo berättade vidare att han hade sett en hög rökpelare från en avlägsen fabrik längre norrut och han gissade att det var Sira och Dipis, som låg bakom branden. Troligen hade de åstadkommit en hel del skada och retat upp atropoderna ordentligt. Nu förstod de bättre varför atropodskeppen angripit deras lastskepp i rymden. Atropoderna visste troligen att en flygare varit inblandad i attentatet mot deras fabrik. Godjo misstänkte

att Sira och Dipis blivit tillfångatagna eller dödade, men de fick inte ge upp hoppet.

Sira vaknade plötsligt upp utav att hon hörde oväsen en bit bort. Hon reste sig snabbt upp, men hejdades av svåra smärtor i sitt högra ben. Det provisoriska bandaget runt hennes lår hade blött igenom, men Sira orkade inte bry sig om skadan i denna stund. Hon tänkte på Dipis, som var hjälplöst fångad i fiendens våld och fick nya krafter.

Med vissa besvär lyckas hon ta sig upp för en liten klippa där hon kunde ha uppsikt över skeppet. I sin kikare såg hon att atropodskeppet försvunnit. Ett tjugotal meter från hennes och Dipis rymdskepp låg ett par håriga varelser utslagna på marken. Sira undrade vad som kunde ha hänt. Det verkade ha förekommit någon slags strid runt skeppet.

Troligen en intern uppgörelse av något slag, tänkte Sira.

Sedan fick hon syn på tre varelser, som var på väg mot hennes håll. Först gick en flygare och bredvid en liten hund. Sist gick en människa som höll en pistol i handen. Sira ökade förstoringen såg att människan var en söt ung kvinna med ganska kort nötbrunt hår. Sedan upptäckte hon att hon faktiskt kände igen flygaren och hunden.

Sjutton också! Den där elaka kvinnan har tagit Godjo och Simba tillfånga. Det är den andra människan jag sett på sexton år och båda verkar vara ihop med de där atropoderna. Just en trevlig art jag härstammar från! Godjo kom troligen hit för att hämta upp mig och Dipis, men istället blev han tillfångatagen. Jag måste göra något!... Som tur är verkar det bara finnas en vakt kvar.

Sira ställde sig upp, fällde ut vingarna och flög sakta upp i luften med reducerade jetmotorer, för att väsnas så lite som möjligt. Hon steg upp till cirka trehundra meters höjd och gled sedan sakta ner mot kvinnan med pistolen. Sira stängde av sina tankar från omvärlden och gjorde sig tillfälligt osynlig. Hon siktade in sig mot kvinnan och dök ner med benen före mot hennes rygg.

Sira träffade kvinnan med bägge fötterna och gav henne en kraftig stöt mitt i korsryggen. Det smärtade till i vänstra benet,

men det fick hon tåla. Siras attack resulterade i att den unga kvinnan föll framåt och landade hårt i den sandiga marken. Men hon repade sig otroligt snabbt, rullade runt till ryggläge och riktade pistolen mot sin angripare. Sira var dock på henne direkt och träffade hennes hand med en snabb spark, så att pistolen flög iväg. Kvinnan verkade inte bry sig om förlusten av sitt vapen, utan hoppade vigt upp på båda fötterna och fick blixtnabbt tag i Siras högra arm. Med ett snabbt ryck kastades hon hjälplöst i marken så att dammet yrde. Sira kände åter smärtan komma tillbaka i sitt skadade ben. Hon såg upp på sin motståndare, som lugnt verkade massera sin vänstra armbåge. Sira blev rasande och kastade sig mot kvinnan med full kraft, men kvinnan vek bara undan och träffade istället hennes haka med två snabba knytnäveslag. Åter föll Sira ner i marken och nu kände hon att det snurrade runt i huvudet. Men innan kvinnan hann göra något mer, slöt Sira sina ögon och skickade iväg en kraftig tankevåg mot henne. Tankevågen innehöll bilder på angripande jättespindlar och dessa bilder trängde nu in i kvinnans hjärna. Människan stannade upp och skakade våldsamt på huvudet för att bli av med synerna.

”Idana och Sira! Sluta omedelbart!” vrålade Godjo.

De båda systrarna stelnade till och vände sig om mot honom. Godjo gick fram till Sira och hjälpte henne upp på fötter.

”Hej min kära lilla Sira”, sa han och kramade om henne. ”Det var längesedan vi sågs.”

Sedan gjorde han en gest mot Idana och sa:

”Får jag presentera er för varandra? Sira, det här är din storasyster Idana... och Idana, kom och hälsa på din lillasyster Sira.”

De två systrarna stod först tysta och bara stirrade på varandra, men sedan sprang Idana fram till sin lillasyster om omfamnade henne med en stor björnkram. Även Simba kom fram och viftade glatt på svansen.

”Förlåt för att slog dig”, sa Idana ursäktande.

”Äh! det gör inget”, sa Sira. ”Det var ju jag som började.”

”Var har du Dipis?” frågade Godjo oroligt.

”Hon har tyvärr blivit tillfångatagen”, sa Sira och hennes anletsdrag blev lite dystrare. ”Men lyckligtvis vet jag vart atropoderna fört henne. De tog henne till en stor hangarliknande byggnad cirka åtta mil åt nordost.”

”Är platsen välbevakat?” frågade Idana.

”Massor av vakter är jag rädd! Men vi måste befria henne fort, annars kommer de att tortera henne för att få fram uppgifter om våra planer. Men jag måste nog fixa ett nytt bandage till mitt ben först. Om jag bara får vila lite så kan vi försöka att befria henne imorgon.”

De gick tillbaka till rymdskeppet och Sira gick snabbt igenom vad som hänt under uppdraget. Hon berättade att stridsmedelsproduktionen i fabriken blivit utslagen i enlighet med flygarnas plan, men att hennes vän Dipis inte hunnit undan när de skulle sticka därifrån. Medan Sira pratade fixade Idana så att de medvetslösa vakterna vid skeppet blev ordentligt fastsurrade med tjocka rep.

Idana tog sedan av Siras provisoriska bandage runt benet och tvättade hennes sår med rent vatten från sin vattenflaska. Sira gnällde lite, men försökte låtsas att det inte alls gjorde ont. Idana inspekterade skadorna noggrant och tog fram en liten sjukvårdsväska som satt fast i hennes bälte. Hon tog först fram en spruta fylld med gul vätska.

”Vad är det där?” frågade Sira och såg oroligt på sprutan.

”Äh! sjåpa dig inte lillsyrran”, sa Idana och tryckte snabbt in nålen i Siras ben. ”Det är bara lite smärtstillande och antibiotika.”

Sira ryckte till men sa inte ett knyst.

Sedan tog Idana fram en bred tejp, som hon klippte upp i bitar och fäste över såren, medan Godjo tryckte ihop sårytorna mot varandra.

”Den här tejpen lär innehålla en massa tillväxtfaktorer och annat tjafs, som påskyndar läkningen. Dessutom avger den smärtlindrande ämnen. Om fem timmar bör såren vara läkta och benet som nytt igen.”

Sira kände nu hur den smärtlindrande medicinen snabbt började verka.

”Nämen ser man på, det gör ju inte alls lika ont längre”, sa Sira. ”Varför har flygarna inte sådana här bra grejor Godjo? Sprutor och plåster som läker sår på några timmar, det är ju fantastiskt bra.”

Godjo muttrade något och såg förnärmat ut. Istället för att svara vände han sig om och började pyssla med annat. Sira vände sig mot Idana och viskade:

”Flygare är bra på magi och tekniska prylar, men de har faktiskt aldrig varit särskilt begåvade i kemi och läkekonst. De enda mediciner som finns på vår hemplanet Abdorra är importerade saker, vilka inte alltid fungerar som de skall.”

De gick sedan in i rymdskeppet för att se vad atropoderna och de håriga bestarna ställt till med. Det mesta i skeppet visade sig blivit skövlut och mycket av utrustningen hade blivit sönderskjuten med laservapen. Dessutom hade själva energistavarna i motorn blivit bortmonterade. Skeppet var dött och skulle troligen aldrig mer kunna lämna planetens yta.

Utanför blev det snabbt mörkt när Atroxonias röda sol gick ner i horisonten. De bestämde sig för att sova över en natt i skeppet, för att kunna vara utvilade till befriningsförsöket nästa dag.

Under kvällen satt Idana och Sira länge och pratade om sina respektive uppväxter på helt olika planeter. De visste nästan ingenting om varandra och hade mycket att ta igen. Först började Sira att berätta vad som hänt efter det att Godjo räddat henne undan en hungrig best på Solaris III.

Flygaren Godjo hade trott att Sira var den enda överlevande från något förlöst rymdskepp. Därför hade han tagit med henne till sitt stora rymdskepp, som kortvarigt landat på planeten för proviantering. Endast en timme efter räddningen hade flygarens skepp lyft igen och då med ytterligare en passagerare från Jorden. Rymdskeppet hade farit genom rymden i drygt en vecka för att slutligen komma fram till flygarnas hemplanet Abdorra, vars yta mest bestod av vatten. Flygarna, vilka var de högst stående varelserna på planeten, bodde högt uppe i träden på de grönskande öarna, som fanns lite här och var på planeten. Där hade hon blivit adopterad av Godjo och hans fru Niala. Sira hade

snabbt blivit accepterad av flygarsamhället. Alla andra flygarbarn tyckte att hon var jättesöt. De ville gärna hjälpa till med att lära henne klara av livet uppe i trädkronorna och trots att Sira saknat sin familj väldigt mycket hade hon i alla fall kvar sin hund Simba. Sira hade liksom flygarna trott att hennes familj omkommit ute i rymden.

På Abdorra fick hon lära sig helt andra saker än hon skulle ha lärt sig på Jorden. När Sira fyllt åtta år hade hon lärt sig att kommunicera med andra genom telepati, vilket var det vanligaste sättet för vuxna flygare att kommunicera med varandra. När hon fyllt elva år hade hon lärt sig flyga med hjälp av konstgjorda vingar, som man hade specielltillverkat åt henne. Siras barndom hade trots allt varit lycklig, men hon var annorlunda än de andra flygarna och på något sätt kände hon att hon inte riktigt hörde hemma på den vackra planeten, högt uppe bland träden. När Sira blev äldre fick hon följa med de äldre flygarna på vissa lättare uppdrag till andra planeter. Alla flygare hade en inre strävan att hjälpa andra varelser i galaxen som hade det svårt. Detta var deras kall och de var dessutom viktiga medlemmar i det intergalaktiska ministerrådet, vars mål var en fredlig och väl fungerande galax. Detta ledde till att flygare ofta gjorde insatser på planeter med interna krig eller svåra miljöproblem. Ibland var de fredsmäklare och ibland, såsom denna gång, skickades de ut för att sabotera något illegal verksamhet.

Idana lyssnade intresserat på Siras berättelse och efter middagen, som bestod av någon slags torkad fisk, började Idana berätta om sin uppväxt.

Till skillnad från Sira hade Idana tillbringat det mesta av sin barndom och skoltid på Jorden med undantag för de forskningsresor som hennes mamma ledde. Efter Siras försvinnande på Solaris III hade dock forskningsresorna till avlägsna planeter blivit allt mer sällsynta. Det hade gått mycket bra för Idana i skolan och speciellt duktig var hon i ämnena idrott och matematik. När Idana var arton år hade hon valt en vidareutbildning inom det militära. Hon visste inte själv vad det var som drog henne dit, men den kommande möjligheten att kunna spränga

några äckliga människoötande rymdmonster i tusentals bitar, bidrog kanske en del. Idana blev snabbt en mycket duktig militärelev i både teori och praktik och efter ett par års grundutbildning valde hon att bli pilot. Idana hade haft en lycklig barndom med många vänner, men frånvaron av lillasystem hade gjort familjen mer dämpad än tidigare.

Det dröjde till sent på natten innan de två systrarna till sist somnade in i sina sovsäckar. De turades om att hålla vakt om det skulle komma ovälkomna besökare. Godjo höll första vakten och han höll sig vaken i fyra timmar, för att sedan låta Idana ta över. Dock lät de Sira sova hela natten, för att hennes skadade ben skulle kunna läka ordentligt.

Ingenting hände under natten och tidig nästa morgon vid frukost kände sig Sira helt återställd i benet. Endast några ärr visade vad hon råkat ut för. Sira berättade då om det hon hört den svartklädda mannen i fabriken tala om. Hon beskrev hur mannen pratat om en mycket dödlig och smittsamma bakterie, samt de grymma försök som troligen utrotat samtliga myrliknande varelser på en hel planet.

”Mannen kallade det bakterieinnehållande stridsmedlet för Änglastoft och enligt honom kunde det användas för att döda så gott som alla intelligenta varelser i galaxen, utan just människor”, fortsatte hon. ”På något sätt har man tagit fram en bakteriestam som just människors immunsystem klarar av. Det verkade även finnas ett motgift som atropoden var mycket intresserad av, men jag vet ingenting mer om det. Nu lär de i alla fall inte kunna producera något mer på ett tag, men det lät som om de redan tillverkat ganska mycket.”

”Det låter, som om en ny Adolf Hitler är på gång”, sa Idana.

”Vem är Adolf Hitler?” frågade Sira.

”Äh! det var bara en snubbe som levde på Jorden under nittonhundratalet. Han fick en massa människor att tro att deras ras var bättre än alla andra och sedan startade han krig emot en massa andra länder. Han lät tillfångata miljontals människor bara för att de hade en annan religion och sedan dödades de med hjälp av giftgas eller sköts ihjäl i fånglägren.

Tyvärr har det funnits ganska många sådana människor och hemska krig har varit allt för vanliga i Jordens historia.”

”När jag gick i skolan läste vi också en hel del historia”, sa Sira. ”Men Abdorra har lyckligtvis varit nästan helt förskonad av krig. Det enda stora kriget vi läste om utspelades för femhundra år sedan när planeten anfölls av vilda druidapor från planeten Psoridon. Det kriget varade i tio år innan de överlevande druidaporna äntligen for tillbaka till sin egen planet.”

”Flygarna verkar vara ganska fredliga varelser, eller hur?” sa Idana.

”Jo! och de är även fyllda av sympati för andra varelser. Vi människor verkar tyvärr vara lite mer egoistiska.”

Sedan diskuterade de hur fritagningen av Dipis skulle gå till. Det skulle inte bara räcka med att få ut honom från hangarbyggnaden. De måste också sno ett nytt rymdskepp för att flyga bort från planeten.

”Ok!” sa Idana. ”Då har vi cirka åtta mils vandring framför oss. Jag tycker det är bäst att vi sätter igång och går direkt.

Sira och Godjo tittade på varandra och smålog. Godjo öppnade en väska bredvid sig och drog fram något som liknade ett par hopfällbara plastvingar och små motorer.

”Sira hittade de här i ett förvaringsutrymme atropoderna missat att förstöra”, sa Godjo. ”Vi tänkte spänna fast dessa på dig, så kan vi flyga dit alla tre.”

”Va!” sa Idana och tog ett steg bakåt. ”Tänkte ni att jag skulle spänna på mig de där hemska prylarna? Jag kommer att slå ihjäl mig.”

”Äh! sluta sjåpa dig syrran”, sa Sira och grinade brett. ”Du är väl ingen fegis? Det här borde vara en barnlek för dig som flyger stora rymdskepp hela dagarna.”

”Jag är ingen jädra fegis”, svarade Idana och tittade surt på sin lillasyster.

Hon tvekade en stund och sa sedan:

”Okej då, jag provar väl då.”

De gick ut ur skeppet och Idana spände på sig utrustningen medan Sira berättade hur vingarna och handmotorerna

fungerade. Sira spände även på sig sin egen utrustning medan hon talade.”

När Idana var klar sträckte hon ut armarna och tryckte på knappen som fällde ut vingarna. Vingarna gled ljudlöst ut och bildade en stor vingyta under båda hennes armar. Sira gick igenom det mest grundläggande om hur man styrde motorerna och flög med vingarna. Idana lyssnade till råden med viss skepsis. Sira visade även flygtekniken genom att själv flyga upp några meter och sedan glidflyga runt stället ett par varv. Slutligen gjorde hon en liten loop precis ovanför marken och landade mjukt med båda fötterna stadigt i marken.

Idana applåderade och Simba viftade glatt på svansen. Sedan var det Idanas tur att försöka. Hon startade först motorerna genom att försiktigt trycka in gasreglagen, som var placerade i hennes händer. Jetmotorerna startade och hon började långsamt lyfta från marken, men ett par meter upp i luften blev allt snett och med en sidovolt for hon i backen.

Sira kom fram för att hjälpa upp Idana på fötter, men hon reste sig snabbt själv och borstade av sig det värsta dammet.

”Bara ett litet missöde”, förklarade Idana. ”Jag får nog snart kläm på det här.”

Idana startade åter motorerna och den här gången såg hon till att inte kantra åt något håll. Hon flög upp ett par meter, planade sedan ut och flög framåt ett tiotal meter. Just när Idana kände att hon började få luft under vingarna fick hon för mycket bakvikt. Hon förlorade lyftkraften och for åter i marken. Den här gången ledde fallet till ett par rejäla blåmarken på hennes bakdel. Sira kunde inte låta bli att fnittra, men hon slutade när hon fick se systemens förebrående blick.

Det tog ytterligare tre tappra försök och några visa ord från Godjo innan Idana kom upp i luften utan att ramla ner igen. Då for de äntligen iväg norrut mot de stora hangarerna där Dipis hölls fången. Idana flög ett tiotal meter över marken med skakiga vingar och försökte att inte titta neråt. Bredvid henne på vänster sida flög Godjo, med Simba i ett säkert grepp under sig. Till höger flög Sira och hon höll ett vakande öga på sin storasyster som vinglande hit och dit. Efter några kilometers flygning på ganska låg höjd, flög Idana ner mot marken för att

vila sig lite. När hon endast hade tre meter kvar till marken tappade hon plötsligt balansen, föll hårt i gruset och skrapade sina knän ordentligt.

Hon blev snabbt omplåstrad av Sira, som tyckte lite synd om sin storasyster. Sedan fortsatte de flyga mot hangarerna och under färden landade Idana ytterligare tre gånger för att vila, men dessa gånger lyckades hon att landa med fötterna istället för att kraschlanda.

Till slut fick de syn på hangarerna och Idana blev tillsagd att flyga högt, för att undvika upptäckt av vakterna på marken. När de flög in ett hundratal meter ovanför den första hangarbyggnaden kom Idana plötsligt in i lite turbulens. Hon tappade flygförmågan och började falla ner mot marken. Sira for ner efter henne och lyckades i sista stund greppa tag i hennes fot. Hon lyckades bromsa sin systers fall, men båda slog ändå hårt i marken bakom en av byggnaderna. Idana lyckades rulla runt när hon träffade marken, men Sira landade mer eller mindre på magen och tappade tillfälligt luften. Dessutom blev hennes knogar ganska rejält uppskrapade.

En stor hårig vakt hörde oväsendet och sprang mot platsen för att se vad som stod på. Han rundade ett markfordon och fick då syn på två människor, som stod och borstade av damm från sina kläder.

”Vilka ni?” frågade vakten på stapplande Geeron, samtidigt som han viftade med sitt gevär.

Idana borstade av sig det sista av dammet och gick långsamt fram mot vakten.

”Vi är här i ett blixtkallat revisionsärende för att se över ert kvalitetssystem”, sa Idana snorkigt. ”Vi har blivit utsända av er ledningen för att kontrollera om anläggningens dokumentationssystem följer intergalaktisk standard IGS3001. Till att börja med skulle vi vilja se er vaktpolicy och samtliga befattningsbeskrivningar för vakthavande personal. Skulle ni kunna vara så god att hämta dem till oss. Ni har tre minuter på er.

”Policy och befattnings ... be ... skrivningar?” sa vakten som nu började se orolig ut. ”Vad det för något?”

Vakten kliade sig oroligt på magen och sänkte tillfälligt gevärsmynningen mot marken. Då störtade Godjo ner från

luften och stötte till vakten hårt i bakhuvudet. Dock tappade flygaren balansen vid kollisionen och Simba for ur hans grepp. Godjo, hunden och vakten for omkull ett par meter ifrån varandra. Godjo föll olyckligt och hans huvud träffade en sten. Idana sprang fram till vakten och tog tag i dess ena arm. Sen tryckte hon till på ett ställe ovanför den håriga varelsens handled, som ledde till att vakten svimmade av.

Sira gick fram till Godjo och hjälpte upp honom på benen igen. Flygaren vinglade osäkert på benen och det skulle senare visa sig att han fått en ganska allvarlig hjärnskakning. Sira vände sig om mot sin syster.

”Dödade du vakten?” frågade hon bekymrat.

”Nej, nej... Den här besten är bara avsvimmad”, sa Idana och såg ner på vaktens orörliga kropp. ”Det ser ut som en hane. Han vaknar nog igen om en timme eller så.”

”Vad är det för slags varelse egentligen? Två likadana figurer tog Dipis till fånga igår. Atropoderna verkar använda dem som vakter.”

”Den här stora håriga saken är en igoråtta, en köpt krigare från planeten Krytiris. I militärhögskolan fick jag lära mig hur man oskadliggör en mängd olika rymdvarelser. Igoråttor är starka och grymma, men som tur också ganska långsamma och korkade. Jag tryckte bara på en av deras svaga geometriska punkter strax ovanför handleden.”

De drog in den avsvimmade vakten under ett fordon, för att ingen skulle hitta honom. Sedan gick Sira ensam mot hangaren för att leta efter Dipis, medan Idana, Godjo och Simba letade upp ett rymdskepp de kunde sno.

Sira kom osedd fram till hangaren och smög sig fram till en sidodörr som stod på glänt. Hon kikade snabbt in och såg då fyra mindre jaktskepp, som höll på att gås igenom av atropodtekniker. Atropoderna höll på med något slags lasersvetsarbete och förde ordentligt med oväsen. Då ingen av dem tittade åt hennes håll smög hon kvickt in i byggnaden och ställde sig bakom en stenpelare. Hon slöt sedan ögonen och lät sina tankar leta sig vidare genom hangarens korridorer, i jakt efter Dipis. Efter några minuters hård ansträngning fick hon telepatisk kontakt med sin flygarvän. Genom telepati förklarade

Dipis sedan exakt vart hennes cell låg i den stora hangarbyggnaden.

Sira släppte kontakten och smög sig vidare förbi rymdskeppen och de arbetande atropoderna. Hon gick längre in i byggnaden genom korridorer och olika föreläsningssalar, men de var helt tomma på varelser. Medan hon gick i de öde korridorerna började hon tänka på sin hemplanet Abdorra. Hon saknade den friska luften och ljudet av vindens sus när den for genom de gigantiska trädkronorna. Sedan suckade hon ljudligt och hennes tankar återgick till nuet.

När Sira åter koncentrerade sig på sin omgivning visste hon inte riktigt vart hon befann sig. Hade hon gått fel någonstans? Framme till vänster såg Sira en grå ståldörr, med en gul skylt på. Dörren var låst och kodläsaren bredvid var konstruerad att endast öppna dörren efter en korrekt DNA-avläsning. Sira stod en stund och funderade på hur hon skulle kunna ta sig vidare.

Plötsligt hörde Sira ett hasande ljud bakom sig. Hon tryckte sig mot väggen bredvid dörren och gjorde sig osynlig. En atropod kom glidande in i korridoren och sträckte sedan en lång tentakel mot kodläsaren. Dörren gled ljudlöst upp och atropoden gled in. Innan dörren hann stängas smet Sira ljudlöst in genom dörrspringan, men atropoden kände på något sätt på sig att den var förföljd och vände snabbt på huvudet. Den såg då Sira som inte längre var osynlig och gav ut ett gällt skri.

Sira stannade tvärt och gjorde sig åter osynlig. Atropoden tystnade förvånat när den såg inkräftaren försvinna framför sina ögon. Den vände sin sega kropp och gled sakta mot det ställe där människan stått. Dess tentakler trevade försiktigt runt omkring. Plötsligt rörde sig Sira igen och blev därmed åter synlig för atropoden. Hon gick till anfall mot den med våldsamma slag och sparkar. Sira träffade den stora snigel-liknande kroppen med så hårda slag hon kunde, men slagen studsade bara tillbaka från den stora sega kroppen utan någon synbar skada. Atropoden slog då till Sira med en av sina tentakler så att hon for i golvet. Den tog sedan upp en pistol från sitt bälte och riktade den mot henne.

Sira slöt ögonen och skickade iväg en telepatisk våg av bilder mot atropodens hjärna. De bilder hon sänt bestod av ett tiotal stora vita fiskmåsar, vilka glupskt kalasade på ett antal hjälplösa små svarta sniglar, som var uppspolade på en stenig strand. Fiskmåsarerna framstods likt fasansfulla monster med glupska illasinnade blickar.

Atropoden ryckte häftigt till för den oväntade och skrämmande tankebilden och tappade pistolen samtidigt som den ryggade bakåt. Sira kastade sig då framåt och greppade tag i vapnet. Hon ställde snabbt om vredet till bedövning och fyrade av. Atropoden träffades i halsen och föll ihop som en stor degklump på golvet. Den var inte död; bara avsvimnad.

Sira fortsatte nu i snabbare takt och sprang tyst igenom ytterligare ett par korridorer. Efter en liten stund kom hon äntligen fram till hangarens fängelseceller. Utanför en av dörrarna längre fram stod två håriga igoråttor och diskuterade något. Sira tog noggrant sikte med pistolen och sköt vakterna med två skott, som bägge träffade sina mål. Vakterna grymtade och vacklade till men föll inte ihop. Istället vände de sig argt mot henne och höjde sina vapen. Sira avfyrade då åter pistolen och hon sköt och sköt oavbrutet tills dess att bedövningsmagasinet var helt tomt. Igoråttorna tappade sina vapen och efter att Sira skjutit vardera vakt med ungefär femtio skott, föll de äntligen avsvimnade ner till golvet.

"Tåliga typer, de där Igoråttorna", muttrade Sira.

Hon gick fram till cellen och tittade in genom gallret. På golvet där inne satt Dipis bakåtlutad mot en betongvägg. Flygaren vände på huvudet och fick då syn på Siras fåniga flin genom gallret.

"Titta! Där har vi äntligen min lilla räddare. Varför tog det så lång tid?" utbrast Dipis nonchalant genom telepati.

"Ledsen Dipis! Jag var tvungen att gå på en släktträff först, men jag berättar mer när vi kommit härifrån."

Sira kontrollerade först att den kraftiga ståldörren inte var larmad. Hon ställde sedan om pistolen till skarp laser, backade ett par steg och sköt sönder låset. Sen var det bara att öppna dörren. Dipis klev tacksamt ut till friheten och de två vännerna började sin vandring tillbaka genom olika korridorer. Efter en

stund tyckte Sira att alla korridorer såg likadana ut. Hon blev orolig för att de gått vilse, men avslöjade inte sin oro för Dipis. Plötsligt öppnades en dörr precis framför dem och ut kom två stycken främmande människokvinnor klädda i blå uniformer. Den äldre kvinnan, var längre och av afrikanskt ursprung, medan den andra var av medellängd och hade ett mer asiatiskt utseende.

”Goddag min vän! sa den äldre kvinnan till Sira, med ett frågande uttryck i ansiktet. Jag tror inte att vi träffats förut. Mitt namn är Whitney och det här är min kollega Tjing Li. Vilka är ni om jag får fråga? Vi trodde att vi skulle vara de enda människorna som skulle besöka anläggningen idag.”

”Goddag min vän!” svarade Sira i liknande formell ton.

Hon ansträngde sig med att vara lika övertygande som hennes syster tidigare varit och improviserade sitt svar medan hon talade. ”

Mitt namn är... Lubliana Dossovsky. Jag och min medarbetare Flaxo Vulgris bredvid mig är mikrobiologer. Vi håller på att utföra en stabilitetsstudie av Änglastoft preparatet.”

”Varför har ni inte uniformen på er?” frågade Tjing Li surt. ”Ni vet väl att det är obligatoriskt i fälttjänst.”

”Eh!...” tvekade Sira. ”Jag råkade tyvärr spilla lite näringslösning på uniformen och var tvungen att slänga den. Vi är precis på väg att gå till mitt skepp för att hämta min extrauniform. Vet ni föresten den snabbaste vägen till rymdskeppen? Det här stället är som en riktig labyrint för mig.”

Tjing förklarade vilken väg de skulle gå, varefter Sira tackade artiggt och gick vidare mot skeppen. Det visade sig att de skulle bli tvungna att gå tillbaka en bit för att komma rätt. När Sira och Dipis avlägsnade sig såg de två kvinnorna på dem med viss misstänksamhet, men efter en liten stund släppte de blicken från dem och fortsatte att gå åt andra hållet.

Sira och Dipis lyckades så småningom att ta sig ut ur hangarbyggnaden utan några fler missöden. Väl ute hittade de snabbt Idana, Simba och Godjo framför ett nätt litet rymdskepp från Jorden. Troligen tillhörde skeppet de två kvinnorna de mött i hangaren. Godjo höll ena vingen över sitt huvud och det

syntes att han fortfarande inte hade hämtat sig efter den olyckliga landningen. Bredvid Idana låg även en avsvimnad människovakt raklång i gruset.

”Hej Sira”, viskade Idana. ”Titta vilket snyggt skepp vi hittat! Det är den senaste modellen av Spirax 45 000. Den här kärnan går väldigt snabbt...”

”Jo, den verkar ju bra”, sa Sira och granskade snabbt det smäckra vinröda skeppet bredvid dem. ”Är du säker på att du kan flyga den? Jag tror inte att någon av oss andra kan det.”

”Jajamensan!” sa Idana självsäkert. ”Det här är ett Tyskt skepp tillverkat av Mercedes och jag kan flyga alla kärror som tillverkats på Jorden.”

De fem gick snabbt in i skeppet och stängde dörren efter sig. Medan Idana kollade förarutrymmet började Sira att snoka igenom skeppets dator.

Efter någon minut hade Idana lyckats starta motorerna. Hon lyfte först försiktigt för att sedan accelerera till allt högre hastighet. När skeppet var ett par hundra meter upp gick plötsligt larmet i hangaren. Flykten hade upptäckts och en atropod utanför hangaren vrålade ut order till ett par Igoråttor i närheten. De tog sikte med sina strålgewär och sköt några salvor mot det flyende skeppet, men deras svaga vapen kunde inte skada rymdskeppets elektroinverterade skyddshölje.

Snart kom det ut ett hundratal Igoråttor och atropoder från byggnaderna. En av de ledande atropoderna skrek snabbt ut sina order och atropodiska stridspiloter gled så snabbt de kunde till sina stridsskepp. Inom kort lyfte fem atropodiska vaktskepp, som tog upp jakten efter det flyende jordskeppet.

Medan det stulna jordskeppet sköt upp genom Atroxonias tunna atmosfär, gick Sira igenom skeppets datafiler. Kanske skulle hon hitta några matnyttiga bevis om preparatet Änglastoft och planerna om hur det skulle användas. Hon kom åt en hel del datafiler, men dessa innehöll ingen vidare intressant information. Sira hittade sedan några speciellt markerade filer, som var spärrade med något slags lösenord. Hon chansade med att skriva ner olika ord, såsom "Änglar" och "Änglastoft", men filerna vägrade att öppnas. Medan hon skrev in alla möjliga

slags lösenord för att öppna filerna stod Dipis bredvid och bara stirrade in i dataskärmen. Plötsligt släppte hon koncentrationen och sa:

”Prova med *homo sapiens!*”

Sira tittade förvånat upp på Dipis och skrev sedan in *homo sapiens* som lösenord. Då öppnades äntligen de hemliga filerna.

”Hur visste du det?” sa Sira imponerat.

”Det uppenbarades bara som en inre syn i min karma”, svarade flygaren och smålog.

”Oj! det där måste jag lära mig någon gång.”

Det Dipis aldrig skulle erkänna var att det där med hennes inre karma bara var nonsens. Ordet *homo sapiens* stod på en gul post-it lapp, som var uppsatt på väggen bredvid datorn.

Jordskeppet hade ett ganska bra försprång till de jagande atropodskeppen och Idana var säker på att de inte skulle ha någon chans att hinna ikapp dem när skeppet väl gick in i överljusfart. Hon ökade stadigt hastighet och snart skulle hon slå till hyperdriften, som skulle få skeppet att nå över ljusets hastighet. Men precis då hon skulle slå om till ultradriften, blinkade en röd text på kontrollskärmen:

Endast en procent av bränslet återstår. Bränsle för överljushastighet saknas. Sänk hastigheten och besök närmaste tankningsställe.

”Attans!” utropade Idana. ”Vi har soppatorsk och är förföljda av atropodiska vakt skepp!”

”Va! sa Sira. Säg inte att du glömde du att kontrollera bränslet? Inte visste jag att jag hade en stor klant till syster.”

”Stor klant kan du vara själv?” sa Idana bitskt. ”Det enda jag sett dig flyga är de där löjliga småvingarna, som du bär med dig.”

”Sluta nu att gräla med varandra”, sa Dipis lugnt. ”Skärmen visar att det ligger ett asteroidbälte lite snett framför oss. Jag föreslår att vi åker in där, så kommer vi kanske undan från våra förföljare.”

”Det låter rätt så farligt tycker jag”, sa Sira.

Idana sa inget, men ändrade direkt kurs och flög i reducerad hastighet mot asteroidbältet. Atropodskeppen närmade sig

snabbt och plötsligt ljud en varningssignal genom hela skeppet. På skärmen kom det upp ett nytt meddelande:

Varning! Två missiler har avfyrats mot skeppet. Beräknad kollision med nuvarande hastighet om 140 sekunder.

”Godjo!” ropade Sira. ”Kan du få oss härifrån med din telekinetiska förmåga? Vart som helst duger.”

”Nej, jag är ledsen Sira”, mumlade Godjo. ”Hjärnan känns som mos. Just nu skulle jag inte ens kunna förflytta en liten penna en enda centimeter.”

”Strunt i det”, sa Idana med viss säkerhet i rösten. ”Vi fixar de där missilerna i asteroidbältet.”

Idana ökade åter farten och körde med högsta möjliga hastighet rätt in i asteroidbältet. Först svängde hon elegant undan för några mindre stenblock, men ju längre in i bältet skeppet kom desto större blev asteroiderna.

”Missilerna närmar sig snabbt”, sa Sira. ”Du får nog hitta på något fort annars blir vi förvandlade till rymdstoft om tjugo sekunder.”

Rymdskeppet gjorde plötsligt en vild gir precis innan det krockade med en stor asteroid, som ledde till att alla utom Idana ramlade omkull inne i skeppet. Den närmsta missilen bakom henne hann inte svänga, utan körde rätt in i asteroiden och exploderade med ett stort eldklot. Den andra missilen lyckades dock med giren och tog hela tiden in på skeppet.

På skärmen stod det nu:

Bra jobbat! En missil förstörd. Beräknad kollision av missil 2 beräknas till 25 sekunder. Lycka till!

Idana väjde för ytterligare ett par asteroider, men trots att rymdskeppet nästan snuddade vid asteroiderna, lyckades även missilen med sina svängar och nu var det bara några få sekunder kvar innan den skulle träffa dem. Idana åkte då precis under en större asteroid och svängde runt den genom att göra en tvär bakåtloop. Med asteroidens yta endast några meter från skeppets tak svängde hon runt den i nästan ett och ett halvt varv och då tappade missilen äntligen kontakten med sitt mål och svängde planlöst ut från asteroiden. Missilen tog riktning mot något nytt avlägset mål och störtade ut från asteroidbältet.

När Idana upptäckte att missilen försvunnit sänkte hon farten och rullade runt skeppet så att hon fick asteroidens steniga yta under sig. Hon letade ut en lämplig plats och landade skeppet i en liten dalsänka. Sen stängde hon av motorerna och all elektricitet i skeppet. Inne i förarkabinen blev det nu helt mörkt, förutom ett svagt ljus från några självlysande små lampor, som visade vägen till närmsta utgång.

”Det är bäst att ligga lågt ett tag”, förklarade Idana. ”Om de inte hittar oss på några minuter kommer de kanske att tro att den första missilen träffade oss.”

”Det där fixade du bra!” sa Sira uppskattande och klappade sin syster vänskapligt på axeln. ”Jag tar tillbaka det där jag sa om klant.”

”Vad menar du din odugliga usling?” skrek Kung Leopold och kastade iväg sin guldtallrik i väggen alldeles intill budbäraren. ”Har någon förstört kemikaliefabriken på Atroxonia? Då stannar ju hela vår produktion av Änglastoft. Förstår du vad detta innebär?”

”Jo, ers höghet”, sa budbäraren, vars panna glänste av ett flertal svettddroppar. ”Någon... tog sig in i atropodernas fabrik trots den stränga bevakningen. Platschefen säger att det kommer ta minst tre månader att få igång produktionen igen. Kapten Vlodzlak i atropodernas vaktstyrka garanterar dock att terroristerna dödats.”

”Hm...! Säg till platschefen att han får två månader på sig. Om de inte lyckas starta produktionen efter två månader vill jag ha hit platschefens slemmiga huvud på ett fat.”

”Ska ske, ers höghet. Vad gör vi med de bakterier som redan tillverkats?”

Kungen gick runt i sitt arbetsrum och funderade på vad detta missöde skulle göra för hans planer. Han gick fram till fönstret och såg solen sakta gå ner över de vita bergen i horisonten.

”Vi fortsätter allt enligt planerna, fortsatte han i lugnare tonläge. Som tur är har vi i alla fall femtio ton kvar av preparatet. Vi börjar med att leverera det vi har. Det borde vara tillräckligt, trots att det vore bra att ha det dubbla för att även nå de mindre befolkade planeterna i galaxen. Meddela General Salter att han sätter igång den planerade manövern mot Jorden snarast möjligt. Inom en vecka räknar jag med att det politiska läget svänger på den lilla planeten. Jordens befolkning kommer att frukta nya invasioner från rymdvarer. De kommer att kräva att någon gör förebyggande åtgärder för att förhindra ytterligare anfall. När vi väl har deras stöd kan ingenting stoppa oss.”

”Jag meddelar detta till Generalen direkt, ers höghet”, sa budbäraren och backade ut ur Kungens matsal.

Kapitel 5

Efter en halvtimme i mörker ansåg alla i skeppet att det var säkert att sätta igång elektriciteten igen. Idana startade upp generatorerna medan Sira och Dipis fortsatte med att gå igenom skeppets hemliga datafiler. I ett dokument hittade de följande elektroniskt signerade textstycke:

Minoras Änglar Vision:

- *Vi människor, som alla är Minoras Änglar, har blivit utsedda att härska över hela galaxen.*
  - *De onda rymdvarelser som står i vår väg måste undanröjas.*
  - *De människor som inte följer den rätta vägen ska bestraffas.*
- Kung Leopold I, Minoras högste Ängel, 3:e januari 4049*

I ett annat dokument hittade de följande textstycke:

Operation Rökriddå

Syfte:

Att omvända Jordens syndiga människor till den rätta tron och få dem att förstå att rymdvarelserna är människornas fiende.

Aktion:

Den 7:e april 4049 startar det planerade anfallet mot jorden. Attacken kommer att utföras av en flotta med utomjordiska legosoldater, bestående av sieker och turgoner. Anfallet skall särskilt riktas mot den jordiska civilbefolkningen i de underutvecklade områdena i Afrika, Nord- och Sydamerika. Däremot bör skadegörelse av militära installationer minimeras. Alla organisationsmedlemmar rekommenderas att inte infinna sig i de utsatta världsdelarna denna dag.

Kung Leopold I, Minoras högste ängel, 15:e mars 4049

Datafilerna nämnde tyvärr inget specifikt som kopplade ihop organisationen med Änglastoftet. Då datafiler inte dög som

bevismaterial inför den intergalaktiska domstolen, så var detta inte tillräckligt för ett officiellt åtal mot organisationen, som verkade kalla sig själva för Minoras Änglar, men informationen skulle ändå kunna komma till nytta. Allt verkade hänga ihop i en enda stor plan och Minoras Änglar hade planerat ett anfall mot Jorden, med avsikt att få människorna på planeten att bli fientligt inställda mot rymdvarer. Efter attacken mot Jorden skulle Minoras Änglar få en ny stark bundsförvant; Jordens rymdflotta. Med det bakteriologiska vapnet Änglastoft i sin hand och rymdflottan som attackstyrka, skulle den mystiske Kung Leopold kanske lyckas med att ta över hela Galaxen.

”Sjunde april!” utbrast Idana. ”Det är ju redan om fem dagar. Vi måste varna Jorden omedelbart, annars kommer miljontals oskyldiga människor att dödas.”

”Men hur skall vi kunna komma dit?” frågade Dipis. ”Den här kärran har nästan inget bränsle kvar. Det skulle ta många år att komma fram dit med nuvarande reducerade hastighet. Med full tank skulle vi kunna flyga i överljusfart och då skulle vi kunna ta oss dit på bara två dagar.”

”Godjo?” frågade Idana. ”Har du blivit tillräckligt klar i knoppen för att kunna föra oss till Jorden, med den där tankegrejen du gjorde med mig?”

”Min telekinesiförmåga fungerar nog skapligt nu, svarade Godjo. Men som jag förklarade förut, kan jag endast transportera oss till ett fåtal platser och Jorden är tyvärr ingen av dem. Jag kan antingen ta oss till flygarnas rymdbas utanför stjärnan Poullux III, vår vackra hemplanet Abdorra eller ett munkkloster på planeten Istorion, men alla dessa platser ligger mycket längre från Jorden än vår nuvarande position. Av dessa tre platser ligger rymdbasen närmast, men även med vårt snabbaste rymdskepp på basen skulle det ta drygt en vecka till Jorden därifrån och då kommer vi fram för sent.”

De satt tysta och funderade en stund, utan att någon kom på någon bra lösning.

Sira och Idana tröttnade snabbt på tystnaden och de dystra minerna. De tog på sig ett par rymddräkter som fanns i skeppet och gick ut för att promenera lite på asteroiden. Kanske skulle de kunna tänka bättre om de kom ut en stund. De var tvungna

att ta det mycket försiktigt på grund av asteroidens mycket låga dragningskraft. Ett hopp uppåt skulle kunna leda till att de aldrig landade igen, utan bara flöt ut i den mörka stjärnklara rymden.

Marken på asteroiden var slät och nästan alldeles svart. Uppåt syntes ett myller av stjärnor och lite här och där såg de andra mörka skuggor, vilka var asteroider som sakta flöt omkring i sina banor. När de gått med försiktiga steg en stund stannade Sira till och sa:

”Idana! Är det okej om jag ensam går upp för kullen där borta och funderar lite? Jag skulle vilja försöka med en sak.”

”Om du vill vara för dig själv ett tag, så är det helt okej för mig.”

”Det tar nog en liten stund, men jag borde vara tillbaka till skeppet inom en halvtimme.”

Sira gick med raska steg uppför kullen. När hon kommit längst upp stannade hon och tittade upp mot stjärnhimlen. Hon sträckte ut sina armar, slöt sina ögon och stod sedan alldeles stilla i några minuter. Hennes telepatiska tankar for allt längre och längre ut i rymden och snart var de ljusår bort. Efter en lång tids letade i mörkret kom hon fram till skogarna på hennes hemplanet Abdorra. Tankarna for fram och tillbaka mellan grenverken på de stora träden. Plötsligt fick hon kontakt med den hon letat efter. I hennes inre framträdde en diffus bild av hennes sedan länge bortgångne läromästare Shinao. Flygaren Shinao hade varit hennes lärare i magi på Abdorra, men han hade avlidit för ett par år sedan när han försökte att tämja en kurriansk vildpadda. För ett år sedan hade han börjat kontakta Sira i hennes drömmar och han hade då sagt att hon skulle kunna kalla efter honom när hon behövde hans stöd.

Vem är det som kallat på mig från denna öde plats så långt från mitt hem? frågade Shinaos ande med en röst som endast fanns inuti Siras huvud.

Det är ditt människobarn Sira, som befinner sig i stor nöd, svarade Sira i sina tankar.

Åh, är det du Sira? Det var flera månader sedan jag hörde något från dig.

Rösten lät anklagande på samma sätt som mammor låter när det tycker att deras barn inte ringer tillräckligt ofta.

Sist hade du tappat bort dina nyckar till din svävar. Vad kan det vara som du tappat bort idag?

Jag har inte tappat någonting alls käre Shinao, svarade Sira tålmodigt. Jag har faktiskt äntligen återfunnit min syster, men det är inte därför jag kontaktade dig.

Åh, har du äntligen funnit någon ur din familj? Det var kul att höra. Jag trodde du sa att de var döda.

Vi hade fel. Men nu åter till mitt problem. Det är så här: En grupp av mina artfränder som kallar sig Minoras Änglar, har onda planer på att ta över vår galax. De har tagit fram en ny smittsam bakterie som selektivt dödar så gott som alla intelligenta varelser i galaxen, förutom dem själva.

Hon fortsatte att kortfattat berätta om människornas lömska planer att låta några utvalda utomjordingar, troligen betalda legosoldater, anfälla planeten Jorden. Många oskyldiga människor skulle dö om Jordens försvar inte varnades i tid.

En kvart senare kom Sira ner från kullen igen. Idana, som tålmodigt hade väntat i dalen nedanför, låtsades gäspa när hennes syster kom ner.

”Har du funderat färdig nu? Jag trodde du somnat eller något liknande.”

”Funderandet är klart!” svarade Sira glatt. ”Och här har jag det vi behöver för att komma härifrån.”

Sira visade upp en liten rektangulär kristall i tumstorlek. Kristallen verkade skimra med ett böljande grönt ljus.

”Vad är det där?” frågade Idana intresserat. ”Hittade du den där stenen där uppe?”

”Det här är en energisten; en kristall från femte dimensionen”, svarade Sira. ”Och nej, jag hittade inte stenen däruppe. Jag fick den av en gammal vän.”

Idana tittade fundersamt upp för kullen och sedan på sin syster.

”Jag trodde du var ensam där uppe...”

Sira gick snabbt tillbaka in till skeppet och Idana följde efter. När de kommit in visade Sira upp kristallen för båda flygarna.

”Är det där en riktig energisten?” frågade Godjo imponerat.

”Ja!” sa Sira. ”Visst är den vacker?”

”Hur fick du tag i den? De tillhör ju de dödas värld.”

”Jag fick den av Shinaos ande”, sa Sira. ”Han gav den till oss för att vi skulle kunna hinna varna Jorden om anfallet.”

”Det är endast med energistenarnas hjälp, som andarna kan kontakta oss här i tredje dimensionen”, sa Godjo fundersamt. ”Du vet väl att han aldrig kommer att kunna kontakta dig eller någon annan levande varelse mer?”

Sira nickade.

”Allt vi kan göra nu är att försöka hedra hans uppoffring genom att stoppa de där Änglarnas planer”, fortsatte flygaren.

Sira nickade och placerade stenen i Idanas hand.

”Vad hade du tänkt dig att jag skulle göra med den här stenen?” frågade Idana skeptiskt och tittade på den pulserande energikristallen i sin hand.

Det pirrade lätt i huden när hon kände vågor av energi som utstrålades från stenen.

”Jag föreslår att du kopplar ur den tomma bränsletanken och kopplar in den här kristallen istället. En energisten innehåller lika mycket energi som hundratals bränsletankar. Med dess hjälp skall vi nog komma till Jorden i tid.”

”Jaha!” sa Idana och ryckte på axlarna. ”Vi provar väl då! Jag har ännu inte riktigt vant mig med allt det där övernaturliga ni håller på med, men det går nog över.”

”Vi håller inte på med något övernaturligt”, sa Sira förvånat. ”Andar och magi är ju helt naturligt.”

”För dig ja!...”

En kvart senare hade Idana lyckats att koppla ur fissionsbränsletanken till motorn och kopplat in energistenen i dess ställe. Till hennes stora förvåning och glädje visade bränslemätaren plötsligt full tank.

Idana startade upp rymdskeppet och flög försiktigt ut från asteroidbältet. Hon kontrollerade radarskärmarna och av atropodskeppen syntes ingenting.

”Det verkar som om vi kommit undan”, sa Idana glatt. ”Sätt er ner, för nu sticker vi hem.”

När skeppet lämnat stenbumlingarna bakom sig, satte Idana äntligen kurs mot Jorden och stampade ner gasen i botten. Rymdskeppet accelererade med ett ryck, som fick passagerarna att tryckas hårt bakåt i sina stolar. Skeppet fortsatte framåt med full acceleration och efter tio minuter hade de kommit upp i en ofattbar hastighet av nio gånger ljushastigheten. Nu när maxfarten var nådd kunde de resa sig upp från stolarna igen.

Trots den otroligt höga farten skulle resan till Jorden ta nästan två dagar. Under resan spenderade Idana och Sira mycket tid med att spela olika spel i rymdskeppets lilla matsal. Mellan spelen diskuterade de livligt alla äventyr de varit med om på olika planeter. För en utomstående lät det som om de försökte bräcka varandra med allt häftigare och vildare historier, men de stortrivdes. Det kändes skönt att äntligen kunna slappna av efter de sista dagarnas strapatser. Flygarna Dipis och Godjo satt mest i styrhytten under färden. Troligen kände de på sig att systrarna behövde lite tid för sig själva.

Nästa morgon vaknade Idana av att hon hörde ett ynkligt gnyende ljud nedanför sin säng. Hon satte sig upp på sängkanten och fick då syn på Simba, som låg på golvet och flämtade tungt. Hundens ögon var alldeles fuktiga och han tittade upp på henne med en olycklig blick. Det syntes tydligt att något var fel.

Idana lyfte försiktigt upp hunden från golvet och väckte de andra. Hon bar sedan in honom till skeppets lilla sjukvrå. Där placerade hon honom på en mjuk brits, som sköts ut ur väggen med ett mjukt surrande ljud. Idana startade den robotiserade läkarutrustningen, som sedan gjorde hela den medicinska undersökningen.

Efter en liten stund kom prognosen: Simba hade drabbats av en mycket aggressiv sorts magcancer och enligt roboten hade den hunnit sprida sig i hela den lilla hundkroppen.

Roboten hade även hittat ett stort antal metastaser i lever och lymfa. Cancern hade tyvärr gått för långt för att kunna botas. Han kunde få mediciner som bromsade de aggressiva tumörernas snabba tillväxt, men sannolikt skulle cancern ändå fortsätta att sprida sig långsamt. Ett kirurgiskt ingrepp skulle inte heller hjälpa.

Roboten föreslog en bromsmedicin och smärtstillande medel och Idana godkände behandlingen. Sira höll varsamt en hand på hundens rygg när en robotarm tog fram en spruta med mycket tunn nål och injicerade medicinerna i Simbas högra bakben. Hunden verkade inte känna av nålsticket alls.

Redan efter några minuter kunde Simba resa sig igen. Smärtan var borta och hunden viftade glatt på svansen och gav Sira några blöta slick i ansiktet. Roboten berättade att hunden med fortsatt behandling skulle kunna leva väl och utan smärta i ytterligare några månader. Sira visade upp ett glatt leende för att visa att allt nu var bra, men inombords var hon sorgsen. Hennes gamla hund var döende, men han hade ändå levt längre än de flesta Tibetanska Tempelhundar. Simba hade haft ett glatt och spännande liv.

Den andra resdagen förklarade Idana en plan för hur de bäst skulle kunna varna Jordan när de kom dit. Hon trodde inte att det skulle vara smart att direkt kontakta myndigheterna på Jordan och varna dem om attacken. Troligen skulle de först misstänka att det var ett sjukt skämt. Det skulle krävas mycket bevis och lång tid om de gick den vägen och tid var inget de hade allt för gott om. Hon gissade också att en så stor organisation som Minoras Änglar, hade anhängare på många högt uppsatta positioner i samhället. Om varningen kom till fel person, skulle organisationen snabbt se till att Idana och hennes vänner eliminerades och anfallet skulle kunna ske som planerat. Idana hade istället bestämt sig att först gå till Överste Cindy Andersen, som var en person Idana kände att hon verkligen kunde lita på. Översten hade varit hennes huvudbefäl i militärhögskolan och under studietiden hade de även blivit nära vänner. Hon visste att Översten bodde i en villa utanför Århus i Danmark, men hon kände inte till den exakta adressen.

När de kommit så nära Jorden att de hade en vacker fullmåne till vänster om sig, saktade skeppet in för att kunna kommunicera via MR-länken. Efter att ha talat med försvarskontoret i Århus, kopplades hon vidare till Översten i hennes hem. I Danmark var det ännu tidig morgon, men Idana visste att Översten var en morgonpig person, så hon borde varia vaken vid det här laget.

”God morgon Överste! Pilot Idana i 2: a attackdivisionen anhåller om att tala med er. Jag ber så hemskt mycket om ursäkt för att jag stör er så här på helgen och så tidigt på morgonen, men det jag vill informera Er om är av största vikt.”

”Du behöver inte be om ursäkt soldat”, sa Cindy med pigg röst. ”Jag steg upp för över en timme sedan. Igår lästa jag i stridsrapporten från planeten Kyrion att du försvann på något mystiskt sätt, efter att ha förföljt ett drontskepp till en planet vid namn Poisomi. Vi trodde att du var död. Fänrik Patrishas redogörelse var dock otydlig och ofullständig. Den talade om något slags ljus som plötsligt slukade upp dig och en rymdvarelse. Var befinner du dig nu?”

”Jag och några av mina nya vänner befinner oss i ett litet rymdskepp alldeles ovanför Jorden atmosfär, Överste. Det jag vill prata om kan tyvärr inte diskuteras via den här linjen, då det inte får höras av fel öron. Finns det någon möjlighet att vi skulle kunna komma hem till er och förklara ärendet?”

”Självklart! Ni kan komma på direkten så bjuder jag på lite frukost. Min adress är Dragograend 8 i Ishøj, som ligger cirka sex mil söder om Köpenhamn. Om skeppet är litet som ni säger så går det bra att ni landar på grusplanen framför huset.”

”Uppfattat Överste! Då kommer vi till er inom tio minuter. Klart slut!”

”Klart slut soldat.”

Sju minuter senare landade Idana framför Överste Cindy Andersens bostad. Hon bodde i en stor lyxig vitmålad trevåningsvilla med blåmålade knutar och svart tak. Framför huset låg en stor välklippt gräsmatta, med vackra blomsterarrangemang. Trots att de flesta av blommorna hade blommat färdigt för i år, var bladen ändå spirande gröna.

Idana öppnade grinden in till trädgården och gick långsamt fram mot huset, följd av Sira, Simba och de två flygarna. Ute på gräsmattan lekte Överstens två små flickor i en liten gungställning. Flickorna skrattade livligt, men tystnade tvärt när de fick syn på gästerna. I en solstol under ett äppelträd satt Översten och njöt av morgonsolen. När hon fick syn på Idana reste hon sig och log brett med sina kristallvita tänder. Överste Cindy Andersen var en smal och rakryggad kvinna i fyrtioårsåldern. Hennes hår var ljust sandréfärgat och klippt i en ganska kort och elegant frisyr. Hon var för tillfället klädd i lediga beigefärgade kläder vilket gjorde att hon inte alls såg ut som den hårdkokta soldat hon var i arbetslivet.

”Välkommen till mitt hus Idana! Vilka är dina charmerande vänner? Jag tror inte att jag någonsin sett några av samma art som dessa bevingade varelser tidigare.”

”Överste, får jag presentera dessa två flygare Godjo och Dipis, som hjälpt mig under min resa, och flickan bredvid mig är min lillasyster Sira, som varit försvunnen sedan länge. Dessutom har vi hennes hund Simba.”

När Överstens två små flickor fick syn på hunden blev de genast nyfikna. Simba, som tyckte om barn, sprang glatt fram till flickorna och började nosa på dem.

”Ni är alla hjärtligt välkomna. Om ni går in i köket så fixar min man lite frukost åt er. Jag skall bara gå och byta om och sen kommer jag till er.”

De gjorde som de blivit tillsagda och gick in i huset. Själva huset var inrett i gammal stil, med många vackra antika möbler, som troligen var flera hundra år gamla. Köket var jättestort och mitt i rummet stod ett runt massivt träbord. Det var verkligen ett trivsamt möblerat hem. Vid en träbänk stod Överstens man Charles och bryggde kaffe. Charles var lång och gänглиg, samt hade en begynnelse till flintskallighet.

”Hej och välkomna”, sa Charles med en lite hes röst och visade med en gest att de skulle slå sig ner runt bordet. ”Vill ni ha kaffe, te, juice eller något annat att dricka?”

”Jag tar gärna en kopp te”, sa Godjo.

Idana och Dipis beställde också te, medan Sira istället bad om ett glas äppeljuice. Simba hade ännu inte kommit in i huset. Han var fullt upptagen med att leka med barnen utanför.

Charles tog fram tre stora blå muggar med hett te och ett stort glas med färskpressad äppeljuice. Sedan tog han även fram en fruktskål, filmjolk, chokladflingor, tre olika slags fullkornsbröd och många olika slags pålägg.

”Wow! vilken frukost”, sa Sira imponerat. ”Jag tror att jag provar lite av den där vita, lite tjocka drickan. Vad heter den?”

”Filmjolk! svarade Charles med en rynka i pannan. Den dricks oftast inte, utan serveras vanligen i en djup talrik tillsammans flingor.”

”Då tar jag det!” sa Sira och började hälla upp lite filmjolk i en djup talrik.

”Jag provar också!” sa Dipis.

Hon drog fram en tallrik och sked och började smula ner ett av bröden i tallriken. Charles suckade djupt och gav Sira paketet med chokladflingorna innan hon också började smula ner mjukt bröd i filen.

När alla hade börjat ta för sig av maten kom Översten in i köket. Hon hade nu bytt om till en blå uniform, som gjorde att hon såg äldre och hårdare ut. Charles sa adjö till gästerna och lämnade rummet så att de andra kunde diskutera ostört.

”Och nu till saken! Vad är det ni vill säga som är så brådskande?”

”Jo Överste! Vi har fått reda på att en stor flotta med utomjordiska stridsskepp just i denna stund är på väg mot den här planeten. Om tre dagar kommer de att anfalla Jorden. De kommer särskilt att sikta in sig på civila oskyddade städer och byar i Afrika, Syd- och Nordamerika. Taktiken är att döda orsaka så stor ödeläggelse som möjligt, utan att drastiskt försvaga Jordarméns försvarsförmåga. Miljarder människoliv är i fara.”

Översten höjde på ett ögonbryn och sa:

”Det verkar vara en konstig taktik. Varför skulle de inte inrikta sig på militära mål?”

”För att det hela är en bluff Överste. Ett knep för att ändra opinionen på Jorden och göra den mer fientlig mot utomjordingar.”

”Det du säger verkar i högsta grad akut. Vi på krigsministeriet har dock inte fått några ringaste varningar om något anfall. Jag tror nog att ni måste ta och förklara hela historien för mig och jag hoppas att ni har bevis som stödjer er teori. Om jag sedan fortfarande tror på er historia lovar jag att direkt under förmiddagen vidta åtgärder för att samordna Jordens försvarsstyrkor.”

Idana började kortfattat berätta om det som hänt på Poisomi och om hur hon mött flygaren Godjo och Simba”, samt om resan till Atroxonia, där hon även återförenats med sin syster Sira. Dipis fyllde i berättelsen genom att berätta om hennes och Siras uppdrag att stoppa produktionen av ett stridsmedel med namnet Änglastoft; ett smittsamt stridsmedel som blivit utformat att döda så gott som alla intelligenta livsformer i vår galax, med undantag för människor. På detta sätt skulle människorna få den totala makt som vissa människogrupper längtade efter.

För att slutligen bevisa sanningshalten i historierna lämnade Idana över en diskett med de hemliga filerna från skeppet till Översten. Cindy tog emot disketten och placerade den i sin hemmadator. Hon öppnade filerna och läste noggrant igenom dokumenten, vilka var signerade av någon som kallade sig Kung Leopold I.

”Vi gissar att det är den där Leopold som är ledaren för organisationen Minoras Änglar”, förklarade Idana.

”Ser så ut!” instämde Cindy och fortsatte att läsa klart dokumenten.

Efter att noggrant läst igenom filerna några gånger under en kvart reste Översten sig upp och drack lite från sitt glas med vatten.

”Det verkar vara en otroligt grym och välplanerad plan som beskrivs här”, sa Översten. ”... och om de lyckas kommer miljontals, kanske miljarder människor att mista livet om tre dagar. Jag är ledsen om jag tidigare var tveksam till er historia, men dessa datasignerade dokument är precis det bevis jag

behöver för att kunna agera. Nu måste jag omedelbart samla krigsministeriet för ett möte. Det borde inte vara något problem att samla ihop en tillräckligt stor försvarsstyrka på två dagar. Troligen hinner vi hinna mobilisera över sjuttio procent av Jordens försvar innan utomjordingarnas anfall. Synd bara att vi inte vet storleken och styrkan på den rymdflotta som anfaller oss.”

Cindy tog upp en sekretesskyddad MR-länk ur en kökslåda och sa:

”Ursäkta mig ett ögonblick. Jag skall ringa upp Försvarsminister Tyson direkt på min säkra linje.”

Översten gick till rummet bredvid och talade tyst i MR-länken i cirka tio minuter. Sedan kom hon tillbaka till köket.

”Jag har positiva nyheter mina vänner. Europas President herr Guardier insåg allvaret och skall omedelbart, tillsammans med de andra Presidenterna, starta en global mobilisering. Orsaken till mobiliseringen kommer dock inte att bli offentlig förrän våra styrkor lämnat Jordan. Han skulle även se till att samtliga utgående signaler från Jordan störs ut. På det sättet ser vi till att anfallsstyrkan med utomjordingarna inte blir förvarnade av eventuella spioner på Jordan. Jag är kallad till Presidentens kontor omedelbart och troligen kommer jag att bli kvar där hela eftermiddagen. Går det bra om jag tar med mig disketten?”

”Självklart!” sa Idana.

”Bra! Dessutom kan jag meddela att ni är inbjudna till krigsministeriet i Århus i morgon bitti klockan nio. Jag bad Presidentens sekreterare att boka Hotell till er i Århus i närheten av ministeriets kontor. Där kan ni vila upp er inför morgondagen. Hon bokade in er på Hotellet *Hole in one*, som rekommenderats för att vara väl anpassad för att kunna serva alla möjliga sorters utomjordingar med deras speciella önskemål. Dessutom har de ett mycket trevligt kasino som ni borde besöka. Kom bara ihåg att inte prata med någon om detta. Man vet aldrig vem som kan tillhöra den där organisationen. Troligen finns de överallt, även i högt uppsatta positioner.

Sedan tackade Idana och de andra Charles och Cindy för den goda frukosten och gick ut. När de kom ut ur huset hade barnen tröttnat att leka med Simba och istället höll de på att kasta prick med små knivar mot en trätavla, som mest liknade ett utomjordiskt monster.

Konstig sysselsättning för små barn, tänkte Idana.

Simba låg under ett träbord och latade sig i den svala skuggan undan solen. När hunden såg Sira, viftade han åter på svansen och kom springande till sin matte.

”Trevlig bostad”, sa Dipis. ”Bor alla så här fint på Jorden?”

”Nej inte riktigt!” svarade Idana. ”Överste Cindy är en mycket rik och framgångsrik kvinna. De flesta bor i små lägenheter i någon storstad. Själv bor jag i ett litet radhus några mil utanför Stockholm, ungefär sjuttio mil norrut härifrån sett. Mitt radhus kanske inte är lika fint som detta, men jag bor alldeles vid en stor skog och några sjöar, så jag kan inte klaga.

De klev in i det stulna rymdskeppet och for iväg mot Danmarks huvudstad Århus. Efter fem minuter var de framme vid Hotellet *Hole i one* och Idana parkerade det lilla skeppet på en ledig plats på Hotellets tak. Sedan gick de ner till receptionen för att checka in. Receptionen låg i en lyxigt inredd entré i gammalmodig stil. Här fanns antika trämöbler av Mahogny och det lackade terrakottafärgade trägolvet var av ett träslag okänt för Idana. I taket hängde en stor luxuös kristallkrona som var minst tre meter i diameter. Den gnistrande kristallkronan spred ett mångfacetterat gulaktigt ljus i lokalen. Personligen tyckte Idana att inredningen var för prålig och ganska smaklös. Hon gick fram till disken och visade fram sitt ICA-kort till en ganska söt blondin, som hade håret stramt uppsatt i knut. Receptionisten log mot sällskapet och sa att rummen redan var betalade. Hon meddelade också att de i kväll kunde spela och dricka gratis på militärhögkvarterets kostnad, i kasinot en trappa ner.

”Skall vi kolla in kasinot omedelbart?” frågade Idana de andra.

”Det låter kul”, sa Dipis. ”Dessutom är jag ordentligt sugen på något gott att dricka vid baren.”

De följde skyltarna mot kasinot och kom strax in i en stor sal, som var möblerad i liknande stil som receptionen. Överallt i lokalen myllrade det omkring massor av människor och utomjordingar. En hel del stod och spelade vid olika spelmaskiner, som stod utspridda i salen. Där fanns gammalmodiga laserspel av olika slag och även en hel del nya cyberspel, av vilka några inte ens Idana kände igen.

Godjo och Dipis gick med Simba till baren och beställde varsin dricka och en skål vatten till hunden. Sira och Idana gick istället iväg och kollade in spelutbudet. Sira stod en stund och tittade på ett ålderdomligt kortspel som hette Black Jack, men Idana drog henne därifrån för att visa henne något roligare.

”Kom här syrran, de har det allra senaste Nimbo 9000 spelet.”

”Vadå!” sa Sira, som stod och dagdrömde.

”Du är allt dig lik du!” sa Idana. ”Fortfarande den lilla dagdrömmerskan. Kom jag vill visa dig ett häftigt spel.”

Idana förde systemen till något som liknade en stålbur omgiven av något slags rosaskimrande kraftfält. Spelet var för tillfället ledigt. Idana gick fram till en liten panel med 3-D display och började trycka på knapparna.

”Vilket spel vill du spela Sira? Bilrally, rymdsafari, snowboard eller något annat spel?”

”Snowboard verkar kul! Hur spelar man?”

”Det lär du dig nog snart”, sa Idana med ett hemlighetsfullt leende. ”Följ efter mig.

Idana gick in i buren och var med ens spårlöst försvunnen. Sira tvekade först, men gick sedan in i buren efter henne. När hon trädde in genom det hydroelektriska fältet kände hon först en svagt pirrande känsla över hela kroppen. Först blev allt svart, men någon sekund senare omgavs hon av ett ljusst snötäckt bergslandskap. Runt omkring henne såg hon höga snötäckta berg, som bredde ut sig åt alla håll. Ovanför bergen var himlen alldeles klarblå med en stor gnistrande gul sol, som stod högt på himlen. Bredvid henne stod Idana iförd en orange snowboardoverall och glasögon med spegelglas. På fötterna hade hon tjocka gula skor, som var fastspända i en svart

snowboard med jetmotorer. Hon såg heltuff ut. Själv var Sira iklädd en ljusblå overall med gula ärmar. Hon hade också tjocka gula skor, men de satt fast i en rosa snowboard. Förutom de båda systerarna fanns det inte en enda människa på fjället.

”Hur kom vi hit?” frågade Sira. ”Genom telekinesi?”

”Nä!” skrattade Idana. ”Vi har inte färdats någonstans. Våra kroppar har bara blivit tillfälligt överförda till det här spelets cyberrymd. Är du beredd syrran? Jag ställde in din snowboard på nybörjare så du borde inte ha något större problem med att komma helskinnad nerför backen.”

”Och du som tyckte att jag och flygarna håller på med konstiga övernaturliga saker. Det här är ju helknäppt! Hur fick vi plötsligt på oss de här kläderna?”

”Vet inte riktigt! Men visst är det häftigt?”

”Jo, jättehäftigt!”

Sira tittade skeptiskt nerför backen, som verkade alldeles för brant för hennes smak. Idana, som spelat liknande cyberspel tidigare, tog fart och svischade ner för backen med tjusiga svängar. Sira tyckte inte alls att det var lika lätt och trots att hon hade hjälp av nybörjarinställningen, gjorde hon en rejäl vurpa redan i första svängen. Till hennes förvåning kändes fallet nästan inte alls. Cyberspelet var inställt så att spelarna skulle känna att de föll, men utan att det gjorde det minsta ont. Enligt cyberspelens reklam var spelen helt ofarliga.

Sira reste sig snabbt upp och fortsatte nerför backen. Allt för sent upptäckte hon guppet framför sig. När hon plötsligt for upp i luften reagerade hon instinktivt genom att försöka fälla ut sina mekaniska vingar. Men vingarna fanns inte längre där. Spelet hade helt enkelt raderat hennes flygutrustning och samtliga kläder och ersatt dem med en snowboardutrustning och nya kläder. Istället för att glidflyga for hon därför rakt in i en stor snöhög. Längre ner i backen stod Idana och gap-skrattade åt sin lillasyster. Sira reste sig upp och borstade av sig snön.

”Hur går det syrran?” frågade Idana med ett stort smil.

Sira svarade inte utan fortsatte vidare ner för backen. Hon åkte förbi några granar och lyckades med ett par svängar i

ganska blygsam fart. När hon väl hittade lite balans och lutade sig rätt i svängarna började även hon tycka att det var roligt.

Det skulle vara kul att åka fortare, tänkte Sira.

Dataprogrammet förstod på något sätt hennes tankar och satte igång de jetmotorer, som var fastsatta i hennes snowboard. Detta gjorde att Sira snabbt kom upp i en ganska imponerande hastighet. Hon blåste snart förbi Idana, som höll på att glänsa med snygga svängar, och fortsatte rakt nerför backen.

Idana ville inte vara sämre hon, så hon startade också sina jetmotorer och for efter lillsyrran. Men Sira hade redan skaffat sig ett ordentligt försprång och nu stod hon stadigare på snowboarden än titigare. Hon lyckades med några ganska galanta svängar runt några björkar och fortsatte sen neråt i lite lugnare tempo. Då fick hon plötsligt syn på en stor robotspindel en bit neråt backen.

”Vad skall man göra med den där besten?” ropade Sira till Idana som nu nästan kommit ikapp.

”Ingen aning faktiskt! Några robotmonster fanns inte med i spelbeskrivningen. Det här skulle bara vara ett snowboardspel.”

”Den som först som krockar ut spindeln vinner!” ropade Sira som ökade farten och tog sikte mot spindeln.

Idana var inte sen att följa efter och nu tävlade båda systrarna om vem som skulle nå robotspindeln först.

Den mekaniska spindeln vände plötsligt sitt robothuvud mot systrarna och en halv sekund senare sköt den ut en lilafärgad laserstråle mot den blonda flickan som kom först. Strålen missade Sira med endast någon halvmeter och hon svängde snabbt undan in bland några träd. När Sira försvann från robotens sikt vände den om mot Idana och skickade ut ytterligare en laserstråle. Denna gång snuddade strålen vid Idanas underarm vilket gjorde att hon tappade balansen och ramlade omkull.

Medan roboten åter siktade in sig på Idana hade Sira svängt runt den så att hon kom farande mot roboten snett bakifrån. Hon for upp på ett gupp och flög rätt på roboten med snowboarden före. Det blev en ordentlig kollision vilken resulterade i att robotens laserbeväpnade huvud flög av, medan

snowboarden splittrades till småflis. Sira landade hårt i snön några meter längre bort och den här gången kändes faktiskt landningen ordentligt i baken.

En bit därifrån reste sig Idana sakta upp och åkte sedan ner till Sira. Roboten stod då helt stilla på alla sina åtta ben och det kom en tunn rökstrimma från den del där huvudet suttit. Det enda som fortfarande verkade vara igång var en röd lampa som blinkade svagt på huvudet, vilket låg halvt begravt i snön en bit bort.

”Jag är imponerad Sira! Du verkar ha lyckats sabotera den där maskinen helt och hållet.”

”Åh! det var väl ingenting”, sa Sira stolt.

Sira såg då att Idanas högra overallärm hade ett svart uppbränt hål.

”Vad har hänt med din arm?”

Idana undersökte sin högra underarm och upptäckte nu en brännande smärta på det ställe där overallen blivit bränd.

”Konstigt!” sa Idana och undersökte det brända hålet närmare.

Lasern hade snuddat hennes overallärm och även bränt in några millimeter i hennes underarm. På huden såg man nu ett rödsvart streck, som var cirka fyra centimeter långt.

”Det måste vara något fel på det här spelet”, sa Idana. ”Det skall ju vara omöjligt att skada sig i dessa spel. Det kanske bara är en illusion av något slag?”

Idana pillade på den svedda huden och kände att de sved till ännu värre.

”Det är nog bäst att vi sticker härifrån direkt”, fortsatte hon. ”Dator! Avbryt spelet för mig och Sira omedelbart.”

På Idanas order avbröts spelet direkt och kraftfältet runt stålburen stängdes av. Idana och Sira stod nu i den tomma buren och såg på varandra. De hade fått tillbaka sina vanliga kläder och Sira hade fått tillbaka sin flygutrustning.

”Titta Sira!” sa Idana och visade upp sin högra underarm. ”Såret från lasern är fortfarande kvar och det gör jävligt ont.”

Inne i grottan var det helt svart. Kungens stora drake lufsade sig långsamt fram i de ganska trånga gångarna och snusade i den fuktiga luften. Draken hette Nidhög, vilket var ett gammalt fornnordiskt namn på en mäktig drake som förekom i historierna om Asagudarna. Nidhög var en hondrake och hennes skinn, som varit blankt grön när hon var hos Kungen, hade nu skiftat till en blå skimrande nyans. Draken var över femton meter lång och hennes sylvassa tänder var ungefär fem centimeter långa vardera. Det var verkligen ingen varelse man ville möte i en trång gränd på väg hem från skolan. Det var längesedan hon fått något att äta och nu kände hon en svag doft av något nytt. Lukten var behaglig och påminde lite om kanel och honung. Det började vattnas i munnen på henne och plötsligt stannade hon upp.

Hon hade hört ett svagt skrapande ljud inifrån en liten gång till vänster om sig. Draken vände om, rusade fram och stirrade in i det svarta hålet, med ett av sina stora lysande ögon. Hon fick då syn på en liten sexfotad figur, som snabbt sprang längre in i den smala gången. Nidhög öppnade sin stora käft och sprutade in en lång kaskad av grönfärgad eld in i hålet. Elden fyllde hela gången med dödlig hetta, men figuren var inte längre där. Draken tittade in i den smala gången och fnyste ut lite rök ur näsborrarna samtidigt som hon tänkte:

Nästa gång kommer du inte undan ditt lilla kryp.

Kapitel 6

Idana och Sira gick ut ur buren och begav sig raka vägen till casinots informationsdisk. Där förklarade Idana upprört vad som hänt med hennes arm i spelet. Informatören, en smal man i femtioårsåldern som jobbat på casinot i tolv år, trodde först inte riktigt på historien om att skadan orsakats av ett av deras spel. *Det kunde inte vara sant? Alla visste ju att cyberspelen var helt ofarliga, om man undantar ett fåtal personer som drabbats av vissa psykiska besvär efter att ha spelat synnerligen läskiga cyberspel.* Men efter några minuter blev informatören såpass oroad av Idanas fantasifulla beskrivning av robotvarelserna i spelet, som sades ha skjutit mot henne med ett laservapen, att han lät stänga av spelet tills vidare. När han hade testat snowboardspelet en vecka tidigare hade han inte drabbats av några skjutglada robotar. Det hade som vanligt bara varit ljuvlig snowboardåkning på snöklädda berg. *Kanske hade det blivit någon felaktig mix mellan två helt olika spel?* Han ringde spelbolaget, som omedelbart lovade att skicka någon för att titta på spelet. Informatören kallade även på en sjukvårdare som tvättade och plåstrade om Idanas ytliga brännsår. Sjukvårdaren höll med om att skadan faktiskt kom från en laser.

Efter denna händelse återförenade de sig med Simba och de två flygarna, som satt i baren och smuttade på varsin apelsinjuice med Grenadin. Idana och Sira beställde varsitt glas bubbelvatten och sedan gick de tillsammans till ett biljardbord i närheten, där de spelade några partier av det gamla hederliga spelet *Nine Ball*. Idana litade inte längre på något av de modernare spelen och dessutom var hon ganska duktig på biljard. Efter ett par timmars spel hade Idana vunnit samtliga partier utom ett.

Senare på kvällen åt de en utsökt middag på hotellets restaurang. Där fick Sira sin första hamburgare på många många år och flygarna valde varsin vegetarisk sjögräsrätt som importerats från den kulinariskt kända planeten Ocenagon. Idana valde T-benstek till sig själv och Simba. Det var en fröjd att se den lilla hunden när han anföll steken med en glupande aptit.

Efter middagen blev det levande musik från ett Brasilianskt band, som spelade Sydamerikansk Salsa. Musiken var så medryckande att Idana och Sira for upp och började dansa. Idana följde med i Salsarytmerna mycket bra, medan Siras dans var mindre stilren, men mycket energisk. Snart hade de många intresserade kavaljerer, som ville dansa med de pigga systrarna, men när de väl fick chansen hade de ganska svårt att hänga med i det uppskruvade tempot. Flygarna tittade bara på med milt intresse. Dans var något som flygare aldrig sysslade med.

Vid tolvtiden började Idana och Sira få ont i fötterna av allt dansande. De återförenades med flygarna och gick gemensamt upp till sina rum för en dusch och slutligen en skön säng. Idana, Sira och Simba fick ett gemensamt dubbelrum på hundratrettioförsta våningen, medan Godjo och Dipis sov i ett annat rum, längre upp i hotellet, som var anpassat speciellt för flygande rymdvarer.

Idanas och Siras rum var stort och lyxigt med två stora antigravitationssängar, som enligt reklamen skulle vara otroligt sköna att sova i. Sira synade intresserat alla lustiga prylar som fanns i rummet. Idana förklarade noga hur centrifugalångduschen fungerade och Sira tryckte chansartat på olika knappar, som reglerade ångans temperatur och tryck.

"Kan du ta och lägga av nu?" sa Idana när syrran lyckats ställa in duschen på en vattentemperatur, som var tillräckligt het att koka ägg i.

"Va?" sa Sira och vred på ett reglage, som gjorde att het ånga sprutade ut ur duschkabinen.

Idana knuffade milt undan sin syster och återställde duschen till normalt tryck och temperatur. Efter att ha duschat och tittat lite på en 3-D dokumentär, som handlade om ett

myrsamhälle på Gamma 3, släckte Idana och Sira lyset, öppnade ett fönster på glänt och lade sig i sina sängar. Systrarna somnade snabbt i sina sköna antigravitationssängar, medan hunden la sig på en tjock matta framför den digitala eldstaden.

Mitt i natten vaknade Simba av en konstig dröm, som var fylld av en massa prickiga hundar och en galen elak tant. Han såg in i det dunkla skenet från eldstaden och gäspade stort. Plötsligt stelnade han till. Han hade hört något borta vid dörren. Hunden reste sig upp och gick försiktigt fram mot den låsta porten.

Då öppnades dörren ljudlöst och en lång mörk monsterliknande skepnad klev in i rummet. Simba blev rädd och ryggade tillfälligt tillbaka när han såg besökaren ljudlöst smyga in i rummet i riktning mot Idanas och Siras sängar. I det svaga ljuset från fönstret såg hunden nu att inkräftaren inte var något monster, utan bara en lång man med svarta kläder och huva där bara ögonen syntes. Inkräftaren stannade upp vid Siras säng och riktade långsamt ett föremål mot den sovande flickans huvud. Föremålet var en strålpistol.

Med full kraft tog Simba ett jättesprång mot mannens utsträckta arm. I språnget lyckades han bita tag i mannens tröjärm vilket ledde till att mannen ramlade omkull på golvet. Samtidigt tappade han sitt skjutvapen, som for iväg och gled till byrån vid väggen. Både Sira och Idana vaknade omedelbart av oväsendet och de hoppade snabbt upp ur sina bekväma sängar.

Den maskerade mannen satte sig upp, drog snabbt upp en lång stilettliknande kniv med sin fria vänstra arm och stötte den våldsamt in i Simbas oskyddade kropp. Hunden gnydde till, släppte bettet om mannens tröjärm och föll sedan livlöst ihop på golvet.

Mannen skulle just resa sig upp när han fick en våldsam spark i sidan av Sira. Han svor något fult medan han rullade runt på golvet ett par meter bort.

”Ljus!” skrek Idana vilket gjorde att rummets belysning tändes.

Hon sprang snabbt till byrån, böjde sig ner och tog upp inkräftarens strålpistol.

”Stå still ditt svin!” ropade Idana och riktade pistolen mot mannen som nu åter rest sig upp.

Men mannen tittade bara kallt på Idana och började gå emot henne. Han släppte kniven och drog istället fram ett sabelliknande svärd som suttit fast vid hans rygg. Idana siktade på mannens panna och tryckte ner strålpistolens avfyrningsknapp.

Inget hände!

”Attans! det här är en sådan där jävla signaturpistol”, sa Idana vresigt.

Mannen vände sig om och anföll nu Sira som stod närmast till vänster om honom och hon hann precis kasta sig undan när sabeln trängde in i ena sängstolpen. Idana kastade ifrån sig strålpistolen, så att den for ut genom det öppna fönstret, och kastade sig mot mannens vänstra sida. Hon träffade honom i sidan med en vass armbåge och lyckades knäcka ett par av hans revben.

Den maskerade mannen grymtade till, men tappade ändå inte sabeln. Istället svepte han snabbt svärdet mot Idanas hals, men hon lyckades ducka precis i tid och sabeln ven genom den tomma luften. Idana backade ett par steg och mannen vände sig åter mot Sira.

Sira hade hoppat ner från sängen och stod nu vid det öppna fönstret. Mannen tog ett par snabba steg mot henne med sabeln i högsta hugg, men tvärstannade när flickan plötsligt försvann framför hans ögon. Han såg Idana i ögonvrån och gjorde istället ett snabbt utfall mot henne.

Idana vek elegant undan från huggen, som ven genom tomma luften. Hon slängde sig framåt på knä och träffade honom med ett hårt knytnävsslag mitt mellan benen. Mannen vek sig dubbel och fick direkt därefter ta emot ett par snabba sparkar, som träffade honom rakt på näsan. Han flämtade till och backade snabbt några steg så att han hade ryggen mot fönstret. Hans ansikte var alldeles blodigt, men trots den brutala misshandeln verkade han vara långt ifrån utslagen. Han hade tränats till en kallblodig mördare och han tänkte inte

låta ett par unga tjejer hindra honom. Mördaren morrade som ett ilsket rovdjur och tog med sin vänstra hand upp ytterligare vapen från en dold ficka. Det han fick fram var några nyslipade kaststjärnor.

Plötsligt rörde sig Sira och blev då samtidigt synlig igen ett par meter snett till höger om mannen. Hon kastade sig, med hela sin kroppstyngd, rakt mot hans bröstorg och lyckades knuffa ut honom genom fönstret. Men han lyckades i fallet greppa tag i hennes tröja vilket ledde till att båda två handlöst föll ut ur det öppna fönstret.

Idana sprang mot fönstret men hann inte fram i tid. Hon hävde sig ut och tittade neråt. Långt nedanför såg hon en svart figur, som snabbt föll mot en säker död över tvåhundra meter längre ner.

”Va faan é det här?” skrek Idana desperat rakt ut ur luften. ”Var är du Sira?”

Hon fick då syn på något, som med hög fart flög uppåt, snett nedanför till vänster. Det var Sira som i fallet snabbt lyckats fälla ut sina hopfällbara vingar, som den här gången haft på sig när hon sov. Några meter från fönstret dämpade hon jetmotorerna och log mot Idana med ett brett leende.

”Vilket ovärdat språk du har. Har mamma aldrig sagt att du svär för mycket?” sa Sira och klev lugnt in genom fönstret, samtidigt som vingarna drogs in.

”Jo! En massa gånger”, svarade Idana och skrattade. ”Du skrämde mig ordentligt. Jag lovar att bättra mig om du lovar att inte hoppa ut genom några fler fönster igen; det är inte bra för mitt känslamma hjärta. Men pappa är inte ett dugg bättre än mig när det gäller språket. Hans svordomar är så hemska att blommorna där hemma tappar sina blad. Mamma har flera gånger hotat med att tvätta hans mun med tvål, men det har bara hjälpt en liten stund.”

När Sira klev in i rummet försvann leendet. Mitt i striden hade hon glömt bort Simba. Hon gick fram till hunden och undersökte hans illa medfarna kropp. Han låg stilla på golvet med ett djupt blödande sår i sidan och när Sira letade efter en puls på hundens hals, fann hon ingen. Simba var död...

Medan Sira höll om sin älskade hund i sin famn, kontaktade Idana Godjo via sin bärbara MR-länk. Den gamle flygaren svarade först med en stor gäspning men vaknade kvickt till liv när han hörde den allvarliga tonen i hennes röst. Idana berättade snabbt vad som hänt dem och sa åt flygaren att hålla uppsikt efter fler ovälkomna gäster.

Flygarna befann sig i ett utomjordingsanpassat rum på våning etthundranittionio, nästan högst upp i byggnaden. När Godjo stängt av MR-länken blev han plötsligt alldeles stel. Han hade hört något utanför dörren och släckte snabbt lampan. Via telepati varnade han även Dipis, som just höll på att vakna till på sin sovpinne. Godjo smög fram och ställde sig bakom rummets läskautomat, medan Dipis snabbt ställde sig bakom dörren.

Strax därefter öppnades dörren ljudlöst och en svartklädd kvinna med huva klev in. I handen hade hon ett kraftfullt laservapen. Kvinnan synade snabbt igenom rummet med hjälp av sina Infraröda glasögon.

Godjo förstod att han måste handla snabbt och skickade en telepatisk våg mot lönnmördaren. I sina glasögon fick kvinnan nu se värmeavtrycket av ett jättelikt trehövdad monster som stod bredvid sängen och tittade på henne. Kvinnan riktade snabbt vapnet mot monstret och sköt. Samtidigt som vapnet träffade bordslampan bakom fantasimonstret, rusade Dipis fram bakom dörren och slog till kvinnan i bakhuvudet med en tung barstol. Lönnmördaren föll framåt och blev liggande medvetlös på golvet.

Efter att ha bundit fast kvinnan ordentligt med en elsladd, lyfte Dipis upp henne på sin högra axel. Sedan begav de sig ner till flickorna rum, sextioåtta våningar längre ner. Inne hos systrarna fick de se Sira sittandes med hunden slapt hängande i sin famn.

”Är han död?” frågade Godjo sorgset.

”Ja!” svarade Sira med tårar i ögonen. ”Han dog när han räddade oss från lönnmördaren.”

”Vem har ni med er?” frågade Idana och pekade på den medvetlösa kvinnan.

”Troligen kompisen till den som hälsade på Er”, svarade Dipis.

Godjo var tyst en stund och frågade sedan:

”Sira? Vill du att Simbas själ skall införas i Spiraträdet på Abdorra?”

”Ja, det är nog bäst”, suckade Sira. ”Han har ju alltid trivts bland trädkronorna och alla fåglarna där. Men då kommer vi även att behöva Idana för att bilda den geometriska cirkeln. Det är nog bäst att vi utför ritualen med det samma. Eller hur?”

”Vad är det för ritual ni pratar om?” frågade Idana skeptiskt.

Godjo tittade på Idana med sina stora bruna ögon och förklarade:

”När en kropp dött, kommer så småningom själen att lämna kroppen för att söka sig vidare. Men Spiraträds-ritualen, som kräver minst fyra stycken levande, fångar in både kropp och själ innan själen hunnit lämna kroppen. Sedan binds de samman i det stora livsträdet Spira på vår hemplanet. Simbas själ kommer då att leva i lycklig samexistens med andra infångade själar på vår planet i trädets kärna.”

”Halleluja!” utropade Idana lite sarkastiskt. ”Men vad händer när trädet dör?”

”Det vet man faktiskt inte”, svarade Godjo som inte verkade ha förstått sarkasmen. ”Men träden blir tusentals år gamla och vad som händer då kan vi bara gissa oss till. I alla fall har vi inte hur mycket tid som helst på oss. När kroppen blir en obeboelig plats för själen, kommer den att vilja fara iväg. I Simbas fall är kroppen fortfarande ganska hel och jag gissar att det dröjer ytterligare ett par timmar tills detta händer.”

”Okej!” sa Idana. ”Det låter ju jättegulligt det där med att själen vandrar vidare och så, men jag förstår inte vad det skulle vara för kul att sitta fast i ett träd.”

”Idana!” sa Sira och tittade skarpt på sin syster.

”Okej, okej! Jag skall vara tyst. Vad skall vi göra nu då?”

Simbas kropp placerades på en mjuk matta mitt på golvet. Sedan ställde sig de andra i en ring runt hunden, hand i hand. Godjo bad dem alla att stänga ögonen och sedan började han mäsas lågt, på ett konstigt språk, som påminde lite om finska.

Idana, som inte viste vad hon kunde vänta sig, kände plötsligt en kraftig stöt genom hela kroppen och trots att hennes ögon var stängde kunde hon se ett kraftigt grönaktigt ljussken framför sig. Sedan slutade allt tvärt och Godjo sa att de åter kunde öppna sina ögon.

Idana tittade ner på mattan framför sig och upptäckte att Simba försvunnit spårlöst.

”Snyggt trick!” sa Idana. ”Men nu är det nog bäst att vi sticker härifrån. Någon måste ha skvallrat om vår vistelse här, så nu är det bråttom om vi inte vill möta fler svartklädda gäster. Jag föreslår att vi tar skeppet och flyger till mina föräldrars landställe på Värmdö, lite utanför Stockholm. Där kan vi ostört planera vad vi bör göra.”

Idana och Dipis packade snabbt ihop sina saker och begav sig sedan upp i byggnaden mot rymdskeppet, som stod parkerat på taket. I hissen på väg upp började den svartklädda kvinnan vakna till på Dipis axel. Hon vred sig och kämpade våldsamt för att bli fri från repen. Flygaren vinglade till och hade problem med att hålla kvar henne. Idana tröttnade snabbt på kvinnans störande fritagningsförsök och gjorde henne snabbt medvetslös igen genom att trycka till hårt på en av hennes halsnerver.

”Tack!” sa Dipis.

När de kom upp på hotellets tak upptäckte de att någon hunnit före. Rymdskeppet var borta!

”Det här var inte bra?” sa Idana. ”Det verkar som om Minoras Änglar är väldigt envisa med att undanröja alla bevis vi har mot dem. Där försvann även våra bevis i skeppets dator. Som tur är har Översten fortfarande en kopia hemma hos sig.”

”Hur kunde de egentligen veta att vi befann oss på det här hotellet?” utbrast Godjo.

”Idana! Hur väl känner du egentligen Översten?” frågade Sira med en orolig min. ”Kan hon ha förrått oss?”

Idana stannade upp och funderade en liten stund:

”Förut litade jag fullkomligt på henne, men allt tyder ju på att vi blivit förrådda och Överste Cindy är ju faktiskt den enda

vi kontaktat här på Jorden. Jag kände henne nog inte tillräckligt väl...”

”Vi får diskutera det där senare”, sa Dipis som stod vid trappuppgången bredvid hissen. ”Ett tiotal svartklädda människor med olycksbådande utseende är på väg upp för trappan och de verkar beväpnade till tänderna.”

”Då får vi ta och flyga ner härifrån!” sa Sira. ”Godjo! Du bär Idana och Dipis bär fången, Okej?”

Idana nickade instämmande och samtliga sprang mot takets närmaste kant. Idana hängde sig fast på Godjos breda rygg, varefter den gamle flygaren kastade sig nerför taket. Tätt därefter kom Sira, som fällt ut sina vingar och sist kom Dipis bärandes på den svartklädda kvinnan, som han nu fattat tag i med hjälp av sina fötter. Den plötsliga accelerationen gjorde att kvinnan vaknade till liv igen. Hon öppnade ögonen och fann sig störtande i luften ett antal hundra meter ovanför marken. Lönnmördaren skrek högt i panik när flygaren fick luft under vingarna och seglade bort från huset.

”Kan du vara snäll och hålla dig stilla?” sa Dipis när kvinnan tillfälligt slutat skrika. ”Om du sprattlar så där kan jag råka tappa dig av misstag.”

Kvinnan höll sig stilla och tog ett hårt tag i Dipis ben med sina hopbundna händer.

Strax efter det att Dipis hoppat från taket kom den förste av förföljarna upp på takplattan. Han vände sig runt med skjutklart vapen, men kunde inte se någon alls.

De två flygarna och Sira glidflög elegant bort från hotellet. Människornas tyngd gjorde dock att flygarna inte kunde flyga någon längre sträcka med dem. Sakta men säkert förlorade de höjd. Idana njöt faktiskt av flygturen den här gången, men den svartklädda kvinnan knep ihop sina ögon och hoppades att resan skulle vara över så fort som möjligt. Slutligen landade de på en liten grön kulle några kilometer norr om Århus. Den svartklädda kvinnan fick en brysk landning när Dipis släppte ner henne några meter ovanför marken. Idana höll sig kvar på Godjos rygg ända tills flygaren landade på den grästäckta marken med en perfekt landning. Då hoppade hon av och tackade för flygturen.

Högst upp på kullen stod ett gammalt trähus, som såg övergivet ut. Huset hade väl en gång i tiden varit mörkbrunt, men nu hade det mesta av färgen flagnat av. Några av fönstren var sönderslagna och dörren rörde sig långsamt i vinden, på skeva gnisslande gångjärn.

”Jag tror att detta får bli vår övernattningsplats”, sa Idana. ”Jag kan inte tänka mig att de skulle leta efter oss på ett sådant här ställe.”

De gick in i det lilla huset och såg sig omkring. Det luktade gammalt och instängt, men det fanns ingen mögellukt som störde. Lite här och där hängde gamla spindelnät, som fick huset att se spöklikt ut. Rummen saknade helt möbler så de skulle bli tvungna att tillbringa resten av natten på golvet, men de hade i alla fall tak över huvudet om det skulle börja regna.

Efter att de sökt igenom huset utan att hitta något av intresse, band Idana fast fången vid ett kraftigt avloppsrör. Hon satte sig sedan framför kvinnan och drog av henne den svarta huvan. Under huvan fanns ett mycket vackert ansikte med stora chokladbruna ögon och långt gyllenblont hår. Kvinnan verkade vara i tjugofemårsåldern, bredaxlad och drygt en decimeter längre än Idana.

Idana drog långsamt upp en kniv ur bältet och började pilla naglarna med dess vassa udd. Medan hon tittade på kniven sa hon:

”Du måste förstå att du sitter i en viss knipa nu. Om du samarbetar med oss och berättar vem din uppdragsgivare är, kommer vi att behandla dig väl. Vill du samarbeta med oss?”

Kvinnan stirrade på Idana med ett elakt flin och spottade iväg en stor äcklig spottloska mot Idanas ansikte. Men Idana lyckades med en blixtnabb rörelse fånga upp spottet på knivbladet.

”Skulle inte tro det! sa Idana och tryckte knivbladet mot kvinnans kind.”

Lönnmördaren stelnade till. Men istället för att skada henne smetade Idana bara långsamt ut spottloskan på hennes kind.

”Jag tycker att du skall låta Godjo fixa förhöret”, sa Sira. ”Han är jättebra på sånt. Han kan läsa andras tankar.”

”OK! gärna för mig”, sa Idana.

Hon reste sig upp och gick bakåt ett par steg, medan Godjo satte sig på huk framför kvinnan.

”Rör mig inte ditt äckliga missfoster”, sa kvinnan mellan hopbitna tänder.

Godjo struntade i hennes kommentar och lade sin vänstra apliknande fot på hennes panna. Kvinnan försökte skaka sig loss, men Godjo höll utan svårigheter sin fot på plats. Snart började ett skimrande ljus glöda runt kvinnans panna. Lönnmördaren såg plötsligt mer avslappnat ut och hennes ögon stängdes. Snart hade hon somnat. Godjo höll kvar handen i ett tiotal minuter medan han långsamt mumlade något lågt för sig själv. Till sist släppte han greppet och ljuset avtog sakta till att försvinna helt. Kvinnan sov fortfarande djupt när Godjo förklarade vad han fått reda på.

”Den här kvinnan innersta tankar är mycket förvirrande och splittrade. Hon är inte elak i grunden, men verkar ha blivit påtvingad mycket underliga tankar. På olika ställen i hennes medvetande fick jag in tankebilder som visade en blå sten med ofantlig makt. På något sätt, som jag inte förstår, verkar det som om denna sten på något underligt sätt styr en del av hennes tankar. Stenen får henne att tro att alla rymdvaror är monster och hon drivs av en strävan att rena världen från dessa. När jag gick igenom hennes närminne avslöjade hon att hon tidigare idag fått morduppdraget av en kvinna som kontaktat henne via hennes MR-länk. Hon känner inte till namnet på uppdragsgivaren, men jag tror att det var en av ledarna i organisationen Minoras Änglar. Om jag får gissa, så var det Överste Cindy Andersen som beordrade morden, men jag har egentligen inga riktiga bevis.”

”Idana!” fortsatte Godjo. ”Finns det någon annan person med bra kontakter, som du litar bättre på än Översten?”

Idana funderade en stund och sa sedan:

”Ja! Det finns det faktiskt. Mina föräldrar litar jag förstås fullständigt på, men just nu befinner de sig på Mars på någon slags forskningskonferens och troligen har den där organisationen Minoras Änglar satt bevakning på dem vid det här laget. Om vi kontaktar mina föräldrar kommer dessutom de att sväva i livsfara. Men så har vi ju Patrishas pappa; James Balder.

Familjen Balder hade varit vänner med vår familj ända sedan Patrisha och jag var bebisar som kröp på alla fyra. Ända fram till för ett år sedan har James jobbat som personlig skyddsvakt åt den Europeiske presidenten Elina Sprodiglia. Om jag minns rätt, blev han och presidenten ganska goda vänner. Nu jobbar han istället som spanare inom säkerhetspolisen. Om vi skulle kunna få honom att tro på vår historia, borde han personligen kunna kontakta och övertyga Elina om läget och vi får väl verkligen hoppas att självaste Presidenten av Europa inte är med i organisationen, för då skulle jag bli mycket besviken. Hon fick ju faktiskt min röst i förra valet.”

De tillbringade en lång natt i det gamla huset utan möbler. Det var ganska kallt, men de slapp i alla fall regnet som började ösa ner mitt i natten. Idana sov djupt, medan Sira mestadels låg halvvaken och lyssnade på de andras snusningar och tillfälliga knakningar från huset. Vid femtiden på morgonen lyckades även hon somna in, men då var det bara några timmar kvar till uppstigning.

På morgonen hade det slutat regna och solstrålar flöt långsamt in genom de dammiga fönstren i huset. Idana och Sira kände sig småhungeriga, men tyvärr hade de ingen frukost med sig. De hade inte ens vatten att släcka strupen med.

Idana suckade, tog upp sin MR-länk och slog upp numret till James Balder. Hon försökte först med hans kontor, men en telefonist meddelade henne att han var ute på spaningsuppdrag. Idana fick James direktnummer och försökte igen. Nu svarade han:

”James!”

”Hej! Det är jag, Idana.”

”Idana? Är du ok? Jag pratade med Patrisha igår och hon sa att du bara försvann. Hon var mycket orolig för dig.”

”Jag har hittat tillbaka nu”, svarade Idana lugnande. ”Men jag måste få prata med dig. Det är jätteviktigt! Skulle du kunna komma och möta mig och mina vänner i Århus? Vi har tyvärr tappat bort vårt transportmedel.”

James hörde på Idanas röst att det var allvarligt.

”Jag kommer genast! Just nu befinner jag mig på Torsgatan i Stockholm, men jag tror nog att jag kan vara hos er om en kvart eller så.”

Tio minuter senare klev James in genom dörren till den gamla fallfärdiga kåken. Den förste han mötte var Sira som kastade sig i hans armar.

”Va? Vem är du?”

”Känner du inte igen mig?” sa Sira och spelade lite sårad. ”Du brukade ju busa med mig när jag var liten. Jag tror att jag brukade kalla dig för busgubben.”

”Sira?”

”Bravo! Rätt på första gissningen. Får jag presentera mina vänner Godjo och Dipis.”

De två flygarna kom fram och hälsade på James genom att nudda hans panna med sina händer. James tappade fullständigt hakan av att få återse Sira och möta två rymdvarelser vars like han aldrig sett tidigare.

”James, stå inte där och bläng”, sa Idana. ”Kom in i huset. Vi har lite att prata om.”

James steg in tätt följd av Sira och de två flygarna. I ett hörn satt en tjusig blond kvinna helt klädd i svart. Hon blängde argt på honom, men kunde inte säga något då hennes mun var förseglad med munkavle.

”Kommer ni att berätta varför hon sitter där?”

”Ja ja, vi kommer till det senare”, sa Idana. ”Men vi börjar från början...”

Idana berättade kortfattat vad som hänt de sista två veckorna. James stod stilla och lyssnade och avbröt endast ett par gången med att ställa några direkta frågor. Hon slutade med en livfull beskrivning av deras möte med lönnmördarna. Trots bristen på riktiga bevis tog han direkt deras historia på fullaste allvar.

”När jag arbetade för Presidenten för ett år sedan fanns det faktiskt vissa bevis på att det dykt upp en organisation liknande den ni beskrev. De låg troligen bakom ett antal terroristdåd, som riktats mot vissa högt uppsatta rymdvarelser på Jorden. Vissa spår ledde till en stor dataspelstillverkare i

Sydamerika, som leds av multimiljardären Hans von Blüten, men vi fann dock aldrig några riktiga bevis som kunde fälla dem. Tror ni att det kan vara samma gäng?”

”Det kan det vara!” sa Idana.

James funderade en kort stund och sa sedan:

”Vi behöver bättre bevis för att Presidenten och militären skulle kunna inkopplas. Utan de signerade filerna, som ni olyckligtvis gav bort till Översten, är bevisen ännu inte tillräckliga. De behöver mer handfasta bevis att Jordan är hotad, men jag tror att jag har en idé var vi skulle kunna hitta lite mer bevis.

James kontaktade sina närmaste inom säkerhetspolisen, som inom tio minuter lyckades att sätta en digital buggning på Överstens hus och arbetsplats, via nätet. Visst var det lite olagligt, men han brydde sig inte om det lilla bekymret. James hade lyckats att sätta dit många stora skurkar i sitt arbete och man blev inte duktig som spanare åt säkerhetspolisen, om man alltid följde alla löjliga regler hela tiden. Förutom buggningen skickade han två spanare som personligen skulle skugga huset. James lade dessutom ut ett villospår via några informatörer i undre världen om att Idana och de andra hade setts i Cybermediahuset i Århus.

De hade tur! Det dröjde bara några timmar tills någon inom organisationen Minoras Änglar kontaktade Överste Cindy Andersen om var Idana och Sira troligen befann sig. Översten föll för betet och kontaktade direkt efteråt någon i Kairo. Denna person fick direkta order att skicka ut en liten grupp lönnmördare till Cybermediahuset för att eliminera systrarna Wilkins och två utomjordiska flygare. James lyssnade av de inspelade samtalen och vidarebefordrade inspelningen och ett röstmeddelande via datanätet till Presidentens förste säkerhetsrådgivare Sir Prescott McDonalds.

Fem minuter senare blev James uppringd av Sir Prescott. De pratade i några minuter och sedan avslutades samtalet.

”Nu kör vi!” sa James. ”Följer ni med och tittar på när vår fälla slår igen?”

”Självklart”, sa Sira. ”Det här vill vi inte missa. Du råkar kanske inte ha någon mat på skeppet?”

”Något finns det nog”, sade James och log.

En stund senare landade James sitt lilla civila rymdskepp vid Cybermediahusets huvudentré. Där möttes de av Presidentens egen beredskapsstyrka på dryg trehundra vältränade elitsoldater. En soldat i femtioårsåldern med grått stubbat hår steg fram till James:

”Major Ramslej anmäler sig! Jag och mina soldater står nu under Ert befäl.”

”Tackar major!” svarade James. ”Men jag tror nog att ni klarar den här operationen alldeles utmärkt själva. Har några av lönnmördarna syns till?”

”Våra civilklädda spejare har lokaliserat ett tjugotal beväpnade typer där uppe. De verkar gå omkring och leta efter någon. Det är väl bara att slår till nu! Eller hur?”

James nickade. Majoren sträckte upp armen och visslade. Omedelbart sprang merparten av soldaterna in i byggnaden i ordnade grupper.

Tio minuter senare hade lönnmördarna gett upp. Alla utom en hade kapitulerat direkt. Den lönnmördare som gjort motstånd hade skjutits ner och dödats.

Senare samma dag omringades Överstens hus av ett femtiotal soldater samt de två polisspanare som skickats dit av James. Översten och hennes man vägrade dock ge upp och bjöd på hårdnackat motstånd ifrån sin villa. De var väl förberedda och sköt vilt mot soldaterna med tunga strålgewär. Under det första anfallet mot huset dödades en av soldaterna och ytterligare två sårades. När elitsoldaterna såg att en av deras kollegor stupat var deras mål inte längre att ta Översten till fånga. Nu ville de ge igen! En av soldaterna lyckades oupptäckt ta sig in i huset genom ett badrumsfönster. Han smög sig vidare in i köket och kikade in över en träbänk. Längre bort vid diskbänken såg han Översten och hennes man,

som stod och spanade ut genom ett fönster. Under köksbordet satt två livrädda flickor och grät tyst.

Soldaten tog kallt sikte mot Översten och dödade henne med ett skott mot huvudet. Sedan bytte han snabbt sikte och dödade Överstens man på samma sätt. Flickornas liv sparades.

Efter detta gick allt mycket fort och effektivt. Det internationella säkerhetsrådet ansåg nu att man hade fått fram tillräckligt med bevis på att Jorden snart skulle anfallas av en utomjordisk rymdskeppsstyrka. James, Idana, Sira, Godjo och Dipis kallades till Presidentens högkvarter där man tillsammans med säkerhetsrådet diskuterade planerna för hur det kommande hotet skulle hanteras. Beslut togs om omedelbar global militär mobilisering. Idana bad om att få delta i försvarsstyrkorna och detta accepterades. Sira, Godjo och Dipis anmälde sig också som frivilliga och tillsammans fick de tillgång till ett av de nyare jaktskeppen, en *Hunter 44*.

En bit utanför den lilla planeten Pluto låg ett stort rymdskepp som ägdes av Kung Leopold I.

"Kapten? Är våra äckliga utomjordingar redo att anfälla Jorden?" frågade Kungen när han trädde in i kommandobryggan på sitt lyxiga stjärnskepp, som han hade döpt till Arken.

"De är redo!" svarade Kaptenen, som stod bredvid honom i blå uniform.

"Bra!" sa Kungen och satte sig ner i en stor guldfärgad skinnfåtölj. "Beordra dem då att starta anfallet!"

"Som Ers höghet befäller", sa Kaptenen och bugade sig.

Han gick bort till en monitor i andra sidan av rummet, där han tog kontakt med utomjordingsflottans ledare.

Kungen vände sig om och log för sig själv. Hans plan var genial. Efter det att hans egna utomjordingar hade spridit död på Jorden, skulle de komma till honom för att få sin belöning. Men inga pengar skulle delas ut... Istället tänkte han personligen ta hand om dem som var kvar. Inga spår efter förräderiet skulle finnas kvar och ingen av hans köpta utomjordingar skulle få överleva. Efter att ha oskadliggjort rymdflottan, som spridit skräck på Jorden, skulle han firas som en hjälte.

För tillfället var hans politiska parti Människofronten, endast ett av flera små radikala partier på Jorden, som aldrig släpptes in i det riktiga politiska spelet. Men efter att ha bekämpat de utomjordingar, som anfallit Jorden skulle han äntligen få stiga in i stora presidentsalen där Jordens samtliga sju Presidenter samlades. Om han äntligen kunde möta dem alla öga mot öga visste han att de skulle lyda hans minsta vink.

Kapitel 7

En dag efter det att Jordens militära styrkor mobiliserats kom slutligen angreppet. En satellit som for runt Jorden upptäckte en hel svärm med rymdskepp, som närmade sig bortom Saturnus. Man bedömde att det var ungefär femhundra stridsskepp, som var på väg mot Jorden. Stridsskeppen verkade vara av varierande storlek och både samglesiska och turgoniska rymdskepp kunde identifieras. Detta stämde överens med vad Sira och Dipis tidigare hittat i datasystemet i rymdskeppet de kapat på Atroxonia.

Samtliga av Jordens rymdbaser larmades och en stor styrka av rymdskepp steg långsamt upp genom atmosfären. Sammanlagt var det uppåt artontusen skepp, men utav dessa var det bara cirka tusen skepp som var ordentligt bestyckade med datastyrda laserkanoner och kärnladdade torpeder. Ännu visste man inte hur väl angriparnas skepp var bestyckade, men man hoppades att jordskeppens överlägsna antal skulle vara avgörande. Dessutom skulle överraskningsmomentet ligga till människornas fördel. Nästan samtliga jordskepp flög in bakom månen där de inte kunde upptäckas av angriparna som närmade sig.

De små turgoniska skeppen ledde anfallet, följda av de långsammare och tungt bestyckade samglesiska skeppen. När de turgoniska skeppen hunnit fram till månen kom jordskeppen fram från sitt gömställe som en enda stor gigantisk svärm. På gemensamt kommando öppnade människornas rymdflotta eld. Jordskeppens eldgivning skapade stor förödelse och hälften av de små turgoniska skeppen i främre ledet förintades omedelbart. Utomjordingarna besvarade elden och slaget var nu i full gång. De överlevande turgoniska skeppen flög åt alla möjliga håll utan riktig ordning. Bakom dem kom dock samglesernas styrka i välordnade V-formationer, men de verkade också chanslösa mot den enorma flottan av människoskepp.

Efter att även samgleserna lidit stora förluster avbröt ett hundratal av dem sin kurs och rundade månen på andra sidan. Med den manövern lyckades de att undvika flertalet av jordskeppen, men även där möttes de av minst tvåhundra nya rymdskepp från Jorden. Efter stora Samglesiska förluster lyckades ändå ett tiotal skepp komma förbi människoflottans rymdskepp och nu tog de sikte mot Jorden. Enligt order skulle dessa Samglesiska rymdskepp först och främst ta sikte på den afrikanska kontinenten. Där skulle de koncentrera sina anfall mot de stora tätbefolkade städerna.

Men när de närmade sig Jorden möttes de av ytterligare ett femtiotal mindre jordskepp som stannat kvar i omloppsbanan runt planeten.

I ett av dessa små rymdskepp, ett jaktskepp av modellen *Hunter 44*, satt Idana som pilot. Bredvid sig hade hon Sira och de två flygarna Godjo och Dipis, som skötte resten av utrustningen. Skeppets huvudskärm visade tydligt upp den anfallande samglesiska styrkan.

”Deras skepp har beskyddande reflektorskärmar som skyddar ganska bra mot laser”, sa Idana. ”Vi får ösa på rejält för att skada de där bjässarna. Jag föreslår att vi kör en missil-attack.”

”Missilerna laddade och klara”, svarade Dipis.

Idana tog sikte på det största skeppet och flög närmare, för att komma inom skotthåll. Det samglesiska skeppet avfyrade sina laserkanoner mot dem, men Idana förutsåg attacken och girade med ett ryck så att skotten missade. Hon fortsatte att flyga närmare och svängde ryckigt hit och dit, så att även nästa lasersalva missade. När Idana kommit tillräckligt nära avfyrade hon två missiler mot samgleskeppets bakre och mest sårbara del. Några sekunder senare träffade båda missilerna sina mål och två snabba explosioner förvandlade skeppet till ett flygande eldklot. Men det Samglesiska skeppet hade också hunnit avfyra en missil, som nu flög i full fart mot jaktskeppet. Idana såg att missilen var låst mot dem och släppte snabbt ut värmealstrande kontramedel, som skulle locka missilen till sig. Missilen träffade ett av kontramedlen och exploderade.

Explosionen kom dock så nära att en del av splittret träffade jaktskeppet i sidan.

Sira letade snabbt efter skador i skeppsdatorns felsökningsprogram. Som tur var all viktig utrustning fortfarande funktionsduglig. Dock hade de råkat ut för ett mindre läckage i lastrummet.

”Vi har en liten läcka i lastrummet”, sa Sira till flygarna. ”Kan någon av er gå bak och lappa ihop skadan?”

”Den tar jag hand om”, sa Dipis.

Hon knäppte upp säkerhetsbältet och tog tag i en liten reparationslåda med ena foten. Med en lätt knuff, gled hon snabbt bakåt i tyngdlösheten. Snart var hon i den bakre delen av skeppet där lastrummet låg. Dörren öppnades ljudlöst och Dipis tittade sig omkring i rummet. Hon kunde dock inte se några hål i någon av väggarna. Dipis stängde dörren bakom sig och öppnade reparationslådan. Efter att ha rotat lite bland prylarna tog hon upp en sprayflaska märkt *Super Leak Finder*. Med en svepande rörelse sprayade hon ut en ofarlig starkt lilafärgad gas, som snabbt spred sig i utrymmet. På tre ställen syntes smala strimmor av gas, som läckte ut från skeppet i små färgade virvlar. Dipis tog fram en tätningspistol från lådan, riktade verktyget mot ett av hålen och sköt ut en snabbhårdande gummiliknande massa. När massan stelnat efter ett tjugotal sekunder blev den lika hård som stål. *Så stod det i alla fall på förpackningen!* Hon såg nöjt på tätningarna och började ta sig fram till de andra hålen.

Trots jordskeppens vilda eldgivning lyckades fyra av angriparnas skepp komma förbi dem och de trängde snabbt ner genom Jordens atmosfär likt störtande eldklot. När de kom ner till tiotusen meters höjd befann de sig mitt över Atlanten. De planade ut och styrde snabbt österut mot Afrikas västkust. När de kom in över land skulle de släppa sina bomber över ett antal relativt oskyddade Afrikanska storstäder. Utanför Kanarieöarna möttes de samglesiska skeppen av ett tiotal jordiska attackflygplan som startat från en båt i närheten. De små planen svärmade som ilskna bin runt de större samglesiska rymdskeppen och snart hade de lyckats att skjuta sönder ett av raketmotorn på ett av skeppen. Det stora rymdskeppet

förlorade snabbt höjd och störtade ner i Atlantens djupa vatten. Rymdskeppet höll sig flytande någon minut, men sedan tog det in såpass mycket vatten att det snabbt sjönk ner i havets djup. En av samgleserna lyckades ta sig ut ur skeppet innan det sjönk. Men den stora varelsen kunde inte hålla sig flytande särskilt länge, utan sjönk neråt efter skeppet och drunknade. Men flygplanen blev även hårt ansatta av de större skeppens överlägsna eldkraft och inom någon minut hade fyra av dem förintats.

Medan Dipis lagade läckan, fick Idana in signaler från de Samglesiska rymdskeppen på sin radarutrustning. Dessa skulle inom kort flyga in över den Afrikanska kontinenten och då skulle helvetet braka loss.

”Läckan fixad”, sa Dipis som precis kommit in i förarhytten.

”Spänn fast säkerhetsbältena allesammans”, sa Idana. ”Vi kommer nu in i atmosfären med lite högre fart än vanligt och det blir nog lite skakigt.”

Alla spände fast sig. Det lilla jaktskeppet började glöda och skaka när det dök rätt in i Jordens relativt tät atmosfär. På femtontusen meters höjd planade det nu glödande rymdskeppet ut. De hade närmast sig ett av de tre återstående samglesiska rymdskeppet och snart skulle de komma inom säkert skotthåll. När Idana kom närmare, såg hon att fiendeskeppet precis höll på att släppa ut sina destruktiva bomber över den halvstora staden Mansa Konko i Gambia. Idana kunde inte riskera att avfyra en neutronmissil mot skeppet, då den skulle göra allt för stor skada om den av misstag träffade staden nedanför. Istället låste hon skeppets små laserkanoner mot fienden och gav eld. De första skotten studsade bara bort från reflektorskyddet och Idana fick gira runt skeppet för att undvika den returnerade eldgivningen från det större skeppet. Idana fyrade av en ny skotts salva med brännande laser och denna gång träffade hon en av styrraketerna på rymdskeppets undersida. Detta ledde till att skeppet plösligt tappade all styrförmåga.

Det samglesiska skeppet kontrade oväntat med att skjuta ut ett tiotal änterhakar mot Idanas skepp och två av hakarna träffade jaktskeppets högra vinge. Idana försökte komma loss

genom några tvära svängar, men äntherhakarna satt fortfarande fast i hennes skepp. De två skeppen började nu falla snabbt mot marken och snurrande runt i loopar med de två äntherhakslinorna mellan sig. Nästan samtidigt sköt bägge skeppen ut sina nödfallskärmar. Jaktskeppets fallskärm fastnade i en av linorna och utvecklades därav endast delvis. Som tur var utvecklades det samglesiska skeppets gulröda fallskärm helt och hållet, vilket ledde till att båda skeppens störtdykning bromsades upp ett tusental meter ovanför marken. En halv minut senare landade jaktskeppet mitt på en savannliknande slätt, med högt torrt gräs och enstaka träd. Det samglesiska skeppet landade några sekunder senare ett hundratal meter längre bort i närheten av mindre tegelhus. En mor och hennes barn sprang ut från ett av husen och tog skydd bland några träd längre bort. Från det Samglesiska skeppet kunde man nu se en smal strimma rök, som sakta skingrades i den heta torra luften. Detta tydde på att det troligen brann någonstans inne i skeppet.

”Jag går ut och försöker få bort äntherhakarna”, sa Sira. ”Vem följer med?”

”Jag och Dipis följer med”, sa Godjo. ”Idana får stanna kvar, så att vi kan lyfta igen så fort vi frigjort skeppet från hakarna.”

Direkt efter att Idana öppnat ytterluckan hoppade Sira och de två flygarna ut ur skeppet och landade i högt torrt gräs. Det var mitt på dagen och stekande hett under den klarblå himlen. De sprang genom gräset mot de två äntherhakarna, som hade fastnat i skeppets högra vinge. När de kom fram till vingen fick Dipis plötsligt syn på ett par stora samgleser, som kom utspringande från det andra skeppet med laddade vapen.

Samgleserna var ganska långsamma och hade en ryckig löpstil, men de var av imponerande storlek och mycket starka. De var cirka fyra meter höga ödleliknande varelser med fyra armar och två ben. Deras tjocka läderliknande hud hade en ljus blålila färgnyans och deras ögon var klargula utan iris. Den första av samgleserna tog sikte med sin strålpistol och avlossade ett skott mot Sira och flygarna. Strålen träffade en stor sten alldeles till vänster om Godjo och strålens hetta brände, med ett fräsande ljud, ut en stor grop i stenen. Sira och

de två flygarna tog skydd genom att slänga sig platt ner på marken. Sira drog fram ett litet raketvapen, som hon fått av Idana, och avlossade ett par skott mot angriparna. Bägge raketerna missade, men samgleserna kastade sig också ner på marken och kröp snabbt in bakom närmsta skydd. En av samgleserna hukade sig bakom en liten klippa, medan den andre sprang in i ett snår en liten bit därifrån.

Dipis tog skydd bakom skeppsvingen, siktade mot snåret med sin strålpistol och avfyrade några salvor. Någon skrek till inne i snåret, men direkt efter reste sig den andre samglesen bakom klippan och avfyrade sitt vapen mot Dipis. Skotten missade!

På bägge sidor tog man nu skydd och de närmsta minuterna hände inget mer än att enstaka skott avfyrades från båda sidor utan synbart resultat.

Plötsligt hördes en dov knall från en explosion inuti det samglesiska rymdskeppet. Explosionen var ganska liten och medförde inte att någon utanför skeppet skadades. Dock var skeppet nu helt obrukbart.

Samglesen bakom den lilla klippan stod och kikade försiktigt över stenkanten när han plötsligt hörde ett prasslande ljud bakom sig. När den vände sig om träffades dess vapen plötsligt, av någon slags projektil, och föll trasigt ner i marken några meter längre bort. Sedan snärjdes dess vänstra ben av ett rep som drogs till. Den stora samglesen ramlade omkull och tappade tillfälligt andan. Den tittade upp och blev förfärad när den såg de fem argsinta mörkhyade människorna som omringat den. En av människorna höll i något gammaldags projektilvapen, en annan höll i repet som kastats runt dess ben och resterande tre höll i långa vassa knivar, som mer liknade korta huggsvärd. Samglesen förde långsamt ihop två fingrar mot varandra, vilket var det intergalaktiska tecknet för att den gav upp. Utan att röra ytterligare en muskel lät den sig bindas av människorna.

Den andra samglesen inne i snåret, en tjugotreårig hane, hade sett vad som hänt med dess kamrat. Han hade blivit träffad i ena armen av Dipis strålpistol och hade inte längre någon lust att strida. Istället försökte han fly längre in i snåret.

Efter att ha trasslat sig igenom det taggiga buskaget kom han ut till en liten glänta där han nästan sprang rakt på en liten noshörningsunge. Ungen skrek till och sekunden efter kom ungens mamma galopperande i högsta fart. Samglesen vände sig och såg oförstående på när noshörningsmamman kom springande rakt emot honom. För sent upptäckte samglesen att den var i fara och noshörningen sänkte sitt väldiga horn, som spetsade inkräftarens mage rätt igenom. Den stora samglesen dog nästan omedelbart.

Inom några timmar var hela rymdslaget över. De angripande rymdvarelserna hade bara lyckats bomba ett fåtal jordstäder, som dock hade resulterat i något hundratal döda och tusentals hemlösa människor, främst på den Afrikanska västkusten. Många människor led, men det kunde ha varit mycket värre. I rymdslaget utanför månen hade jordflottan lidit ganska små förluster. Totalt hade femtioåtta jordiska skepp förstörts och de mänskliga offren var där ett par hundra soldater.

Samgleserna och turgonerna hade däremot förlorat över fyrahundra femtio skepp. Endast ett fåtal av deras skepp hade lyckats fly från Jordflottan och åtta skepp som inte skjutits ner, hade kapitulerat. Med andra ord hade människornas seger varit stor.

När de flyende skeppen, som var cirka tjugo stycken, nådde Pluto mötte de ytterligare en liten patrull människoskepp. Den som ledde de flyende skeppen hette Akbath Greold. Han var turgon och färdades i en kraftigt stridsbestyckad stjärnkryssare. Akbath beordrade plötsligt halt och samtliga av rymdvarelsernas skepp stannade upp. Bildskärmen i Akbaths kommandobrygga lystes plötsligt upp av ett skäggigt mansansikte, som bar upp en otymplig guldkrona på sitt huvud.

”Akbath!” sa mannen med en röst som var full av vrede och förakt. ”Varför flyr du? Mina order var att ni skulle sprida förödelse och död på Jorden. Inte fly som rädda harar...”

”Ärade konung”, svarade Akbath hest. ”Jorden hade varnats! Vi hade tur som i huvudtaget lyckades ta oss därifrån. Vår styrka hade ingen chans mot Jordens hela flotta. Många tappra

turgoner och samgleser har mist sina liv idag. Ge oss våra pengar, så ger vi oss av utan att avslöja vem som gav oss uppdraget.”

Kung Leopold log och började pilla på en stor blå ädelsten, som satt fast på hans halsband. Sedan tittade han intensivt in i Akbaths lilafärgade ögon.

”Det är bara du och den där stora samglesen Ichback som vet vem som gett er uppdraget min vän, så jag skulle vara sparsam med hotelser om jag var i dina kläder. Och Ichback är redan död, eller hur?”

Akbaths blick blev stirrande och segt saliv började sakta droppa ner från turgonens ena mungipa.

”Men visst skall ni få betalt”, fortsatte Kungen och skrockade. ”Men först skall du lyda min sista order.”

Akbaths ögon var hela tiden fastklistrade vid den blå stenen på skärmen och hans kropp var spänd som en stålfjäder. Han lyssnade till Konungens order och nickade stumt.

Plötsligt utan förvarning öppnade Akbaths stora stjärnkryssare eld med sina stora protonkanoner mot samtliga utomjordingsskepp runt omkring. Elden var förödande och de flesta av skeppen omkring exploderade i ett hav av blå eld. De skepp som överlevt öppnade i sin tur en massiv eldgivning mot stjärnkryssaren. Förödelsen var stor och inom ett par minuter hade samtliga utom ett av utomjordingsskeppen förintas. Detta var ett litet jaktskepp som styrdes av en mycket erfaren samglesisk Kaptenen. Plötsligt tändes även hans bildskärm och Kungens leende ansikte visades upp.

”Käre Kapten”, sa Leopold kallt. ”Spräng dig själv i småbitar!”

Först hände ingenting, men efter fyrtio sekunder sprängdes skeppet och förintades helt.

Medan Sira, Dipis och Godjo svetsade loss äntherhakarna, stannade Idana kvar i skeppet. Hon hade upptäckt ett elektroniskt fel som troligen hade uppkommit i kraschen. Felet var såpass allvarligt att skeppet inte kunde lyfta utan att omedelbart störta ner igen. Hon anropade militärhögkvarteret

och anmälde att hon hade fått ett fel på skeppets högra gravitationsstabilisator. Högkvarteret meddelade glatt tillbaka att människoflottan lyckats slå tillbaka angriparna, men att de på grund av en hel del akuta skador på krigsskepp ute i rymden inte kunde lova att få ut en elektronikingenjör förrän om två dagar. De frågade om detta gick bra. Idana suckade bara och sa att det nog skulle gå bra.

En timme senare satt Sira och de två flygarna på en liten, ganska sliten, men hemtrevlig, restaurang i närheten av de störtade skeppen. De hade beställt mat till sig själva och Idana, som borde komma inom några minuter. De fem Gambierna som kommit till undsättning satt tillsammans med dem runt ett stort bord. Den tillfångatagna samglesen satt, sedan en halvtimme, i tryggt förvar i stadsfängelset några kilometer bort. Gambierna, som var fyra män och en kvinna, var mycket nyfikna på vilka flygarna var och Sira pladdrade glatt på om sin hemplanet Abdorra och alla äventyr de gått igenom de sista veckorna. Gambierna, som förstod Geeron ganska väl, var goda lyssnare och avbröt endast Siras berättelse med någon enstaka fråga. Flygarna satt tysta och tittade nyfiket på de mörkhyade människorna och den intressanta inredningen i restaurangen. Godjo var mest fascinerad av ett uppstoppat lejonhuvud, som hängde på ena väggen.

”Den var redan död innan vi stoppade upp den”, förklarade en av de unga männen och pekade på huvudet.

Samtidigt som restaurangägaren Nadija kom in med tallrikar fyllda med väldoftande kycklingryta med något slags tunt bröd till, kom även Idana in i restaurangen.

”Hej syrran!” sa Sira. ”Vi har beställt mat till dig också. Det luktar jättegott, men Pihulu här säger att det kanske är lite för starkt för våra magar. För säkerhets skull har jag även beställt in ett par stora öl var.”

”Tackar tackar! Det ser jättegott ut. Jag tror nog att min mage kan klara lite het mat.”

”Hur är det med skeppet?” undrade Dipis. ”Fungerar det nu?”

”Bränsledepåerna och vapenarsenalen är okej, men jag har fortfarande inte löst problemet med gravitationsstabilisatorn. Det verkar inte bättre än att vi snällt får vänta här ett par dagar tills den där ingenjören, som militärhögkvarteret skulle skicka ut, behagar komma.”

Idana högg in på maten, som sannerligen var stark men också jättegod. Två av Gambierna började diskutera sinsemellan och sedan vände sig en lång man, som hette Pihulu mot Idana.

”Jag tror att jag känner någon, som borde kunna hjälpa er med ert lilla mekaniska problem. För ett år sedan flyttade en kille som heter Pedro in hos vår familj. Han är ursprungligen italienare och har jobbat som något slags data- och elektroniksnille på Nokias vapentillverkning i Finland i några år. Han borde nog även kunna fixa er gravitationsstabilisator.”

”Han får gärna ta sig en titt”, sa Idana. ”Men av ren nyfikenhet; vad gör ett elektroniksnille här ute i ödemarken? Jag trodde att en sådan person tjäna multum med pengar på ett stort företag som Nokia.”

”Enligt honom ville han inte längre vara med och tillverka saker som är konstruerade för att döda andra varelser. Han har blivit en sådan där pacifist, du vet... Men jag vet att han är en hejare på elektroniska grejor. När någon i byn får något problem med sin dator, magnetröntgenapparat eller liknande, ställer Pedro alltid upp med att laga den för en billig penning.”

Någon kilometer längre bort satt en ung man på en veranda och blickade ut över det magnifika landskapet. Han var lite över medellängd och ganska gängligt byggd. Hans hår var kolsvart och ansiktet täcktes av en grov skäggstubb, som inte ansats på minst en vecka. Efter att ha studerat ett par zebror, som stod och betade en bit bort, återgick han till sin kolteckning. Endast med hjälp av en stor kartongbit och en bit kol hade han lyckats fånga det omgivande landskapet med oerhörd precision.

Plötsligt hörde han Pihulu ropa på honom från andra sidan huset. Mannen, som hette Pedro, plockade försiktigt undan kartongen, kolet och svarade sedan:

”Ett ögonblick Pihulu! Jag kommer strax!”

Han gick igenom det lilla enkla huset och fick genom den konturerade glasrutan syn på Pihulu och en annan kortare ljushyad gestalt. Pedro öppnade dörren och såg då att den andra besökaren var en otroligt vacker, men smutsig, tjej i tjugoårsåldern. Hon var klädd i Unionens blå militäruniform, hade kastanjebrunt hår som var klippt i en relativt kort pagefrisyr och hade en näsa som svängde lätt uppåt på ett sött sätt. Men mest fastnade han för hennes intensiva ögon, som var melerade och vars färg mest låg åt det gröna hållet.

”Hej Pedro!” sa Pihulu. ”Det här är Idana! Hennes rymdskepp har störtat ett par kilometer bort och hon skulle behöva din hjälp med ett elektroniskt fel. Tror du att du skulle kunna komma och titta på skeppet?”

”Goddag Idana och Pihulu! Kom in vetja! så bjuder jag på något att dricka. Vi kan sitta på verandan där det är skuggigt.”

Idana och Pihulu gick in i huset och ut på verandan på baksidan. Idana slog sig ner i en flätad halmstol, som såg bekväm ut och Pihulu satte sig i en stor träsoffa med kuddar. Efter någon minut kom Pedro ut med tre glas färskpressad apelsinjuice med isbitar.

”Jag såg att två rymdskepp störtade för några timmar sedan där borta”, sa Pedro. ”Jag hoppas att alla klarade sig.”

”Vi klarade oss bra, tack vare Pihulu och hans vänner som tog hand om en av samgleserna. Tyvärr försvann den andre samglesen spårlöst.”

”Samgleser? Vad är det för några?”

”Åh! de är bara hyrda legosoldater, som skulle utföra en attack mot Jorden tillsammans med turgonerna. Men vår jordflotta tog hand om dem innan de hann ställa till med allt för stor skada.”

”Jaha!” sa Pedro och såg lite konfunderad ut. ”Och vad är det för elektroniskt fel ni råkat ut för?”

”Tror du att du kan laga en gravitationsstabilisator till en *Hunter 44*? Jag har försökt allt jag kan, men det verkar som om några jonreläer är ur funktion.”

”Hm... En *Hunter 44:a* sa ni? Jag har tidigare jobbat lite med *Hunter 34* och om jag får gissa, borde inte gravitationsstabilisatorn ha ändrats så mycket på er senare modell. Jag

föreslår att vi går och tittar på skeppet så fort som ni druckit färdigt er juice och jag samlat ihop mina grejor.

Kung Leopold var nu knallröd i ansiktet. Han stod framför sina fem Kaptener, som ledde de olika divisionerna inom organisationen och blängde argt på dem.

"Hur kunde planen misslyckas?" vrålade han så att saliven skvätte i ansikten på Kapten Cho Ping, som ansvarat för operation Rökriddå.

Cho Ping var den som anlitat samgleserna och turgonerna till anfallet mot Jorden.

"Jag vet inte... riktigt", tvekade Cho Ping. "Det verkar som om samma terrorister som sprängde fabriken på Atroxonia, på något sätt även lyckats att varna Europas President."

"Du Ping!" sa Leopold med ett elakt flin. "Gå ut och skjut din skalle i småbitar."

Ping fick plötsligt något glasartat i blicken. Han gick lugnt ut ur kommandosalen till korridoren utanför, tog upp sin laserpistol, riktade den mot sin egen tinning och fyrade av.

"Är det någon av er andra, som har några bra idéer?" frågade han tjurigt.

Tre av Kaptenerna var stela av skräck, men den fjärde som hette Robert Salter, gick leende fram ett par steg och sa:

"Vi måste agera nu Ers nåd! Jag föreslår att vi struntar i Jordens medgivande och levererar Änglastoftet enligt planerna. Atropoderna har lyckats att bygga upp fabriken rekordsnabbt och de har lovat oss att en ny batch skall vara färdig inom en vecka. Med den gamla batchen och den nya kommer vi i alla fall ha tillräckligt med medel för de trehundrafyrtiosju viktigaste planeterna i galaxen, där över 98 procent av utomjordingarna bor. Jordens medgivande klarar ni säkert av senare,

"Det var det klokaste jag hört på hela dan", sa Leopold. "Jag tar hand om de där lusiga Jord-presidenterna senare. Men hur gör vi med de där giriga atropoderna, som fått motmedlet? Kommer vi inte att ha lite ont om folk för att utrota dem, utan Jordens hjälp?"

"Inget att oroa sig för Ers majestät", fortsatte Robert. "Vi har bytt ut motmedlet, så att de istället får den inaktiva stereo-isomeren. Inget motmedel kommer att rädda dem undan smittan."

”Utmärkt Kapten! Om detta går bra, så kommer jag att utnämna dig till General för alla våra styrkor.”

Kapitel 8

Pedro låg på rygg under kontrollpanelen och kopplade ihop olika kablar med sin lasersvets, medan Idana satt bredvid och iakttog honom nyfiket.

”Varför slutade du på Nokia egentligen? Pihulu nämnde något om att du inte gillar krig, vapen och sådant.”

”Nja! Att jobba med vapenutveckling är väl kanske inte det mest roliga man kan hålla på med, men lönen var bra och arbetskompisarna trevliga, så jag trivdes ganska bra där några år. Men sen blev jag involverad i ett projekt som gick ut på att konstruera bedövningspistoler till den lytterianska polisstyrkan på planeten Fobula 5. Under de tester vi gjorde upptäckte vi att bedövningsstrålen var för stark och att den troligen skulle döda var tjugonde lytterian den träffade. Jag lade in en begäran till min chef att vi måste minska på jonladdningen i tändröret, men han bara skrattade åt mig. Han tyckte att en sådan ändring var allt för dyr. Dessutom tillade han att bedövningspistolerna endast skulle användas på utomjordiska brottslingar och att det endast skulle vara en bonus om några av dem försvann.

När han hade det där fåniga smilet, knäppte det liksom bara till inom mig och då slog jag till honom rakt i ansiktet. Slaget gjorde att han tuppade av och dessutom tappade tre tänder.

”Oj då! Jag visste inte att du var en sådan tuffing.”

”Nä, det är jag inte heller. Men när chefen vaknade, fick jag sparken och dessutom polisanmälde han mig för misshandel. I Finland är det vanligt att misshandel av den typen leder till ett års fängelse, så jag stack innan polisen kom. Sedan ett och ett halvt år sedan bor jag här som flykting och jag stortrivs verkligen här där livet är lugnt och skönt. Jag hoppas att du inte anmäler mig för polisen.”

Pedro tittade upp mot Idana och log mot henne med lite sneda, men kritvita tänder.

”Du kan vara lugn... Det vill säga om du klarar att laga skeppet. Du förresten, Pihulu sa att ni bor ihop. Vad jobbar han med?”

”Pihulu en rolig och synnerligen intelligent grabb. Han är utbildad biolog, från Kairos Universitet och de senaste fyra åren har han jobbat med ett projekt som går ut på att lära sig lejons och andra kattdjurs språk. Han är snart klar med en liten videokameraliknande pryl, som översätter katternas ljud, kroppsrörelser och lukter till mänskligt tal. Jag är stolt att säga att jag hjälpt till lite med elektroniken och den funkar faktiskt jättebra. Om allt går väl skall vi lansera produkten i höst och Pihulu har erbjudit mig femton procent av vinsten.”

”Finns det verkligen en marknad för en sådan apparat?”

”Jajamensan! Tänk dig bara alla miljontals kattägare på Jorden som skulle vilja förstå sin katt bättre.”

Ett par timmar senare klev Pedro ut ur skeppet med sot- och oljefläckar i ansiktet.

”Nu fungerar den!” sa han stolt.

”Suveränt!” sa Idana. ”Hur mycket vill du ha betalt?”

”Åh! det tog ju bara några timmar så det kostar ingenting. Det är alltid trevligt att rädda ett par trevliga tjejer och ett par utomjordingar i nöd.”

”Okej! Men du får inte säga nej till middag. Jag bjuder! Vad sägs om en liten sväng med skeppet till någon stad i närheten för en matbit? Om du bestämmer stad och restaurang, så betalar jag.”

Pedro log och svarade:

”En sådan erbjudan från en vacker dam kan man inte säga nej till. Jag skall bara snygga till mig lite. Vad sägs om att jag kommer hit klockan sex?”

”Bra! då ses vi klockan sex här vid skeppet.”

Idana gick sedan tillbaka mot restaurangen i byn. Utanför fick hon syn på Sira som lekte med en liten gris. Flygarna däremot tyckte att det var lite för varmt, så de satt och vilade sig i skuggan under ett träd i närheten.

Idana tog med sig systemen in i restaurangen där hon berättade om skeppet och den planerade middagen med Pedro senare i kväll.

”En date? Va kul!” sa Nadija som ägde restaurangen.

Nidija och systrarna Wilkins diskuterade glatt daten medan de satt vid ett bord och smuttade på ett gott inhemskt te smaksatt med äkta vanilj.

”Det är på tiden att den pojken börjar intressera sig för tjejer”, sa Nadija. ”Har du något fint att ha på dig i kväll?”

”Nej, tyvärr inte. De enda kläder jag har är den här militäruniformen plus en likadan ren uniform i rymdskeppet.”

Nadija studerade Idana noga och sa sedan:

”Jag tror nog att vi har ungefär samma storlek du och jag. Kom med mig vetja, så kan du få låna något av mina plagg.”

Klockan var tjugo minuter över sex när Pedro fortfarande stod och väntade vid rymdskeppet. Han hade stått där och väntat i en halvtimme och började bli lite orolig över att Idana inte skulle dyka upp. Plötsligt knackade någon honom på axeln och han ryckte till av förvåning. Idana hade inte kunnat låta bli att smyga på honom bakifrån och överraska honom lite. Pedro vände sig om och fick se en tjej, som han till en början nästan inte kände igen. Idana var nu klädd i en vacker röd traditionell Gambiansk klänning, mönstrad med stora gula blommor. Hennes hår var uppsatt i knut i ena sidan och i håret hade Nadija satt fast ett tiotal blommor i olika färger.

”Oj! du är ju jättevacker”, sa Pedro. ”Du borde verkligen gå klädd sådär lite oftare.”

”Tack för komplimangen, men jag är tacksam att jag inte gör det. Jag undviker gärna att en massa killar står och blänger på mig hela dagarna. Stäng munnen förresten!”

Pedro tog då fram en bukett med blommor som han plockat på vägen dit. Idana tog emot dem och tackade så mycket.

Det här kunde man kanske stå ut med fler gånger, tänkte Idana och log sött mot Pedro. Med all träning inom det militära hade hon inte haft mycket tid över för killar och det var över tre år sedan hon gjorde slut med sin gamla pojkvän Simon. Sedan

dess hade det inte ens blivit en date med någon ny kille, förrän nu...

Idana gick förbi honom och öppnade skeppet, genom att trycka handflatan på låsmekanismen alldeles till höger om dörren. Det hördes ett klick och dörren gled upp ljudlöst.

”Välkommen in Pedro, Vart hade du tänkt att vi skulle åka?”

”Sätt kurs mot Barcelona i Spanien, så guidar jag dig rätt. Jag vet ett jättetrevligt ställe vid den södra hamnen som jag skulle vilja visa dig.”

”Okej! Spänn fast säkerhetsbältet, för nu far vi.”

Tio minuter senare kom de fram till Barcelona. Pedro, som till en början mått lite illa av Idanas ganska vilda flygning, började nu få tillbaka färgen på kinderna. Han pekade ut hamnen där de skulle landa och Idana lät skeppet snabbt störta neråt. Pedro kände att maginnehållet var på väg upp, men lyckades med en viljeanstängning hålla matresterna på plats.

Efter ytterligare fem minuter stod de utanför en restaurang, som låg precis vid en vacker hamn full med gamla fiskesvävare. Byggnaden liknade mest en gammal mysig kvarterskrog och när de kom in möttes de av en doft av blommor och hav. Stället var ganska litet och så gott som fullt med matgäster. Inredningen var mestadels tillverkad av något slags mörkt trä och överallt fanns det dekorationer i form av levande blommor och gamla fiskeredskap. Ett stort fiskenät full av alla möjliga prylar satt fast uppe i taket.

En kypare kom fram och ledde dem en trappa upp där det fanns ett balkongbord reserverat under Pedros namn. Pedro, som kunde det lokala språket ganska bra, beställde in varsitt glas Sangria medan de tittade på menyerna. Menyförslagen kom upp som holografbilder en bit ovanför bordet. Efter att ha funderat en lång stund bestämde sig Idana slutligen för en rätt med svärdfisk och stekt potatis. Pedro hade sedan länge bestämt sig för att prova husets Paella med bläckfisk och räkor. Han beställde även in en flaska vitt vin, lite kolsyrat vatten och tre olika sorters tapas till förrätt.

Medan de åt pratade de om allt möjligt. Pedro var nyfiken om vad som hänt de sista dagarna och Idana berättade om rymdslaget i stora drag.

”Jag kan tyvärr inte berätta mer om bakgrunden, då detta är hemligstämplat. sa Idana allvarligt. Om jag berättar det för dig måste jag tyvärr döda dig.

Pedro lyfte på ögonbrynen och gav henne en konfunderad blick.

”Åh! jag bara skojade... Det räcker att du låses in i militärhögkvarterets fängelse i tre år.”

Pedro kluckade av skratt och höll upp lite mer vin åt Idana. De tog båda upp sina glas och skålade.

Pedro visade sig även kunna några trolleritrix som han glatt visade upp för Idana. Det sista korttricket gick dock på tok när han av misstag råkade tappa hela korthögen, så att alla korten flög ner på golvet. Men Idana tyckte att misstaget var det roligaste på hela visningen. Både maten och vinet var utsökt; det var verkligen en bra restaurang han fört henne till.

Efter middagen gick de en promenad längs hamnen hand i hand. Solen hade precis gått ner och kajen lystes upp av det gula ljuset från gatlamporna. I hamnens sydligaste del såg de en hel del lyxsvävare som låg förtöjda vid den ålderstigna bryggan. En del av svävarna var så stora att de var utrustade med egna små tvåmannarymdskepp. På bryggan framför en av svävarna satt en gammal man och målade på en tavla med oljefärger. Det syntes tydligt att han målade av hamnen, men när Idana och Pedro nyfiket tittade på tavlan såg de att hamnen i målningen inte var riktigt lik verkligheten. Tavlan, som nästan var färdig, föreställde faktiskt hamnen, fast utan de lyxiga svävarna. Istället hade han målat dit ett stort medeltida segelfartyg och några mindre fiskebåtar. Idana tyckte att tavlan var jättesnygg. De stod och tittade på när mannen målade under tio minuter, tills dess att målningen var helt klar.

”Den där tavlan skulle passa jättebra hemma i mitt vardagsrum i Stockholm”, sa Idana med himlande ögon.

”Hur mycket vill du ha för tavlan?” frågade Pedro på hjälplig spanska och knackade den gamle mannen försiktigt på axeln.

Den gamle mannen vände sig om och då såg de att hans ögon endast bestod av ett par vita ögonglober. Mannen var helt blind.

”Nja!” svarade mannen finurligt med rosslig röst. ”Eftersom ni är ett så vackert par kan ni få den för fyrahundra G-dollar.”

”Jag bjuder tvåhundra”, sa Pedro och knäppte in siffrorna i sin betalofon. ”Annars kan jag lika gärna köpa en lika fin tavla i Rom för hundrafemtio G-dollar.”

”Hutlöst människa! Detta är ett riktigt konstverk och ingen digitalkopia. Jag kan gå med på trehundrafemtio.”

”Tvåhundrafemtio!”

”Trehundra jämt?”

”Okej!”

Sedan skakade de hand. Idana fick tavlan, varligt inslaget i papper, medan Pedro skötte betalningen genom att elektroniskt skicka beloppet från sin betalofon till den gamle mannens betalofon. När de gick tillbaka mot skeppet var Idana så glad att hon kramade om Pedro och gav honom en puss rakt på munnen. Sedan gick de långsamt tillbaka till rymdskeppet. Det var dags att fara hem igen och en kvart senare var de åter tillbaka hos sina vänner i Gambia.

Senare på kvällen satt hela skeppsbesättningen, samt Pedro och Pihulu runt en lägereld, bakom Restaurangen som också skulle fungera som deras Hotel under natten. Efter en stunds prat om allt möjligt kom Godjo in på det han funnit när han förhört den svartklädda kvinnan i Århus. (Hon som hade försökt att likvidera honom och Dipis på Hotellet.) När han hade blickat in i hennes själ hade han sett att hennes tankar till viss del var styrda av en yttre kraft, som konstigt nog hade bilden av en blå sten.

”Jag har tänkt på den där blå stenen”, fortsatte Godjo. ”Tänk om det är samma sten som legenden om Galadrisonthas skatt beskriver. I så fall har stenen verkligen kommit i fel händer.”

”Är inte det lite långsökt”, sa Dipis. ”Galadrisonthas sten lär ju ha varit försvunnen i tusentals år. Varför skulle den dyka upp just nu? Det måste ju finnas massor av blå stenar och kristaller som det berättas historier om.”

”Ja Dipis, det är långsökt. Men kraften i den blå stenen som fanns i kvinnans medvetande var verkligen kraftfull. Jag känner i alla fall inte till någon annan blå sten med såpass stora magiska krafter.”

”Vad är det för legend Ni pratar om?” frågade Idana och lutade sig snett bakåt mot Pedros axel. ”Skulle vi kunna få höra mer om den?”

”Ja berätta, snälla du!” sa Sira och satte sig närmare elden.

”Jo visst kan jag det”, sa Godjo förväntansfullt.

Historien börjar för mycket länge sedan. För ungefär tre miljoner år sedan härjades vår galax av ett långt och förstörande krig. Kriget fördes mellan två stora folkslag som då härskade över den större delen av galaxen; siekerna och boldorerna. Ingen känner till varför kriget startades, men det pågick i över ett par tusen år. Under krigets härjningar drabbades även andra varelser hårt. Det sägs att minst ett femtiotal bebodda planeter och månar sprängdes i bitar under detta krig och att antalet högre stående varelser i galaxen halverades. En dag kom det dock en vänligt sinnad pilgrim och besökte planeten Inrika, vilket var siekernas hemplanet. Pilgrimen sade sig vara läkare och han fick efter mycket övertalning audiens hos den dåvarande Kejsarens ende son Galadrisontha, som betyder blå man med ett hemskt humör. Galadrisontha hade länge lidit av svåra mag-smärtor och ingen tidigare läkare hade funnit något botemedel. När pilgrimen mötte kejsarsonen gav han honom en gåva i form av en blå sten. Pilgrimen sa att det var en gåva till hans små Änglar och att Galadrisontha var utvald till Ljusets Kung.

Efter denna händelse är historien mer luddig. De gamla skrifterna talar om musik som snabbt spred sig över hela planeten. Alla sieker i staden stannade upp en stund för att lyssna och... förändrades på något sett. Efter detta reste Galadrisontha runt från planet till planet och spred sin musik. Jag vet inte exakt hur musiken påverkade planeternas invånare, men någon slags nytta gjorde den. Tre år efter det att han fått stenen i sin hand var det åter fred i galaxen. Kejsarsonen Galadrisontha, som nu även blev kallad Ljusets Kung, fortsatte

att resa runt i galaxen tillsammans med en grupp siekpräster. Två tusen år senare verkade Galadrisontha inte ha åldrats någonting alls. Detta var en tid då galaxen kunde njuta av fred och framgång. Handeln blomstrade och alla mindre krig, som vanligen blossade upp lite då och då, var som bortblåsta. Men en olycklig dag besöktes hans palats, som var beläget på planeten Inrika, av en ond lönnmördare från den mörka planeten Padeschka. Lönnmördaren lyckades osedd ta sig in i Galadrisonthas sovrum, där han mördade den sovande Kungen med ett knivhugg i hjärtat. När mördaren försökte fly med den blå stenen upptäcktes han dock av två vakter. En strid bröt ut och lönnmördaren dräptes.

Den blå stenen togs därefter omhand av siekernas Överstepräst. De följande åren efter Galadrisonthas död var fortfarande lugna för galaxen. Men på vissa platser hade nya oroligheter börjat gro och det dröjde endast ytterligare några år tills ett nytt litet krig hade satt igång någonstans i galaxens mitt.

Tio år efter mordet fick Översteprästen en uppenbarelse i sömnen. Han meddelade sina prästbröder att pilgrimens ande hade besökt honom och gett dem ett nytt mål. Enligt drömmen skulle de vänta på att Ljusets Drottning skulle födas till världen. Drottningen skulle åter kunna väcka liv i stenen och återföra fred i galaxen. Pilgrimen hade dock sagt att de måste ha tålamod. Ljusets Drottning skulle inte födas än på mycket länge.

Allt sedan dess har effekten av den musik, som släpptes ut för tre miljoner år sedan, gradvis minskats och nu är den så gott som försvunnen. Vissa säger dock att de fortfarande kan höra svaga ekon från musiken, på planeter där Galadrisontha stannat extra länge. Enligt legenden skall mörkrets krafter sakta växa sig allt starkare och starkare i galaxen, ända tills den dag då den nya Drottningen får stenen. De senaste tusen åren har galaxen drabbats av allt fler krig och vissa är oroliga för att ett nytt stort krig, liknande det mellan siekerna och boldorerna, snart kommer att drabba galaxen. Kanske har vi nu kommit till den tid då Ljusets drottning skall födas, vilket skulle kunna skapa fred i

galaxen, men legenden varnar också för att stenen inte får falla i fel händer, då den av vissa utvalda kan användas i ondskans tjänst. Det sägs att stenen funnits hos siekprästerna ända fram tills för ungefär 2400 år sedan då stenen plötsligt verkar ha försvunnit.

”Det är allt jag känner till om stenen och man kan ju hoppas att varningen om att stenen kan hamna i fel händer, inte slår in”, avslutade Godjo.

Efter det att flygaren slutat berättelsen satt Idana och funderade en stund.

”Du Godjo?” sa hon med viss tveksamhet. ”Är det vanligt att man hittar inskriptioner av den där Galadrisonthas blå sten lite här och där på olika planeter?”

”Nej de tror jag inte. De ända texter och inskriptioner med den blå stenen som jag känner till, finns på siekernas hemplanet Inrika. Legenderna om stenen har glömts bort i de flesta delar av galaxen. De skrifter och inskriptioner som eventuellt skulle kunna finnas kvar gjordes för tre miljoner år sedan när Galadrisontha reste runt i galaxen.”

”Hm! Då har jag något kul att visa er. Vänta här så springer jag till rymdskeppet och hämtar en grej.”

Idana sprang till skeppet och hämtade sin lilla datakamera hon haft med sig under sina resor. När hon kom tillbaka till de andra riktade hon den en liten bit ovanför lägerelden. I luften ovanför den sprakande elden visades nu en bild hon tagit av det målade taket de hittat i grottorna på Poisomi. Hon förklarade sin teori om att grottmålningarna troligen målats av dronter som besökt planeten. Sedan visade hon även den bild hon tagit på stenen på den lilla ön i grottsjön. Bilden visade en blå sten och två varelser som verkade slåss om den. Under stenen stod en skäggig varelse som mest liknade en människa och över stenen flög en bevingad varelse.

”Om ni jämför de olika målningarna, kan ni se att de verkar vara målade i samma stil”, sa Idana när hon snabbt skiftade mellan de olika bilderna. ”Min gissning är att alla dessa målningar gjorts av dronter, men om man jämför färgerna i de

olika målningarna, verkar det som om takmålningarna gjorts för tusentals år sedan, medan bilden med den blå stenen målats mycket senare. Jag är tämligen säker på att denna målning gjorts under de senaste hundra åren. Bilden är kanske inte äldre än tio år gammal. Men det finns ingenting som bevisar att den avbildade stenen är Galadrisonthas legendariska sten.”

”Har du försökt att tyda de där skrivtecknen under bilden?” frågade Sira och gick fram och pekade på flera rader med tecken som mest liknade raka streck och punkter i ett komplicerat mönster.

Varken Idana eller någon av de andra hade alls lagt märke till de tecknen Sira pekade ut. När de nu tittade närmare såg alla att det faktiskt var skrivet något under bilden, men ingen av de närvarande hade någon aning hur man översatte de konstiga tecknen som troligen var skrivna på drontspråk.

Bilden på den mystiska blå stenen och de två varelserna hade nu fångat allas intresse. De diskuterade nu en vild idé om att Galadrisonthas sten och organisationen Minoras Änglar kunde hänga ihop på något sätt. Vissa fakta kanske antydde detta, men det var en långsökt teori och de hade inga riktiga bevis. De behövde veta mer!

Tidigt på morgonen följande dag gick Pedro med raska steg in i Hotellet. Under armen hade han sin mobila datorutrustning. Han hälsade glatt på Godjo och Dipis som stod och åt frukost och sprang med långa kliv uppför trappan. Han gick och väckte Idana och Sira med vilda knackningar på dörren.

”Upp och hoppa slöfockar! klockan är redan sju och vi har mycket att göra.”

Fem minuter senare kom Idana och Sira trötta ner för hotellets trappa för att få lite frukost. I den lilla matsalen satt redan Pedro och knappade på sin datorutrustning, som han hade spritt ut över ett av borden. Han såg tjejerna och log med hela ansiktet.

”Idana! Skulle jag kunna få låna datakameran med grottbilderna? Jag tror faktiskt att jag kan översätta de där tecknen under på den blå stenen på din bild. I går kväll

lyckades jag att kopiera ett drontiskt översättningsprogram från galaxnätet.”

Idana gav honom kameran som hon hade i fickan och gäspade samtidigt stort.

Medan Sira och Idana åt frukost jobbade Pedro ihärdigt med att försöka tyda tecknen på Idanas bild. Han muttrade tyst för sig själv när han mötte på problem. Ibland hördes ett positivt "Ja! Där fick du." när han löste något problem. När Sira, en halvtimme senare, precis druckit upp det sista av sin O'boy ropade Pedro:

”Eureka! det fungerar!”

Sira och Idana tittade nyfiket på bildskärmen medan Pedro förklarade.

”Först verkade inget av de trettioåtta drontspråken jag hittade i databasen riktigt passa med tecknen på bilden. Men sedan hittade jag ytterligare tre gamla skriftspråk, som endast används av vissa speciella religiösa drontiska sekter och tecknen på stenen passar perfekt med ett teckenspråk som används av en stor grupp nomadiska själahelare, som enligt sägen har en förmåga att hela brustna hjärtan. De förekommer mest på sin hemplanet Poisomi, men lär också ha påträffats i andra närliggande solsystem i fjärilsnebulosan.”

Pedro visade upp databilder på själahelarna där det visades en skrift som påminde om den i grottan. Sedan gick han tillbaka till bilden på den blå stenen.

”När jag översatte tecknen mot detta språk fick jag följande text:”

Fara! Vänd tillbaka! Den blå stenens demon härskar i grottan. Död och förintelse följer dess spår. Galadrisonthas sten har kommit i fel händer. Vi ber tills den dag då den bevingade skall kräva tillbaka stenen. För att...

”Sedan verkar det som om texten fortsätter någon annan stans. Jag gissar att det står mer på den andra sidan av stenen. Idana, kommer du ihåg om det fanns några fler bilder med text på de andra sidorna av stenen?”

”Det kan ha funnits det, men tyvärr så kollade vi inte upp det. Tror du att det är viktigt?”

”Kanske och kanske inte! Stenens budskap verkar mest vara någon slags varning. Stenen som avbildats verkar ju faktiskt vara den som Godjo berättade om igår. Om nu någon organisation fått tag på stenen, kanske de använt den blå stenen som något slags vapen. Målningen och texten på grottstenens andra sidor beskriver nog mer. Kanske finns det även fler ledtrådar som kopplar ihop stenen med Minoras Änglar, men det kan också visa sig att de inte har någon koppling alls. Vad tror ni?”

”Jag tycker att vi far dit och undersöker den där grottstenen lite närmare”, sa Sira. ”Kanske hittar vi ingenting, men jag följer gärna upp varje liten ledtråd som skulle kunna ha med organisationen att göra. Det stod något om att den *blå stenens demon* härskar i grottan. Såg Ni någon blå demon när Ni var där Idana?”

”Nä! Bara en liten lurvig vit demon som tyckte om kex. Synd att jag inte tog fler bilder på grottstenens andra sidor, då skulle vi slippa åka dit en gång till.”

Efter frukosten gick de ut från hotellet för att känna av den friska morgonluften. När de kom ut möttes de av ett bullrande ljud som fyllde hela slätten. De tittade upp och fick syn på ett stort rymdskepp som kom nerglidande från den blå himlen. Skeppet var märkt i världssamfundets blå och vita färger och liknade mest ett forskningskepp. Det landade cirka femhundra meter från deras lilla stridsskepp och lufttrycket svepte fram ett stort dammoln, som dolde sikten totalt under någon minut.

Efter några ytterligare minuter öppnades en dörr på skeppets undersida. Strax därefter sprang två personer nerför landningsbryggan. De hojtade glatt viftande med armarna. Mannen och kvinnan från rymdskeppet sprang direkt till Idana och Sira och kastade sig över dem i vild glädje.

Det var deras föräldrar Elisabeth och Michael, som dagen innan fått den härliga nyheten att Sira kommit tillbaka och att hon och Idana nu befann sig i Gambia. Nu grät Elisabeth floder av glädjetårar över att åter få träffa sin lilla Sira, som troddes ha omkommit på Solaris III för sexton år sedan.

De närmsta timmarna satt Sira och Idana tillsammans med sina föräldrar och pratade om allt möjligt. Sira fick åter snabbt berätta om sin barndom och uppväxt hos flygarna på planeten Abdorra.

Sedan kom Elisabeth med lite nyheter, som hon fått från James Balder. Jordens presidenter hade kommit överens om att redan denna dag skicka ut trehundra femtio militärskepp till atropodernas kemikaliefabrik på Atroxonia där Änglastoftet tillverkas. Målet var att stänga den illegala fabriken för gott och att skicka ledarna till den intergalaktiska domstolen på planeten Triton. Presidenterna skulle även skicka en mindre expedition till myrplaneten Tryfanodon, för att sätta planeten i karantän, samt leta efter överlevande. Militärrådet hade också avslöjat att anfallet mot dronterna på planeten Kyrion var planerat av Överste Cindy Andersen. Det var inte dronterna, utan Överstens egna lönnmördare, som anfallit konsulatet på planeten.

”Jag misstänkte nog något liknande”, sa Idana och suckade.

”Presidenterna hade även bjudit en delegation från det Intergalaktiska Militärrådet IGMR till Jordan, för överläggningar”, fortsatte Elisabeth. ”... och jag har även en liten glad nyhet åt er. Samtliga ni fyra har blivit inbjudna till Presidentrådet i övermorgon, för att delta i Mötet mellan Presidenterna och IGMR. Det är en sann ära! De behöver era sakkunskaper om den där organisationen Minors Älgar, eller vad de nu kallar sig. Dessutom kommer ni alla att tillordnas den Internationella Guldemblemet för mod och tapperhet. Det blir väl spännande!”

”Ja! det blir väl skönt att slippa undan alla vilda äventyr ett slag”, sa deras pappa Michael med ett brett leende. ”Äntligen kan jag och mamma få spendera lite tid med er. Vi har tagit tre månader extra semester och imorgon har jag beställt bord på *The Big Burger* i London för oss alla. Egentligen var det fullsatt, men Presidentens sekreterare fixade ett extra bord åt oss. Dessutom kommer er mormor, morfar och några andra släktingar också dit. Det blir väl kul?”

Idana och Sira nickade tveksamt och tittade menande på varandra.

”Åååh, vad det skall bli skönt att veta att ni äntligen är i säkerhet”, sa Elisabeth. ”Nu får det allt vara slut med de här farligheterna. Jag och Michael skulle inte stå ut med att något hände er.”

Idana och Sira förstod att det inte skulle vara någon idé att berätta något om Galadrisonthas blå sten för deras föräldrar. Även om deras föräldrar mot alla odds också skulle tro att det fanns en koppling mellan den blå stenen och Minoras Änglar, skulle de ändå inte tillåta att deras döttrar for iväg på ett nytt äventyr och det var precis vad de tänkte göra.

Dagen förlöpte ganska fridsamt och under eftermiddagen passade de på att följa med Pihulu ut på en liten safaritur i nationalparken som låg några mil bort. De fick alla lätt plats i Pihulus lilla turistsvävare som rymde tjugo personer. På endast fem meters höjd gled de ljudlöst in i den vilda savannen. De for långt in i naturreservatets nästan ändlösa gräsklädda slätter och fick se helt orörd natur. Under turen fick de se en hel del gnuer, zebror, lejon och en stor hjord elefanter. Pihulu demonstrerade också sin kattöversättningsapparat på en leopard.

”Åh! Nu kommer den där stora randiga fågeln igen”, sa leoparden enligt översättaren. ”Vore den mindre så skulle jag slå ihjäl den med tassens. Och där stack gasellen jag tänkt ha till middag. Sabla otur också.”

”Hoppsan!” sa Pihulu. ”Det verkar bäst att vi lämnar den griniga leoparden ifred.”

”Fiffig liten apparat du har där”, sa Michael och tittade nyfiket på översättarens alla knappar. ”En sådan skulle jag vilja ha som julklapp.”

Pihulu svängde norrut till en flod och tittade på flodhästar istället. Turen blev mycket lyckad och mest imponerade var flygarna Dipis och Godjo som älskade den vilda naturen. Dipis frågade Pihulu om det fanns någon chans för henne att kunna köpa en gullig liten babian till husdjur, men Pihulu bara skrattade till svar och Dipis pratade inte mer om det. När de fyra timmar senare kom tillbaka, åt de en god middag bestående av ris och kycklinggryta. Sedan var det redan

läggdags för Ulrica och Michael. De var helt slut på grund av tidsskillnaden efter deras vistelse på Mars. Nu hade de lyckats att håla sig vakna i över trettio timmar. Nadija bäddade snabbt ett till par sängar på Hotellets vindsvåning och fem minuter senare sov de bägge föräldrarna gott.

Medan deras föräldrar sov på vinden packade Sira och Idana tyst ihop sina saker i receptionen. Sedan smög de sig ut till skeppet där Godjo och Dipis väntade. Idana öppnade dörren och alla fyra klev in i skeppet.

”Är det verkligen smart att smita ifrån era föräldrar på det här sättet?” frågade Godjo. ”Tror ni inte vi kan övertala dem att det är viktigt att följa den här ledtråden med den blå stenen?”

Sira och Idana tittade på varandra ett par sekunder och sa sedan med en stämma:

”Nej! Det är ingen idé.”

”Dessutom skrev vi en liten lapp som jag stoppade in under deras dörr”, fortsatte Sira. ”De förstår nog...”

När Idana klev genom korridoren på väg till förarhytten kände hon en doft av något svagt bekant. Hon stannade upp och drog ljudlöst sin pistol. Med pistolen riktad framför sig fortsatte hon försiktigt framåt till förarhytten.

”Nämen hej Idana!” sa Pedro som satt bekvämt tillbakalutad i förarstolen med en rykande kopp te i famnen. ”Jag undrade just när ni tänkte komma. Ni hade väl inte tänkt åka utan mig?”

Pedro visade upp ett ansikte som mest liknade en ledsen hundvalp. Idana stoppade tillbaka pistolen i hölstret och sa:

”Den här resan kan vara farlig Pedro. Jag ville inte riskera att du skulle råka ut för något.”

Sira klev in och sken upp när hon fick se Pedro.

”Hej Pedro! Har du lust att följa med till Poisomi? Det vore jättekul om du följde med.”

”Ja! Jag följer gärna med som er personliga tekniker, om bara nu Idana går med på det. Poisomi låter som en spännande planet. Ärligt talat har jag faktiskt inte varit på några andra ställen än Jorden och Månen i hela mitt liv.”

Idana tittade buttert på sin syster och Pedro som bara stod och flinade.

”Häng med du bara! Men skyll inte på mig om du får ändan bortskjuten. Det blir ditt problem.”

Tio minuter senare lyfte skeppet relativt ljudlöst och steg sakta allt högre och högre genom Jordens syretäta atmosfär. Sen tryckte Idana ner gaspedalen och skeppet började ta fart.

Pihulu och Nadija stod utanför hotellet och tittade upp mot en liten ljus prick i himlen som snart försvann.

”Du får väcka deras föräldrar imorgon”, sa Nadija med en blick mot Pihulu. ”De lär inte bli lätta att tas med.”

Resan till Poisomi beräknades ta tre dagar om allt gick väl. Efter en första dags händelselös resa stannade de till vid en liten gruvstation för proviantering. Stationen, som ägdes av det intergalaktiska företaget SAAB, var belägen på den lilla obefolkade månen Alfa-XXI, som kretsade runt en röd obebodd jätteplanet. På stationen arbetade ett hundratal människor och cirka tusen andra varelser från olika ställen i galaxen. Det de grävde fram på månen var främst järn, men där fanns även betydande mängder av silver och koppar.

Idana parkerade sitt skepp mitt emellan en gammal gruvfarkost och ett lyxigt ambassadörsskepp. Hon hoppade snabbt ut och kollade in det lyxiga rymdskeppet, vars yttre hölje helt var gjort av en två centimeters tjock guldbeläggning.

”En sådan där önskar jag mig när jag fyller tjugofem”, sa Idana. ”Den är inte så snabb, men himla cool.”

”Bra idé”, sa Sira. ”Om jag lägger undan min veckopeng under sådär femtontusen år, har jag kanske råd att köpa en till dig.”

”Troligen får du vänta i femtiotusen år, om du nu inte fått en höjning i veckopeng sedan senast. Kom så går vi in och tittar var vi kan hitta i stationen.”

Den lilla gruppen gick in genom den stora huvudentrén och anmälde sig i receptionen. Sedan gick de vidare för att handla livsmedel och annat de skulle behöva på sin färd. Sira och Dipis gick till stationens mattorg för att köpa baslivsmedlen.

Efter tio minuters handlande och prutande fick Sira syn på en liten fågel. Den satt på en pinne i en bur, alldeles ensam. Hon upptäckte att försäljaren var en gabian från planeten Krixufix, som liksom flygarna var kunniga inom telepati.

"Goddag käre gabian!" började hon genom telepati. "Må dina röda fjäll alltid lysa."

Gabianen tittade först förvånat på Sira och svarade sedan: "Goddag käre Människa! Hur kan det komma sig att en liten människa som du kan telepati och dessutom våra artighetsfraser? Detta trodde jag låg utanför människornas begåvning."

"Flygarna har lärt mig", svarade hon vickade huvudet åt Dipis som svarade med ett "Tjenare!" till bägge två genom telepati.

"Skulle du kunna säga mig vilken slags fågel det där är?" Sira pekade på den ensamma gröngula fågeln i buren.

"Det är en undulathona från planeten Tellus." svarade gabianen. "Hon är endast fem veckor gammal och i perfekt skick. Om du pratar mycket med henne, kan hon lära sig att prata inom några månader. Dock klarar hon inte av telepati."

Sira granskade fågeln noggrant och satte näsan mot buren. Fågeln skuttade bakåt ett par steg och började kvittra med stark stämma.

"Vill du ha henne? Du kan få henne, buren och lite fågelmat för nittio G-dollar."

Sira, som visste att priset var ganska bra, betalade nittio G-dollar till mannen utan att pruta. Sedan tog hon buren och en påse med fågelmat och gick vidare.

Tre timmar senare hade de handlat allt de behövde. Godjo hade hittat röda echirablommor från planeten Pleiraus. Han hade köpt tjugo kilo till ett vrakpris av åttio G-dollar. Blommorna ansågs vara en riktig delikatess för flygare, men Idana tyckte mest att vattenväxterna smakade som kokt blomkål. Hon hade lyckats hitta extra ammunition till deras strålvapen och några extra syrgastuber som skulle behövas i Poisomis giftiga atmosfär. De återvände till skeppet och for vidare mot grottorna på Poisomi.

Under resans gång tog Sira fram ett tärningsspel som hon hade uppfunnit själv. Hon lärde snabbt ut spelreglerna till Idana och Pedro. Det tog inte lång tid för Idana att förstå sig på det ganska invecklade spelet, men för Pedro tog det lite längre tid. Under de fjorton partier de spelade lyckades han faktiskt inte vinna en enda gång.

Den tredje resdagen kom de äntligen fram till planeten Poisomi. När de åkte runt den gulbruna planeten fick Sira syn på ett stort handelsskepp som låg i omloppsbanan runt Poisomi. Pedro lät skeppsdatorn skanna skeppet och upptäckte då att det var ett människoskepp, tillhörande ölföretaget Warsteiners handelsflotta.

”Vad tror ni att det skeppet gör här?” frågade Sira.

”Det är inget konstigt med det”, sa Idana. ”Warsteiner är Jordens tredje största bryggerikedja och de levererar öl till så gott hela galaxen. Enligt vad jag har hört så har de ölbryggerier utlokaliserade på minst ett tiotal olika planeter. För bara ett par veckor sedan, drack jag faktiskt en utsökt Warsteiner på den där restaurangen *In i Dimman*, som jag berättade om tidigare. Stället ligger endast ett par kilometer från grottan dit vi skall idag. Kanske kan vi hinna med en smörgås och en kopp choklad där när vi har tittat färdigt på den där stenbumlingen på ön.”

Rymdskeppet for långsamt ner genom Poisomis molniga atmosfär. Snart kom de fram till den stora krater där de tidigare hade hittat grottorna, men till deras förvåning stod det redan två andra skepp av okänt ursprung nere i kratern. En liten ganska smal jagare och ett lite större lastskepp. Idana såg misstänksamt på skeppen och styrde inte ner i kratern, utan fortsatte istället förbi den i rak kurs. Idana och Sira diskuterade snabbt vad de borde göra och de beslutade sig för att de skulle landa med skeppet alldeles utanför kratern. Därifrån borde de osedda kunna klättra upp för kraterns branta utsida. Väl uppe på toppen kunde de ta sig ner i grottan genom den övre ingången, som Idana och Greg tidigare kommit upp ur när de jagat dronterna.

Idana styrde först skeppet långt bort ifrån kratern så att de två parkerade skeppen inte skulle misstänka att hon var på väg åt deras håll. Cirka tio mil längre bort vände hon plötsligt skeppet och dök brant neråt mot marken. Precis innan skeppet slog ner i den grå sanden vände hon upp skeppets nos och flög tillbaka mot kratern. Hon flög nu endast trettio meter över marken med en hastighet på tusen kilometer i timmen. Den kraftiga störtdykningen hade gjort att Pedro mått illa och han blev tvungen att springa in på toaletten. Sira klagade istället på att dykningen skrämt upp hennes undulat, som hon döpt till Olivia. Rymdskeppet körde sedan rätt in i ett stort gulaktigt moln innehållande diverse giftiga svavelföreningar. I molnet var sikten så gott som noll och Idana blev tvungen att styra skeppet helt med hjälp av sin radarutrustning.

När de kom fram till kraterns yttre ring körde Idana runt den ett halvt varv innan hon landade skeppet mjukt på en utstickande klippa ett femtiotal meter upp för kraterns sida. De befann sig nu precis nedanför en brant bergsvägg, som Idana gissade skulle leda upp till den övre grottingången.

Dipis gick med på att stanna kvar i skeppet. Om de andra råkade i trubbel skulle hon, som var den näst bästa piloten i sällskapet, flyga iväg med skeppet för att söka hjälp.

Efter att ha tagit på sig rymddräkterna och utrustat sig med diverse vapen och annan utrustning, steg flygaren och de tre människorna ut ur skeppet. Marken var hård och steril. Det enda som syntes bakom dem var en vid slätt fylld av sten och grus i olika gråbruna nyanser. Framför sig hade de den höga kraterväggen som skulle bestigas. Flygaren Godjo tålde av någon anledning den giftiga atmosfären bättre än människorna. Det enda han behövde var en liten andningsapparat fastsatt vid sidan av munnen. Sira, som tänkt flyga upp tillsammans med Godjo, hade satt fast sina mekaniska vingar utanpå rymddräkten och det enda extra hon tog med sig var en jaktkniv. Mer skulle hon inte klara av att bära i den höga gravitationen.

Sira fällde ut vingarna och lät de små jetmotorerna föra henne långsamt uppåt. Godjo lyfte med ett par kraftiga vingslag och flög efter henne.

”Vi ses om en stund på toppen!” ropade Sira och pekade uppåt.

Idana och Pedro började på sin cirka sju hundra meter långa klättring uppför den höga bergsväggen. När de började klättra uppåt märkte Pedro att planetens höga gravitation gjorde klättringen betydligt tyngre än vad han hade räknat med. Efter endast ett hundratal meter längre upp fick Pedro stanna och pusta ut. Där lämnade de kvar en hel del av utrustningen i en klippskreva. Det enda de tog med sig vidare var sina strålvapen, ett raketror och Pedros bärbara dator.

För Sira och Godjo gick det ganska fort att i vida cirklar flyga upp till kraterns krön. De landade mjukt och började genast sondera terrängen. Trots att de fått en relativt noggrann beskrivning av Idana tog det en ganska lång stund innan de slutligen hittade grottöppningen. Men när Sira tittade ner i den ganska trånga grottöppningen hade Idana och Pedro fortfarande bara kommit halvvägs uppför berget.

Plötsligt fick de syn på ett jaktskepp som gled upp över bergskränet helt ljudlöst. Det var ett av skeppen från kratern, vilket nu dök upp som från ingenstans. Sira och Godjo stelnade till och lyckades göra sig osynliga, precis innan de blev upptäckta. Rymdskeppet svepte snabbt förbi ovanför dem och fortsatte i rak kurs söderut. Men plötsligt stannade skeppet upp ovanför dem. Piloten i rymdskeppet hade upptäckt Idanas jaktskepp nedanför branten på bergets utsida, där Dipis fortfarande satt och vaktade. Men Dipis hade också upptäckt det nya skeppet på sin bildskärm. Hon startade omedelbart motorerna och skeppet lyfte rakt upp ett femtiotal meter. Sedan satte hon hög fart bort från kratern, i förhoppning att det andra skeppet skulle följa efter och hon fick rätt.

När bägge rymdskeppen var utom synhåll, satte Idana och Pedro åter fart uppför berget. Men det de inte visste var att det främmande skeppet även hade alarmerat det andra större lastskeppet, som fortfarande befann sig nere i kratern. Det dröjde inte länge förrän fem stycken mindre svävarfarkoster startade sina turbinmotorer och for ut ur skeppet i samlad

trupp. Farkosterna var bemannade med tre beväpnade soldater på varje skepp.

Godjo kände på sig att ytterligare ovälkomna gäster var på väg och varnade Idana och Pedro om detta genom sin bärbara MR-länk.

”Försök att gömma er, så kanske de inte ser er”, fortsatte Godjo. ”Jag och Sira beger oss in i grottan så länge.”

”Var träffas vi igen?” frågade Idana.

”Vi kan gå in ett femtiotal meter in i grottan och vänta på er där. Är det ok?”

”Det blir bra! Om vi inte kommer dit inom tre timmar får ni klara er utan oss. Då kan ni, genom vägbeskrivningen jag gav er, leta er fram till sjön och grottmålningen själva.”

”Okej! Men vi hoppas att ni kommer hit utan problem. Lycka till Idana!”

”Lycka till du också! Godjo.”

Godjo och Sira hann precis komma in i grottöppningen när två mindre farkoster passerade ett femtiotal meter längre bort. De små farkosterna svängde runt i vida cirklar och sökte noga igenom terrängen. I en låg svepning upptäckte en av svävarna grottan. Skeppet stod stilla några sekunder och sköt sedan in en raket rakt mot öppningen. Raketen for rätt in i ena väggen innanför grottöppningen och sprängdes med en våldsam explosion. Den kraftiga detonationen gjorde att grottöppningens tak rasade in och tonvis av sten föll ner och blockerade öppningen helt.

Efter en liten stund började tre av svävarna även undersöka den yttre bergssidan lite noggrannare. Idana och Pedro tryckte sig mot stenväggen så gott de kunde för att inte bli upptäckta, men de visste inte att vissa av soldaterna på svävarna var utrustade mer IR-glasögon och när de passerade Pedro fick de plötsligt syn på hans ena armbåge som stack ut från klippväggen.

”Du där!” hördes det från en pipig kvinnlig stämma från farkosten. ”Du befinner dig på privat mark. Kom fram sakta och

håll dina armar eller tentakler utsträckta. Om ni gör något misstänkts, skjuter vi sönder er till atomer.”

Plötsligt kom Idana fram från sitt gömställe ett tiotal meter ovanför Pedro. Hon höjde snabbt ett raketror och tryckte på avfyrningsknappen. En bråkdels sekund senare sprängdes svävaren och de tre soldaterna i tusentals bitar.

Explosionen var starten till en våldsam eldgivning från bägge sidor. De fyra resterande svävarna tog snabbt skydd och soldaterna på dem hoppade av för att istället försöka sig på ett markangrepp. De besköt nu Idanas position med våldsam eldgivning från tre håll. De verkade inte ha fått syn på Pedro utan koncentrerade all sin eldkraft mot Idanas position. Plötsligt sveptes alla in i ett stort brunt moln, som blåst in från slätten. Detta omöjliggjorde all vanlig sikt och även angriparnas IR-glasögon hade svårt att se igenom den täta gasmolnet. Beskjutningen fortsatte en stund i blindo men avtog sedan. I skydd av molnen lyckades fyra soldater smyga fram till Idana från olika håll. Två ovanifrån och två från sidan. En kvinnlig soldat klev snabbt fram bakom Idanas gömställe och lyfte sitt vapen i en enda rörelse. Men Idana hade hört henne och kastade sig snabbt åt sidan när soldatens strålvapen sprängde klippan bredvid henne till småflis. Idana rullade runt på marken och avfytrade samtidigt ett skott mot soldatens ben. Kvinnan ramlade omkull och tappade sitt vapen, samtidigt som en manlig soldat dök upp alldeles till vänster om henne. Han var kraftigt byggd och drygt två meter lång. Idana greppade tag i hans vapen och stötte våldsam tillbaka vapnets handtag mot hans hjälm. Mannen ögon gick i kors och sedan föll han ihop medvetslös. Men precis när hon hade klarat av bägge soldaterna kastade två andra soldater varsin chockgranat rakt ner mot hennes gömställe. Bägge granaterna exploderade nästan samtidig och Idana föll ihop medvetslös.

När soldaterna kom ner såg de sina två kamrater ligga utslagna bredvid en ung kvinna. Alla tre var dock vid liv.

En halvtimme senare kom rymdskeppet, som jagat Dipis, tillbaka till kratern. Piloten fick dock rapportera att det misstänkta spionskeppet kommit undan. Rymdskeppet landade

inte utan svävade bara stilla ovanför kratern. Snart lyfte även det andra större skeppet och en stund svävade de bägge skeppen bredvid varandra i luften. Sedan accelererade de samtidigt och for med hög fart upp genom Poisomis atmosfär genom dess giftiga moln.

Kapten Robert Salter stod på kommandörsbryggan och tittade föraktfullt ner på Poisomis brun-gul-röda molnformationer. Han slöt sina ögon och tänkte på hur det borde vara:

Det är under vår värdighet att gömma oss som råttor i den här lilla hålan. Nu när vi upptäckts av spioner borde vi sticka härifrån så fort som möjligt. Jag fattar inte varför Kungen valt just den här ovärdiga platsen åt oss, medan han själv lever lyxliv i sin egna lilla barnsliga värld. Vi människor är ju Minoras sanna Änglar, säger han ju alltid! Vi borde leva på Jorden, paradisplaneten Alextra eller någon av de andra grönskande planeterna närmare galaxens mitt. Han har fel! Men tills vidare låter jag väl den där fånige Kungen styra. Han är en riktig fegis, som aldrig skulle kunna styra någonting utan sin fåniga sten. Så länge som alla andra lyder honom och hans sten gör han faktiskt viss nytta och med hjälp av Änglastoftet blir vi äntligen av med allt rymdslödder som ränner runt i galaxen. Än så länge har han inte fattat att jag är den enda han inte har makt över och jag tänker inte låta honom få reda på det heller... En vacker dag slår jag till och då blir makten min.

Robert synade sitt ansikte som syntes i glasrutan. Han såg ett ganska kantigt och solbränt ansikte med klarblåa ögon och mörkbrunt hår. Vad man inte såg var hans själ, som var svart som sot. Den hårde Kaptenen hade fötts med en emotionell missbildning som berövade honom från alla empatiska tankar. Missbildningen var också orsaken till att han inte behövde lyda den blå stenens hypnotiska makt. Det enda som drev honom framåt var ett starkt maktbegär och en inpyrd glädje av att skada och plåga andra varelser.

Kapitel 9

Sira och Godjo hade lyckligtvis befunnit sig ganska långt in i grottan och bakom en krök när raketerna for in i grottöppningen. Explosionen hade skickat en stötvåg in i gången som svept omkull dem, men lyckligtvis hade Sira och Godjo bara blivit lite tillfälligt omskakade och fått ett par nya blåmärken. De reste sig upp igen och borstade av sig dammet som kommit in från explosionen. Inne i grottan var allt nu kolsvart. Godjo blundade och tryckte sina handflator mot varandra. Sakta men säkert började ett svagt grönaktigt ljus sprida sig runt honom. Han öppnade ögonen men fortsatte att hålla ihop händerna och ljuset fanns kvar. Nu hade de ledljus och lyckligtvis hade inget av planetens täta giftmoln trängt ner i grottan. Efter att ha väntat en liten stund gick de tillbaka mot grottöppningen, vägleda av Godjos skimrande ljus. De upptäckte då att utgången blivit helt blockerad och stora stenblock. Sira suckade tungt.

”Vid Valdemars skägg! Vi är instängda.”

”Kan du anropa någon av Idana, Pedro eller Dipis?” frågade Godjo och lade huvudet på sned, som han brukade göra när han var nervös.

”Jag kan ju alltid försöka.”

Sira försökte få tag i Idana via MR-länken, men fick inget svar. Sedan försökte hon nå Dipis i rymdskeppet, men det enda hon fick in var ett svagt brus.

”Vi får hoppas att de klarat sig”, sa Godjo. ”Det tjänar ingenting till att vi oroar oss när vi inte kan göra något åt det.”

Sira kände ett sting av oro kring hjärtat, men nickade instämmande.

”Vi har inget annat val än att fortsätta vandringen själva”. fortsatte Godjo och började gå nerför den mörka gången. ”Det skall bli intressant att få se den där stenen i sjön. Kanske finns det verkligen ytterligare bilder eller texter på stenen som kan ge oss fler ledtrådar.”

Sira undrade vad som hänt med hennes syster och de andra, men innerst inne visste hon att de klarat sig. I alla fall verkade ju Idana vare en syster som kunde ta vara på sig själv.

Efter att ha vandrat neråt en stund delade gången plötslig på sig till två gångar, av vilka den ena lede rakt åt vänster och den andra lite snett ner till höger. Sira tog upp en karta som Idana tecknat ner och studerade den noga.

"Om vi skall till sjön, bör vi gå till vänster", sa Sira och började gå åt det hållet.

"Vänta!" viskade Godjo och lade en vinge på Siras axel. "Jag hörde något från den andra gången."

Båda stod blixstill och tittade in i den mörka gången till höger om dem. Långt borta tyckte sig Sira plötsligt se ett par stora ögon som blinkade till. Sedan försvann ögonen lika plötsligt som de dykt upp.

"Vad tror du om det där?" frågade Sira genom telepati och rynkade ihop ögonbrynen.

"Vi går och ser efter." svarade Godjo och gick in i gången där de sett ögonen.

Sira följde efter och när de kom ett tiotal meter öppnades ögonen åter för att stirra på dem. De gick närmare och snart kunde de se vem ögonen tillhörde i Godjos grönaktiga ljussken. Det var en fluffig spindelliknande varelse med fyra smala ben.

"Tror du att den är farlig?" frågade Sira

"Jag tror inte det", sa Godjo. "Men jag har aldrig sett en sådan varelse förut, så vi bör nog vara försiktiga."

"Kanske är det den där varelsen Idana nämnde att hon mött när hon var här", sa Sira hoppfullt.

Varelsen gick sakta framåt mot dem och började långsamt prata på knackig intergalaktiska:

"Jag vara inte farlig. Om ni behöva hjälp, så jag kan hjälpa er. Jag heta Hymla."

"Hej Hymla!" sa Godjo som bestämt sig för att tillfälligt lita på varelsen. "Mitt namn är Godjo och jag är en flygare från planeten Abdorra. Detta är min vän Sira, som är en människa från planeten Jorden. Vad är du för en varelse?"

”Jag vara en gnottflicka”, sa Hymla stolt och sträckte på sina smala ben så att hon blev lite högre.

Men plötsligt såg Hymla orolig ut och började titta sig omkring och sniffa i luften. Hon backade ett par steg vidare in i gången och sa:

”Följ med mig. Det vara inte säkert här. Monstret komma!”

”Vad då för ett monster?” sa Sira och log. ”Jag ser inget monster.”

”Fort skynda er! Den ha hitta oss”, sa Hymla och började gå snabbare.

Då hörde även Sira och Godjo något. Bakom dem kom ett dovt väsande, skrapande ljud. De vände sig om och fick se ett blått skimrande ljus som närmade sig. Ljuset verkade komma från den vänstra gången de hade tänkt välja. Sira stod först som förstenad och bara stirrade, medan Godjo sakta gick bakåt efter gnottflickan.

”Vad är det för skimrande sak?” frågade Sira.

Hon stod kvar och inväntade ljuset som kom allt närmare. Slutligen fick hon se något som kom runt en krök längre bort. Det enda hon såg på detta avstånd var att det var någon slags stor varelse med en stor mun full med sylvassa tänder och det räckte för att Sira skulle få fart på benen.

Varelsen som kom emot dem var en minst femton meter lång blåskimrande drakhona med det legendariska Namnet Nidhogg. Det var Kung Leopolds eget privata husdjur. Draken hade känt vittringen av ovälkomna gäster och hon var hungrig. Nu var det dags att äta! Förut hade det bara varit den lilla vita ludna saken hon känt vittringen av, men nu såg hon även en människa och någon varelse med vingar. Det borde vara tillräckigt för att göra henne mätt.

Lyckligtvis för Sira, Godjo och Hymla, var gången ganska trång vilket ledde till att draken delvis fick ta sig fram hasandes på magen. Nidhogg öppnade sin käft och ut välldes kaskader av heta blå flammor. Sira kände hettan slicka ryggen men lyckligtvis var hon allt för långt borta för att riktigt träffas av elden.

Sira, Godjo och den lilla varelsen Hymla sprang för livet för att undkomma drakens eld. Efter några minuter hade de skaffat sig ett ordentligt försprång, men gången blev också allt

bredare vilket gjorde att även Nidhogg kunde öka farten. De sprang vidare i en brant nerförsbacke och efter ytterligare en stund hade draken åter kommit inom synhåll bakom dem. Under flykten behöll Godjo sitt grönaktiga ledljus, men det blev allt svagare och svagare ju tröttare han blev. Hymla, som med lätthet skuttade fram ett tjugotal meter framför dem, stannade tvärt. Framför henne visades ett stort hål i marken.

”Fort! Följ efter mig!” sa Hymla och tog ett gigantiskt skutt rakt över avgrundshålet.

Godjo, som sprang närmast gnotten, sträckte ut sina vingar och svävande med lätthet över hålet. Sira, som kom sist, fällde snabbt ut sina vingar, hoppade upp och gled över hålet. När hon landade på andra sidan hade Godjos glöd nästan helt försvunnit. Detta ledde till att Sira snubblade på några lösa stenar och rullade runt på marken. Hon kunde dock resa sig upp igen med bara ett par blåmärken och inga brutna ben.

När draken kom fram till hålet, stannade hon och sniffade misstänkt ner i avgrunden framför sig. Sira och de andra tittade inte bakåt utan fortsatte tills de kom till en skarp krök. Då hörde de ett villt vrålände bakom sig. Nidhogg var arg över att ha förlorat sitt byte.

När de upptäckte att draken inte längre förföljde dem slog de ner lite på takten. Allt springande i den tunga gravitationen hade gjort slut på så gott som alla Siras och Godjos krafter.

”Hur skall vi nu kunna hitta till den där sjön?” sa Sira och slog ut med armarna. ”Vägen dit är ju blockerad av den där dumma tjocka draken. Synd att vi inte tog med några lasergevär. Min lilla kniv är inget att komma med här.”

”Jag har ingen aning om hur vi nu skall komma dit!” svarade Godjo. ”Kartan som Idana ritade nämner endast en väg, men vår nya lilla vän kanske vet någon annan väg. Du Hymla! Känner du till en liten sjö där det finns en liten ö med en fyrkantig sten på? På stenen skall det finnas en målning föreställande en blå sten och ett par figurer.”

Hymla vickade lite lätt på huvudet och tittade fram och tillbaka mellan Sira och Godjo.

”Hymla vara hungrig! Hymla vara jätte hungrig!!”

Sira tittade på Godjo med finurlig min och tog sedan upp en bit torkat kött ur sin magväska. Hon böjde sig ner och räckte fram biten mot den lilla varelsen.

Hymla kom fram och luktade på köttet men rynkade sedan ihop hela ansiktet.

"Hymla inte vilja ha kött. Hymla vara vegetarian. Ha ni inga sådana där små runda kakor som jag få från de andra två människorna, som vara här förut."

"Har du träffat människor förut?" frågade Sira. "Hur såg de ut?"

"De se lite ut som dig, men flickan ha kortare brunt hår och pojken se tjurig ut. Hymla vara hungrig. Ha ni kakor?"

"Det låter som om hon träffat Idana och den där mannen Greg, när de passerade här", sa Sira genom telepati till Godjo. "Har vi några kakor att ge henne?"

Godjo nickade, tog upp tre stycken fyrkantiga kakor från sin ryggväska och gav dem till Hymla. Gnotten tittade först miss-tänksamt på kakorna och klev sedan fram och luktade på dem. Då såg hon plötsligt mycket gladare ut. Hon tog alla kakorna med en spindelliknande liten arm, som varit dold under kroppen och började mumsa på dem med uselt bordskick. Hälften verkade missa munnen och pälsen på hennes haka blev full av kaksmulor.

"Kan hon inte åtminstone tugga med stängd mun?" tänkte Sira och tittade bort.

Efter att ha slukat alla kakorna hon fått av flygaren, började Hymla att gå vidare framåt. Hon vinkade åt Godjo och Sira att följa efter.

"Komma! Så gå vi till den där stenen ni vilja se. Det finnas en annan väg."

Efter en liten stund ledde hon in dem i en smal sidogång som ledde brant neråt. Gången var här krokig och fylld med små hålor och utstickande klippblock. Utan flygarens svaga gröna skimmer skulle Sira och Godjo för länge sedan slagit sönder sina huvuden till potatismos.

Hymla däremot verkade inte behöva ljuset. På något sett verkade hon kunna se i bäckmörkret. Ibland försvann hon en bit framför dem för att sedan komma tillbaka.

Efter att ha vandrat i nästan två timmar genom olika becksvarta gångar syntes plötsligt ett skimrande blålila ljus framför dem. Godjo och Sira pustade ut när de upptäckte att det inte var draken som kom antågande. Istället gick de mot en skimrande dimma. Hymla fattade Siras hand, som i sin tur tog tag i Godjos hand. Sedan gick gnotten långsamt in i dimman med de två andra efter sig. I ett tjugotal sekunder gick de genom den sirapsliknande blålila-skimrande dimman och sedan kom de plötsligt ut i ett jättelik grönskande sal. Hela grottans tak högt ovanför deras huvuden var täckt av blå skimrande svampar som spred sitt ljus över salen. Sira och Godjo stod först mållösa och bara stirrade. Hur kunde något sådant finnas på den här giftiga planeten? Framför sig såg de en gigantiskt stor grottsal med blågrönt gräs och något som påminde om träd med rödaktiga stammar och gula löv. Salen verkade vara flera kilometer djup och minst en kilometer bred.

Hymla pekade på Siras hjälm och tecknade att hon kunde ta av sig den. Sira kontrollerade luften med sin utrustning på handleden och upptäckte att det faktiskt var helt okej att andas här inne. Sira tryckte på en knapp på halsen och hjälmen vek automatiskt ihop sig in i dräkten. Godjo tog av sig sin enkla andningsapparat och tog några djupa andetag. Luften var klart andningsbar, men stället hade någon odefinierbar lukt som Sira efteråt skulle associera med svampstuvning.

Hymla ledde dem vidare in i den vackra grottsalen och nu upptäckte de att det även fanns ett rikt djurliv här inne i grottan. De flesta av djuren liknade små insekter och ingen av dem var större än Siras hand.

”Välkomna hem till vårt ställe”, sa Hymla lite vemodigt. ”Vilja ni följa med till mitt hem och hälsa på de dronter som bo hos mig?”

”Va! Bor det dronter här?” sa Sira förvånad. ”Tycker de inte om lite kallare planeter?”

”Jo egentligen göra de det. Men när de vara här de gå omkring med en liten kylanordning på magen, som verka göra livet lite lättare för dem.”

Längre in i salen kom de fram till ett stort träd med runda röda blad. Under tre grenar hängde lika många stora vita bollar, som mest liknade jättelika fjärilskokonger. Under en av kokongerna stod två dronter på vakt. Den ene var fullvuxen, men den andre var bara ett litet barn. När den store dronten fick se Sira blev den misstänksam och höjde omedelbart sitt vapen, som liknade ett gammalt gevär från Jordens nittonhundratals.

”Halt!” ropade dronten. ”Du Hymla, vad gör en smutsig människa här inne?”

Drontbarnet gömde sig bakom den stora dronten och kramade om dess ena ben. Den stora dronten var troligen dess far eller mor.

”Lugna ner dig polarn!” sa Hymla. ”Du kunna lägga ner eldpinnen nu.”

Hymla skuttade fram till dronten och gestikulerade vilt med armarna.

”Den här människan är helt okej. Den gav mig jättegod kakor.”

Dronten tittade fram och tillbaka mellan Hymla och Sira, men såg inte riktigt övertygad ut.

”Hur vara det med Diora?” fortsatte Hymla och började snabbt klättra upp för ett rep som hängde nerför en av kokongerna. ”Jag ha med mig lite läkande svampar som kanske kunna hjälpa.”

”Det är för sent”, svarade dronten med sprucken röst. ”Hon dog för en timme sedan Jag la henne på marken på andra sidan trädet. Nu är jag och min dotter Mira de enda överlevande dronterna här från Kyrion. Alla andra är döda.”

Hymla stannade upp och hoppade vigt ner igen. Hon gick fram till dronterna och sa:

”Hon ha det bättre nu. Nu få hon äntligen den vila hon behöva.”

”Vad har hänt här?” frågade Sira. ”Vilka har dött och varför?”

Dronten granskade Sira och flygaren åter en gång och sänkte då sitt gevär. Sedan tittade han Sira i ögonen.

”Ni får förlåta mig för min oartighet. Mitt namn är Vlodo och min planet Kyrion blev anfallen av människor för över två veckor sedan. Sedan dess har vi gömt oss här på Poisomi i denna vackra grottsal. Fram till för en vecka sedan var denna dal en fredad plats. Det var en tillflyktsort där vi dronter kunde känna oss trygga i tider med krig. Många gånger har dronter farit hit när ingen annan tillflyktsort funnits, men den här gången blev det annorlunda. För ungefär tio dagar sedan kom monstret till vår grotta för första gången. Vart än den drog fram så spydde den ut sin blå eld. Elden är het och bränner bort köttet från benen. Inom en timme hade den dödat tre fjärdedelar av alla dronter i dalen. Dessutom dog en hel del andra varelser i salen av drakens heta eld. Sedan försvann den lika plötsligt som den kommit och vi tog hand om dem som blivit sårade. Men ingen läkekur verkar hjälpa för dem som blivit svedda av den blå elden. Det är som om elden sprider ett slags gift i kroppen. Först blir offret förlamat och till sist somnar den smittade in och dör. Efter detta kom draken ytterligare två gånger och varje gång lyckades den på något sätt överraska oss så att ytterligare dronter miste livet. Sista gången den var här var för tre dagar sedan och då skadade den min fru Diora och dödade Hymlas man Loin.

Hymla, som stod bredvid dronten, tittade plötsligt ner i marken med en dyster min.

Efter att alla presenterat sig för varandra bjöd Hymla besökarna på en bit mat, som bestod av olika växter och svampar från dalen. Flygaren åt upp maten med god aptit, men Sira, som tyckte att maten smakade lite konstigt och beskt, petade mest omkring de små bladen i skålen.

Efter maten tycktes Hymla ha bråttom iväg igen.

”Komma med mig! Skynda! Monstret kunna komma tillbaka när som helst.”

De tog ett snabbt farväl av dronterna och vandrade vidare med raska steg. Gnotten ledde dem genom dalens grönska och

snart kom de fram till en mindre flod som rann genom salen. De gick utmed vattnet en stund och i det klargröna vattnet kunde de se kräftliknande djur som simmade omkring med slingrande rörelser. Sedan kom de fram till en liten stenbro som korsade floden. De gick över bron och på andra sidan vattnet såg de djupa spår efter drakens härjningar. Överallt fanns brända rester från den så förut grönskande vegetationen och på vissa ställen syntes fotspår efter jättelika kloförsedda tassar. Under ett träd lite längre bort såg de ett antal brända och döda dronter. Kropparna låg i en ring runt ett träd med huvuden inåt. Sira räknade dronterna till arton stycken. När de kommit lite längre såg de även fler kroppar som placerats runt andra träd. Totalt gissade Sira att det rörde sig om ett hundratal döda dronter.

Sedan tog salen slut och de leddes till en ny gång fylld av blålilaskimrande dimma. Sira fällde åter upp hjälmen och Godjo kopplade in sitt luftmunstycke. Den här passagen ut ur dalen verkade vara bredare än den de tidigare trätt in genom. Troligen var det denna väg som draken kommit in genom. Efter en liten stund upphörde dimman lika fort som den kommit och allt blev åter kolsvart runt omkring dem. Godjo blundade, satte ihop händerna och tände åter det gröna ljuset om skulle leda dem vidare. Efter ytterligare ett par timmars vandring började Sira och Godjo att känna sig ordentligt trötta. De bad då Hymla att hitta ett skyddat ställe där de kunde sova några timmar.

Hymla ledde dem in i en trång sidogång, som efter några krökar stannade tvärt med en liten kammare. På golvet låg något som liknade torrt gräs, vilket bara såg lite obekvämt ut att ligga på. Efter någon timme hade Sira och Godjo somnat in, medan Hymla stod på vakt. Den lilla varelsen förklarade att hon inte hade något behov av att sova.

Mitt i natten vaknade Sira plötsligt utav att Hymla sparkat henne på benet. Hon satte sig tvärt upp och tittade sig vilt omkring. I den lilla kammaren var allt kolsvart förutom Hymlas ögon, vilka blinkade nervöst. Den lilla varelsen drog frenetiskt i Siras vänstra arm. Sira koncentrerade sig och kände en svag

närvaro av något främmande. Något farligt närmade sig. Då hörde hon ett svagt hasande ljud från gången utanför. Godjo fortsatte dock att sova, trots att Hymla sparkade honom lätt på benet. Det hasande ljudet hördes allt tydligare och tydligare, men upphörde sedan tvärt. Nu syntes istället ett svagt blåskimrande ljus, som sakta letade sig in i smala gången där de befann sig. Draken var alldeles utanför. Sira satt helt stilla och hoppades att draken inte skulle höra hennes bultande hjärtslag. En liten stund hände ingenting och så plötsligt hördes ett lågt snusande ljud utifrån gången. Draken verkade ha fått upp ett spår av deras lukt. Nu vaknade även Godjo och han lyssnade intensivt. Av en ren impuls skickade Sira ut en tankebild till draken där utanför.

En bit bort i gången såg draken plötsligt en liten grön-skimrande älva som flaxade omkring med sina små fjärilsvingar. Draken glömde doftspåret, rusade fram och högg i luften men missade. Älvan flaxade längre bort i gången och draken följde efter. Hon högg gång på gång med sina käftar, men träffade bara tomma luften. Draken sprutade då ut en kaskad av eld, men inte ens elden verkade skada älvan det allra minsta.

När Sira hade låtit den ilska draken förfölja älvan i några minuter släppte hon slutligen taget om skenbilden, varefter älvan försvann.

"Bra gjort" sa Godjo genom telepati.

Hans telepatiska förmåga hade uppfångat fragment av Siras bilder till draken.

"Nu slipper vi nog honom i natt." fortsatte Godjo. "Det är nog lika bra att vi stannar kvar här och sover vidare. Vi behöver vara utvilade tills imorgon."

Och så lade de sig till rätta igen, medan Hymla försiktigt kikade ut genom gången. Sira låg först tyst och lyssnade, men somnade in efter en kvart. Hennes drömmar blev fyllda av mörka gångar där hon sprang efter någon som ropade efter henne. Rösten tillhörde hennes storasyster Idana. Men hur långt hon än sprang hann hon aldrig ikapp rösten.

Några timmar senare väcktes de av Hymla.

”Upp och hoppa mina vänner. Det vara bara en timme att gå till sjön med bilderna härifrån.”

Sira och Godjo reste sig motvilligt och följde efter Hymla när hon på pigga fötter hoppade ut ur den lilla sidogången. Godjo tänkte på nytt sitt skimrande ljus, som gav dem tillräckligt med ljus för att fortsätta färden. Efter att ha gått några kilometer i gångar, som påminde om de legendariska Grekiska labyrinterna på Jorden, kom de till en större huvudgång. Hymla ledde dem vidare och snart trädde de in i en stor öppen sal, som till viss del var lik den grönskande dal de passerat tidigare, men den här dalen skyddades inte av någon blålila dimma och verkade helt död förutom mängder av olika svampar som växte utmed en bäck, vilken rann nedanför ena grottväggen.

”Dricka inte vattnet. Det vara giftigt”, sa Hymla och ledde dem vidare.

Plötslig hördes ett vrål snett bakom dem. Sira vände sig om och fick syn på draken, som legat i bakhåll bakom en klippa. Sira började springa men i brådskan såg hon sig inte för och satte ner foten rakt i en liten skreva. Hennes fot fastnade och hon föll omkull på det hårda stengolvet. Sira drog och slet men foten satt fast ordentligt. När hon tittade upp såg hon att den blåskimrande draken var alldeles bakom henne beredd att hugga till eller grilla henne levande. Men då började draken skaka våldsamt på huvudet. Godjo hade flugit upp vid sidan av draken och attackerade nu dess huvud med sin näbbliknande nos. Hymla kom snabbt fram till Sira och hjälpte henne att lirka upp foten ur skrevan. Stödd av gnotten kom Sira snabbt på fötter igen. Sira fällde ut sina vingar samtidigt som hon tog ett ordentligt tag om Hymla. Jetmotorerna startade och de flög snabbt uppåt och framåt. Bakom dem hade Godjo lyckats skada drakens ena öga, men istället för blod syntes endast ett djupt svart hål i dess huvud. Draken vrålade i raseri och spydde ut ett flertal eldkaskader. Flygaren vände elegant undan men träffades istället av drakens piskande stjärt. Slaget fick Godjo att falla ner i marken och innan han hann upp i luften igen kom en ny eldstorm mot honom. Elden brände flygarens vänstra fot och svans och med ett skri kom han upp i luften

igen. Godjo fick syn på Sira och Hymla och flög efter dem i riktning mot en liten grottgång längre bort.

Bärandes på den lilla gnotten, flög Sira rakt in i grottgången. Sira var en bra flygare, men gången var bara cirka fyra meter vid och snirklade sig fram igenom berget med otaliga oberoendeliga kurvor. I en skarp kurva stötte Siras högra vinge lätt in i bergsväggen och hon girade snabbt åt vänster. Hon störtade då nästan rakt in i den vänstra väggen, men undkom med nöd och näppe med en roll. Den kraftiga manövern fick henne dock att tappa balansen vilket ledde till att hon och Hymla störtade rakt ner i marken. Strax bakom kom Godjo som landade bredvid dem.

”Det är kanske säkrare om vi springer en stund”, sa Sira. Vad tror du Godjo?

Flygaren nickade och de fortsatte sin färd genom berget till fots. En liten stund senare kom de fram till ytterligare en sal. De hade äntligen kommit fram till sjön.

”Fort i vattnet”, sa Hymla och hoppade ner i det klara grunda vattnet. ”Draken gilla inte vatten. Sjön kunna kanske rädda oss.”

Sira och Godjo följde efter och vadade genom det ljumma vattnet. Snart stod de på den lilla ön med stenmålningen. Flygaren tog några stapplande steg på torra land och sedan föll han omkull. Brännskadan han fått av draken hade börjat dränera hans krafter.

Lite senare kom draken Nidhögg ut i salen. Hon skannade omgivningen med sitt enda öga och såg alla detaljer med en sådan skärpa, som om det hade varit dagsljus. Nidhögg fick snabbt syn på de irriterande varelserna en bit längre bort. De stod på en liten kulle mitt i salen bredvid en fyrkantig sten. Nu skulle hon inte låta dem komma undan. Draken gick med bestämda steg mot kullen. I sitt undermedvetna kände hon på sig att något var fel, men den starka jaktlusten gjorde att hon ignorerade känslan och hon fortsatte att gå rakt ut i den vita sanden som omgav kullen. När hon satte ner en fot i marken slog det plötsligt upp en explosion av ljus.

Sira var i djup trans när draken lurades att kliva ner i vattnet. Nidhogg omgavs plötsligt av ett bländande ljussken av lagrad elektricitet. Efter ett tjugotal sekunder slocknade ljuset och då var draken spårlöst försvunnen.

Sira satte sig tungt på marken och tittade tacksamt på bilden på stenens baksida. Bilden föreställde en drake som var döende i ett hav av vatten. Det hade varit tufft för henne att lura draken att tro att hela sjön bestod av sand, men det hade lyckats.

Godjo öppnade åter ögonen och såg då rakt in i Hymlas stora sorgsna ögon.

”Vad tror du om brännskadorna Hymla”, frågade han med matt röst.

”Det se inte allt för bra ut”, svarade Hymla sorgset. ”Jag ha fortfarande inte hitta något botemedel. Vi få vänta och se. Kanske tåla flygare drakens eld bättre än andra varelser.”

”Du måste fara hem till Abdorra”, sa Sira ängsligt. ”Där finns det bra läkare som kan hjälpa dig. Som du är nu gör du ändå ingen nytta här.”

Godjo tittade ömsint upp på Sira.

”Ja! Det är nog bäst. Följer du med mig hem Sira? Det börjar bli väldigt farligt här.”

”Ledsen Godjo! Men jag måste nog fortsätta här. Jag känner att vi är nära att lösa gåtan med den blå stenen. Vi har satsat väldigt mycket på att komma ända hit och det finns en chans att Minoras Änglar har fått tag på stenen. De kanske till och med gömmer sig någonstans i den här grottan. Draken var möjligen deras vakthund. Gör mig bara tjänsten och be de andra flygarna att skicka hit ett par skepp till undsättning. Försök även att få tag på någon av våra kontakter på Jorden. Det vore inte helt dumt om även några jordiska militärskepp kunde hjälpa till. De kan behövas för att bekämpa de två skeppen vi såg i kratern.”

Godjo nickade långsamt och fick hjälp av Sira att resa sig upp. Sedan gick han bort ett par meter och sträckte ut sina vingar. Efter en liten stund fylldes den giftiga luften runt honom av ett bländande ljus. Sedan blev det plötsligt helt

mörkt igen. Flygaren var borta. Förhoppningsvis skulle han få bra hjälp på sin hemplanet.

När Godjo inte var i grottan längre, försvann även det vägledande gröna ljuset och grottan blev åter kolsvart. Det enda som syntes var Hymlas stora blinkande ögon. Sira slöt ögonen och försökte framkalla ett eget ledljus på samma sätt som flygaren tidigare gjort. Efter någon minut lyckades hon framkalla ett svagt vitt ljus runt sina händer. Inte lika starkt som Godjos, men tillräckligt för att användas till ledljus. Hon öppnade ögonen och ljuset fanns fortfarande kvar i form av ett svagt skimrande sken runt hennes händer.

”Inte mycket, men det får väl duga”, sa Sira och ryckte på axlarna.

Hon gick långsamt runt stenen och studerade bilderna noggrannare.

”Är det vanligt med drakar som springer omkring på den här planeten”, frågade Sira?

”Nej! Aldrig! Första gången jag få se den vara i de blå salarna för ett par veckor sedan. En dag vandra jag omkring i vår gamla boplats när plötsligt det där monstret dyka upp som från ingenstans. Lyckligtvis hinna jag gömma mig innan den hinna se mig. Jag tror att den komma ut från det gamla templet.

”Blå salarna? Vad är det för något ställe?”

”Det vara några salar som vara beboeliga fram till för trettio år sedan, då en fruktansvärd smitta drabba alla oss gnotter som ha våra hem där. Vi vara tretton gnotter som bo där när en efter en, helt utan förvarning, insjukna i en mystisk sjukdom vi aldrig stöta på förut. Inom ett par dagar bli alla mycket sjuka och dåsiga. Under sjukdomens början drabbas vi alla av hemska hallucinationer och en av oss bli så tokig att han ta sitt eget liv. När jag vakna upp tre dagar senare vara jag den ende som överleva. Det ta flera veckor tills jag bli helt frisk igen. Sjukdomen verka inte ha skada andra djur eller växter nämnvärt, men den ha lämna ett mystiskt spår efter sig. Sedan den dagen då jag vakna upp i salen ha alla växter där färgats blåa. Därför ge jag platsen namnet de blå salarna. Nu vara det ingen som våga gå nära stället förutom jag. Det verka som om jag på något sett bli immun mot sjukdomen.”

Sira stod en stund alldeles stilla och funderade. Plötsligt kom hon ihåg vad hon hört i atropodfabriken på Atroxonia om att smittoämnet, som kallades Änglastoft, kunde framkalla blå färg hos växter.

”Vi beger oss dit!” sa Sira bestämt. ”Det kan finnas en anledning till att ni drabbades av den där sjukdomen för trettio år sedan. Kanske var det någon som ville slippa nyfikna besökare. Hur långt är det till de blå salarna?”

”Våga du verkligen gå dit?” frågade Hymla och synade Sira. ”Du kanske bli smittad du med. Sjukdomen vara jättefarlig.”

”Om jag gissar rätt så är sjukdomen helt ofarlig för människor. Nå Hur långt är det egentligen dit?”

”Det vara inte alls långt”, svarade Hymla lyckligt och började entusiastiskt studsa upp och ner. ”Det ta bara en liten stund och sen vara vi där.”

Hymla hoppade ner i vattnet och började vada över sjön till andra sidan. Sira följde efter ner i vattnet och följde efter den lilla fluffiga figuren som bitvis tog sig fram genom att simma. För Sira kom vattnet upp till magen där det var djupast, men sedan blev det grundare igen och slutligen nådde de torr mark under fötterna

Efter att ha gått genom smala krokiga gångar i ett tiotal minuter kom de fram till ytterligare en dimbank. De gick igenom dimman och trädde in i de blå salarna. Den första salen påminde en hel del om de grönskande salarna där Hymla nu bodde, men alla växter lyste här med ett blått spöklikt ljus. Här och där såg Sira små insektsliknande djur som kilade omkring.

Sira tittade på sin utrustning som visade att luften var okej.

”Kanske bäst att du behålla hjälmen på?” sa Hymla när hon såg att Sira var på väg att ta av sig hjälmen.

”Oroa dig inte Hymla”, svarade Sira. ”Jag är tämligen säker på att den sjukdom, som drabbade er gnottar, inte påverkar mig och troligen drabbades ni genom vattnet ni drack.”

Hon fällde upp hjälmen och tog ett djupt andetag av luften.

”Luften verkar helt okej!”

Hymla och Sira gick vidare och passerade några gnottbon som nu hängde ner alldeles tomma från träden. Förutom enstaka smådjurs prassel var allt spökligt tyst och stilla i salen.

När de vandrat i en halvtimme kom de slutligen fram till det gamla templet. Sira stannade upp och granskade byggnaden. Templet var en stor stenbyggnad som täckte hela salens kortsida. Ytterväggarna gick ända upp i taket och på olika ställen såg de välgjorda skulpturer föreställande diverse olika varelser. Den mest framträdande skulpturen liknade en lejonliknande varelse med sex ben, men där fanns även en skulptur som liknade en dront och en annan som föreställde en gnott. Templet såg mycket gammalt och slitet ut och på sina ställen gapade stora hål i väggarna. Det var väl snarare en ruin än ett tempel tyckte Sira. Dess stora port bestod av en oval öppning där den ena porthalvan hade rasat in.

Sira viskade till Hymla att stanna kvar utanför templet och gnotten nickade lyckligt. Sedan gick Sira med tysta steg in genom den stora fallna tempelporten. Inne i templet fanns ytterligare skulpturer, men samtliga av figurerna hade här, av någon anledning, fått sina huvuden avhuggna. Hon gick vidare in genom templets stora salar och kom så småningom fram till en tjock och stor ståldörr som stod på glänt. Ståldörren såg modern ut och passade inte alls in i den antika omgivningen. Sira stannade upp och lät ledljuset slockna. Ut ur dörrspringan flödade ett milt gult ljus och inifrån rummet där bakom hördes svaga mumlande röster. Plötsligt kände hon något mjukt som nuddade hennes ben och hon ryckte till. Sira suckade tyst. Det var bara Hymla som inte lytt henne utan följt efter ändå. Gnotten stod nu där och tittade entusiastiskt upp mot henne med sina stora ögon.

Sira tecknade åt henne att vara tyst och Hymla vickade denna gång ivrigt på huvudet åt sidled. Om det betydde ja eller nej hade Sira ingen aning om. Hon hoppades dock att gnotten skulle stanna kvar och gick med tysta steg vidare mot ståldörren. När Sira tyst smugit in genom dörrspringan stannade hon plötsligt upp och gjorde sig osynlig. Hon undersökte rummet som var milt upplyst av gula lampor i taket och såg en stor blåskimrande ljuskälla som stod mitt på golvet en bit bort. Den påminde mycket om den dataspelsbur hon tidigare spelat i på Jorden, men denna var många gånger större. Den blåskimrande gallerburen surrade svagt av elektrisk

laddning. Då upptäckte hon även något hon först missat. Till vänster om buren i skuggan bakom en avbruten stenpelare satt två människor och spelade kort. Det var en lång ung man och en äldre ganska satt kvinna med en svart lapp för ena ögat. De var beväpnade med högteknologiska strålgewär och verkade vara typer som inte skulle tveka en sekund för att döda en objuden gäst. Det var tur att hon gjort sig osynlig. Människorna verkade dessutom vara på ganska dåligt humör och nedanförlig bordet stod liken efter otaliga tomma ölflaskor. Troligen hängde deras irritation ihop med att all öl var slut.

Sira kände sig tvungen att undersöka rummet lite noggrannare. Vad fanns det i buren som det behövde bevakas av två beväpnade vakter i en öde grotta? På något sätt måste hon övermanna de två människorna och sedan ta sig in i buren.

Hon böjde sig ner, tog upp ett par stora stenar från marken och släppte sedan ner en i marken igen. När hon åter stod stilla gjorde hon sig helt osynlig igen.

De två människorna hörde ljudet och hoppade snabbt upp ur stolarna med dragna gewär. Den kvinnliga vakten rörde vid en knapp vilket ledde till att salen plötsligt flödade i starkt ljus från extra strålkastare i taket.

”Frederick!” sa kvinnan med befällande röst. ”Gå och kolla upp var ljudet kom ifrån.”

Den unge mannen nickade och gick försiktigt mot platsen där Sira befann sig. Med höjt strålgewär kom han allt närmare stålporten. Då fick han plötslig syn på något mycket konstigt. Några meter framför dörren svävade en sten till synes tyngdlöst i luften i ögonhöjd. Mannen gick försiktigt fram till stenen och petade på den med pipan på sitt gewär. Stenen guppade till men för inte ner till marken. Plötsligt började stenen att sakta snurra runt i luften och mannen gick ett steg framåt för att kunna studera den närmare. Han var som hypnotiserad av den konstiga stenen. Men då för den framåt med full fart och träffade mannen hårt i pannan. Han ramlade omkull och för medvetlös i marken.

Den äldre kvinnan såg sin kompanjon falla och tog omedelbart sikte mot den mystiskt flygande stenen. I sista stund slängde sig Sira ner och rullade bort bakom ett par stora

stenar. Strålen från vaktens vapen fräste till i ståldörren. När Sira rört sig blev hon också synlig igen. Kvinnan avfyrade ytterligare ett skott men missade Sira med en halv meter. Sira la sig platt på magen bakom några stenar för att undvika att bli träffad. Vakten sköt på nytt och laserstrålarna grävde stora hål i en av stenarna hon gömde sig bakom.

Kvinnan tog med ena handen fram en MR-länk ur fickan och tryckte in en snabb kod.

”Vit Örn anropar Högkvarteret, kom in högkvarteret.”

”Högkvarteret här!” svarade en mjuk kvinnlig röst. ”Vad är ert ärende?”

”Vi har...”

Plötsligt tappade hon MR-länken och ramlade framlänges när något plötsligt föll ner på henne från taket. Det var Hymla som obemärkt hade lyckats klättra fram upp och ner hängande i taket. Hon virade nu sina tunna ben om vaktens hals och täckte hennes ögon med sina händer. Kvinnan kämpade ursinnigt för att bli av med angriparen. Gnotten träffades av några hårda slag och tappade greppet med ett par av sina ben, men lyckads fortfarande hänga sig kvar.

Kvinnan släppte då geväret och drog fram en vass kniv ur bältet. Hymla släppte sitt grepp precis innan kniven for genom luften alldeles ovanför henne. Vakten vände sig snabbt om och såg gnottens mångbenta kropp på marken. Hennes ansikte vreds i avsky och hon lyfte kniven för ett avgörande hugg. Men då hade Sira hunnit fram och hon brakade rätt in i kvinnans rygg med en vild tackling. Kvinnan for framåt och fälldes samtidigt av Hymlas ena utsträckta ben. Hon for hårt i marken och slog i näsan, så att blodet forsade. Kvinnan hade knäckt näsbenet, men kom ändå snabbt på fötter igen och vände sig mot sina angripare med dragen kniv och blodig näsa.

Men Sira var kvicktänkt och plockade upp geväret från marken. Hon riktade vapnet mot kvinnan och skakade menande på huvudet. Vakten förstod att det var bäst för hälsan om hon släppte kniven. Hon fnös föraktfullt, men lydde och släppte kniven. Sedan nickade Sira lätt mot MR-länken på marken och med en tydlig gest meddelade hon kvinnan att om hon på något sätt avslöjade dem skulle hon få ett stort hål

genom magen. Kvinnan böjde sig långsamt ner och tog upp MR-länken.

”Högkvarteret anropar Vit Örn, kom in Vit Örn. Har ni problem?”

”Nej vi har inga problem. Jag råkade bara snubbla på en sten och tappade MR-länken. Det verkar som om det blivit något slaggs glapp i apparaten. Jag ville bara meddela är att ölen är så gott som slut här ute. Vi vore tacksamma för påfyllning.”

”Jag skall se till att ni får påfyllning, men det kommer tyvärr att dröja tre dagar. Är det okej?”

”Det låter bra! Klart slut.”

”Klart slut!”

Sen stängde kvinnan av MR-länken och kastade ner den framför Siras fötter. Sira pekade på en stol och kvinnan gick och satte sig.

”Hymla! Kan du binda den här människan ordentligt?” frågade Sira.

”Jajamensan!” svarade gnotten. ”Jag vara jätteduktig på knutar.”

Hymla hittade några starka remmar och band fast kvinnan ordentligt vid stolen. Sedan släpade de även den medvetlöse mannen till den andra stolen och band fast honom på liknande sätt.

Efter en liten stund vaknade han till och på hans panna syntes en stor blåaktig bula. Han blängde ilsket mot Sira och Hymla, men sade ingenting.”

”Ni får stanna här tills era vänner kommer med öl om några dagar”, sa Sira. ”Jag hoppas att ni klarar er tills dess.”

Mannen med bulan grymtade missnöjt till svar. Sedan vände Sira sig mot Hymla.

”Jag är tvungen att undersöka den där blåskimrande buren noggrannare. Om jag gissar rätt så gömmer det sig hemligheter där inne. Vill du stanna här eller följa med mig?”

”Jag följa med dig”, svarade Hymla glatt.

En stund senare tog de båda mod till sig och gick in i den blåskimrande nätburen. Väl inne i det blå ljuset började de

känna sig lite konstiga. Plötsligt kom ett bländande ljus och sedan fann de sig stående på en grönskande gräsmatta alldeles vid en lodrät klippvägg. Hymla tittade sig förundrat omkring. De befann sig på en liten vacker äng omgiven av grönskande lövskog. Bakom dem fanns en stor träport, vilken såg ut att vara ingjuten i klippan. Himlen ovanför hade blivit klarblå med enstaka små vita moln och en skimrande gul sol. Den lilla gnotten hade inte ändrats alls, men Sira såg ner på sina kläder och fann att hennes rymddräkt byts ut mot en brunfärgad medeltida kort klänning med gula ärmar. På fötterna hade hon fått bruna sandaler som var mycket primitiva men sköna. När hon undersökte sig själv upptäckte hon att hennes hopfällbara vingar var borta. Dessutom såg hon en stor ful bula av något slag, som stack upp på tippens av hennes näsa. Hon kände efter med fingrarna och upptäckte att hon hade fått en stor vårta på nästippen.

”Nä!” sa Sira besviket. ”Vad skall den här fula saken vara bra för?”

Hymla kunde inte svara, utan tittade bara olyckligt upp i hennes ansikte som nu pryddes av en stor rosafärgad vårta. Men Sira var ändå mest upprörd av att hennes flygutrustning fattades. När hon undersökte sina fickor fann hon dock ett tjugotal mynt av silver och guld. Hon studerade dem närmare och såg att mynten var präglade med profilen av någon skäggig gubbe.

De här kan kanske komma till användning, tänkte Sira.

Hon misstänkte starkt att hennes tidigare teori om spelet var korrekt. De hade hamnat i något slags dataspel, likt skidspelet hon och Idana spelat på Jorden. Sira gick fram mot porten bakom dem och drog i en stor guldring, som satt fast i dörrhandtaget, men porten rörde sig inte en millimeter.

”Jag vill lämna spelet!” ropade Sira rakt ut i luften.

Men till skillnad från skidspelet hände det ingenting.

”Var vara vi?” frågade Hymla och såg upp mot Sira med sorgsna ögon.

”I en datoranimerad värld... tror jag.”

”Jag inte förstå. Vad vara dator?”

Sira böjde sig ner och klappade gnotten varsamt på huvudet.

”Jag tror nog inte att jag kan förklara det här så bra. Vi är nog egentligen fortfarande kvar i grottan på Poisomi. Det vi ser omkring oss är bilder som skapats av en maskin.”

”Du mena vi vara i drömvärld?”

”Jo, det stämmer nog.”

Sira kände på den låsta porten igen.

”Jag vill ut ur spelet!” ropade Sira ännu högre, men ingenting hände.

Varför släpps vi inte ut ur spelet? Det fungerade ju för Idana i snövärlden.

”Jag gissar att vi är fast här för tillfället”, sa hon till den lilla gnotten. ”Då har vi väl inget annat att göra än att utforska det här stället. Kom så ser vi oss omkring.”

Sira började gå i en riktning hon gissade var österut.

”Vi skall gå ditåt”, sa Hymla med hög röst och pekade åt en riktning som troligen var söderut, uppför en grässlutning som ledde rätt in i den glesa lövskogen.

”Hur vet du vart vi skall gå? Du har väl inte varit här förut?”

”Min inre röst säga att det vara rätt väg. Kom nu gå vi!”

”Vänta ett tag! Har du en inre röst som bestämmer vad du skall göra?”

”Vi gnottar följa alltid vår inre röst”, sa Hymla, som om det var det självklaraste saken i världen. ”Det vara föresten så jag hitta dig och Godjo förut. Min inre röst säga till mig att ni två behöva hjälp.”

”Är du någon slags magiker?”

”Vad vara magiker?”

”Någon som kan trolla. Som till exempel göra sig osynlig eller läsa andras tankar.”

”Hymla inte kunna trolla. Kom, vi gå!”

Sira hade inga fler frågor. Hon ryckte på axlarna och följde efter Hymla upp för grässlänten. Hon hade ju inget bättre förslag själv.

Kungen gick med släpande steg till sitt privata arbetsrum i tornet. Rummet var alldeles runt och i borten änden stod en stor kontrollpanel, med ett antal bildskärmar som var direktlänkade till alla hans Kaptener. Han satte sig ner i en blå skinnfåtölj och bad datorn att få tala med kommandobryggan på Arken. Rymdskeppet Arkens kommandobrygga kom omedelbart i bild och han såg där ryggtavlan av sin lojale undersåte Kapten Roger Salter. Han stod nu och samtalade med ett av sina underbefäl.

”Kapten Salter!” sa Leopold i en beordrande ton.

Kaptenen hörde rösten och vände sig om mot skärmen. När han såg att det var Kungen bugade han sig djupt och svarade:

”Vad är det min ädla Konung önskar av mig?”

”Har ni packat färdigt den nyproducerade lasten?”

”Ja Ers Majestät! Vi har packat in samtliga flaskor, totalt en miljard enheter, i fraktskeppet. Flaskorna är uppdelade i trehundrafyrtiosju olika fraktmoduler som skall leverera flaskorna till lika många planeter. Om åtta veckor från nu räknar vi att flaskorna nått alla planeterna vi sett ut. Om Änglastoftet fungerar lika bra som det gjort under testförsöken, bör över nittionio procent av galaxens omänskliga intelligenta livsformer ha dött inom två månader. Har jag er tillåtelse att börja expeditionen?”

”Ni har min tillåtelse att starta uppdraget! Lycka till ärade soldater.”

Kaptenen bugade sig och skärmen släcktes.

Kapitel 10

Hymla gick med kvicka steg genom den vackra lövskogen, vilken bredde ut sig åt alla håll. Lite då och då stannade hon upp för att vänta in Sira som började känna sig ordentligt matt i benen. Gravitationen i spelet var lättare än på Poisomi, men allt vandrande och springande den sista dagen hade satt sina spår. Hon längtade efter en mjuk säng.

Det hördes en hel del fågelsång uppifrån trädkronorna, men konstigt nog fick de aldrig syn på en endaste fågel. Efter att de hade vandrat i rak riktning genom den vackra skogen i en timme började miljön långsamt att ändra karaktär. Träden såg allt sjukare ut, samtidigt som marken började bli våt och sumpig. Efter ytterligare några kilometers vandring hade skogen på riktigt övergått till en stor sumpmark, med enstaka krokiga träd som steg upp ur gyttjan. De flesta av träden hade endast enstaka klasar med missfärgade blad på sina grenar. En gång såg Sira en gul orm som simmade i vattnet en bit bort, men annars märkte hon inte av något djurliv. Ett träsk som detta borde fullt av små surrande insekter och andra småkryp, men den natur de passerade verkade helt tom på djur.

”Vänta Hymla!” ropade Sira, som hamnat en bit efter den lilla gnotten. ”Jag måste vila en liten stund. Kan vi inte sätta oss på den här stubben och äta upp resterna av maten i min kappsäck?”

När Hymla hörde ordet mat kom hon snabbt tillbaka och satte sig bredvid henne. Sira tog fram sin matsäck, som borde ha bestått av ett par gröna äpplen, en tub med näringskoncentrat och en flaska vatten, men när Sira gick igenom packningen kunde hon dock inte hitta tuben med näringskoncentrat, vilken hon var säker på att hon packat ner. Istället hittade hon fyra torkade plommon, som hon inte kom ihåg att hon packat ner i kappsäcken. Spelet tyckte troligen inte att tuben hade passerat in i miljön och hade därför ersatt produkten med annan kost den ansåg vara likvärdig. De tog varsitt äpple

och lite vatten, men plommonen sparade Sira till senare. Hon var ändå inte särskilt förtjust i torkade plommon.

När de satt och åt hörde Sira plötsligt något som knakade till bakom hennes rygg. Hon vände sig om och fick se ett stort grönbrunt monster som sträckte ut sina väldiga armar mot gnotten. Träskmonstret var två meter högt, hade beigebrön fjällig hy och gula ormliknande ögon. Sira skrek till och Hymla hann i allra sista stund undan från bestens långa gripklor genom att kasta sig framåt. Sira koncentrerade sig för att göra sig osynlig, men det fungerade inte. Efter att ha missat gnotten vände sig monstret mot henne. Den öppnade sin mun, vilken var fylld av små sylvassa gulvita tänder och fräste så att saliven skvätte. Sira kände dess stinkande andedräkt och kastade desperat sitt äppelskrutt mot dess huvud. Skrutten träffade monstrets panna och studsade bort. Besten fnyste till och kastade sig framåt mot Sira. Hon hann precis rulla undan och monstret missade på nytt sitt mål. Sira reste sig snabbt upp och började springa mot Hymla. Den lilla gnotten befann sig redan en liten bit bort där den viftade åt Sira med sina två små armar. De två sprang sedan vidare åt söder i full fart utan att se sig om. Som tur var tröttnade monstret på sin jakt redan efter någon minut. Dess muskulösa kropp var alltför stor för att kunna hinna ikapp Sira och Hymla som sprang med lätta steg mellan grästuvorna.

Efter tio minuters vild flykt kände de sig säkra på att de hunnit undan monstret. Då saktade Sira ner till att jogga och sedan till långsam gångmarsch.

”Det där vara jätteläskigt!” sa Hymla glatt. ”Vad vara det för något?”

”Det var bara något slags fantasimonster som någons sjuka hjärna skapat”, svarade Sira trött.

”Jaha!” sa Hymla och började klia sig med sina långa fingrar.

Resten av dagen fortsatte de i sydlig riktning allt längre och längre rakt in i träsket. Träden blev allt färre och mer förvridna ju längre de kom. De passerade ett jättestort träd som var kluvet från trädkrona till rot. På något sätt viste Sira att trädet en gång i tiden hade det varit en majestätisk ek, men nu

återstod endast en sorglig symbol för livets slut. När Sira stod och tittade på trädet hörde hon ett surrande ljud i sitt öra. Hon vände sig om och fick se att det var en mygga.

Titta! Det finns ju i alla fall några insekter här, tänkte Sira. Äntligen lite realism i spelet!

Hon sträckte fram handen och höll den stilla bredvid myggan. Den lilla insekten satte sig på handen, men konstigt nog gjorde den ingenting mer. Några sekunder senare flög den upp igen.

”Varför stack den mig inte”, sa Sira förvånad.

Snart hördes även surrande ljud från fler myggor och andra flygande kryp. Luften började fyllas med surrande insekter och Sira fick vifta med handen för att få fri sikt.

”Kom så går vi härifrån”, sa Sira muttrande.

De fortsatte att gå i samma riktning, men de flygande insekterna följde efter vart än de gick. Detta gjorde den fortsatta färden allt besvärligare. Sira viftade ideligen med handen framför ansiktet, men insekterna kom hela tiden tillbaka och surrade i loopar runt hennes huvud. Men som tur var verkade ingen av dem vara av någon blodsugande sort. De var endast ett mycket störande moment.

Under tiden de vandrade försökte Sira förklara mer om sin teori att de befann sig i någon slags datavärld. Detta förklarade till exempel varför hennes flygutrustning försvunnit och varför hon inte kunnat göra sig osynlig förut. Hymla förstod inte alls vad Sira pratade om, men nickade glatt till förklaringarna. Gnotten hade ju faktiskt aldrig använt en dator i hela sitt liv och var totalt tekniskt obegåvad. Men hon förstod att den här världen inte var normal. Med all denna växtlighet fanns det allt för lite djur och varför hade de tidigare inte sett några fåglar i skogen, när de hela tiden hört deras kvittrande fågelsång?

När solen gick ner några timmar senare slog de läger under en stor asp där marken var relativt jämn och torr. De tände en lägereld och de heta lågorna fladdrade långsamt i den nu nästan vindstilla luften. Efter en stund märkte Sira att veden de lagt på aldrig riktigt verkade brinna upp trots att lågorna var jämna och varma.

Det verkar som om dataspelskonstruktören slarvat lite...

Under natten turades de om med att hålla vakt, men timmarna passerade utan några nya odjur eller andra äventyr. När Sira vaknade hade solen redan varit uppe ett par timmar och stod nu högt på himlen. Elden hade faktiskt börjat avta och de första vedträna de lagt på hade helt omvandlats till aska. Dock hade de inte behövt använda något av de extra vedträna de plockat tidigare. Efter en frukost bestående av lite torkade plommon och vatten, var det dags att gå vidare. Det var inte någon särskilt stor frukost och Sira hörde hur det kurrade vilt i Hymlas mage. Gnotten reste sig upp och började gå åt ett håll Sira gissade var söder.

Vandringen genom träskmarkerna pågick i ytterligare två dagar. Under den andra dagen hade Hymla varit nära att drunkna efter att ha trampat på en tuva som plötsligt sjunkit ner i dyn. Hon hade i sista stund räddats av Sira som fiskat upp henne med hjälp av en lång pinne. Under färden hittade de gula bär, som påminde om hjortron både till utseende och smak. Bären var inte riktigt mättande men de gav tillräckligt med energi för att de skulle orka fortsätta färden.

Senare den andra dagen såg de snöklädda berg en bit längre bort. Sira hade tidigare börjat misströsta att de någonsin skulle komma ut ur träsket. Men när hon fick se bergen fylldes hennes kropp av förnyade krafter. Marken började samtidigt bli torrare och stenigare och snart hade de äntligen kommit ut ur träsket. De fortsatte i riktning mot bergen och efter någon kilometers vandring började marken att leda uppåt och de passerade stora blomstrande ängar. Här växte ett tiotal olika blommor i olika färger. Sira plockade en bukett och luktade på sina blommor. De luktade faktiskt gott. När hon tittade närmare på några gula blommor, vilka påminde om gullvivor, upptäckte hon ytterligare en liten defekt i spelvärlden. Alla blommorna av samma sort såg exakt likadana ut.

Sira hörde plötsligt något och fick syn på en flock vildhästar som galopperade på en äng längre bort.

Vad skönt det skulle vara att få slippa gå en stund.

Men hästarna var dock allt för långt borta för att de skulle kunna fånga någon att rida på. Vid ett dike lite längre bort hittade Hymla några röda frukter och hon ropade på Sira att komma.

”Jag tror att jag känner igen de där”, sa Sira lyckligt. ”De heter toater, toblater eller något liknande. Det var jättelänge sedan som jag smakade sådana.”

De satte sig ner vid diket och proppade sig fulla med tomater. Det smakade underbart och Sira stoppade även några i fickan i klänningen till senare. Efter måltiden gick de vidare i en ganska långsam takt.

”Är det långt kvar?” frågade Sira.

”Jag tro det”, sa Hymla och log ett vänligt leende. ”Men jag veta inte riktigt säkert.”

Sira glömde tillfälligt bort sin trötthet och njöt av den vackra naturen runt omkring dem. Hon vände ansiktet mot den konstgjorda solen och lät den värma hennes brunbrända kinder. Men trots det underbara sceneriet och vinden som lätt svepte över hennes ansikte, kändes det konstigt. Innerst inne visste hon att allt det här bara var på låtsas. Var fanns deras kroppar egentligen? Var de i något slags underligt parallellt universum? Hon hade ingen aning om detta. Allt hon kunde uppleva med sina sinnen var egentligen bara olika digitala koder i en datakonstruerad värld. Men dataspelet som Idana hade trott var ofarligt hade ju skadat hennes arm och Sira misstänkte att även detta spel kunde göra riktig fysisk skada om man inte aktade sig.

Samma kväll övernattade de vid foten av ett högt berg vid en liten bergsskrevla. Sira tände en liten brasa som spred en behaglig värme in i deras trötta kroppar. Under kvällen pratade de en hel del om Hymlas hemplanet Poisomi. Sira undrade hur det var att leva i en grotta i hela sitt liv. Hymla berättade hur underbart det varit att leva i grottornas grönskande dalar, det vill säga innan sjukdom och drakeld spred kaos i grottsystemet. Efter att ha pratat lågmält sittandes nära varandra vid elden, lade de sig för att sova. Varken Sira eller Hymla kom på att det kanske skulle vara bra om någon höll sig vaken under natten och lika bra var väl det; för ingenting hände. De sov tätt ihop

hela natten för att hålla värmen, men när Sira vaknade följande morgon kände hon sig ändå frusen. Elden hade sedan länge slocknat och gräset var fuktigt av morgondagg. Hon sträckte på sig och gäspade stort.

”Vakna Hymla, din slöflock”, sa Sira.

Gnotten öppnade sina stora blöta ögon och verkade med ens klarvaken.

”God morgon Sira!” sa Hymla glatt. ”Jag bara blunda lite. Ha du sova gott?”

”Jo vars! ganska bra. Jag tror att det är bra om vi kommer iväg ganska tidigt idag.”

De plockade lite hallon som växte i närheten och åt dem till frukost. Sedan var det dags att gå igen. Hymla visade fortfarande vägen och hon sa att de skulle fortsätta rakt framåt över bergen och undvika onödiga omvägar. På något mystiskt sätt hittade hon direkt en smal stig som ringlade sig upp för berget åt rätt håll. Hymla gick först och efter kom Sira som hade hittat en vandringskäpp i lagom storlek. Käppen gav ett bra stöd för en vandring bland bergen. Efter bara ett par timmar på den smala bergsstigen kom de fram till en stor grönskande dal. Dalen nedanför var fylld av stora träd av olika slag. Där fanns granar, björkar, ekar, bokar och en hel del andra träd som Sira kände igen men inte kom ihåg namnen på. De gick ner i dalen och satte sig vid en klar bäck. Där åt de upp resten av tomaterna. Maten sköljdes ner med kallt klart vattnet från bäcken.

Under måltiden satt Sira och pillade på sin vårta på näsan.

”Vad är det egentligen för mening med den här fulla saken?” sa hon i vresig ton. ”Jag hoppas verkligen att den försvinner när vi hoppar ut från det här fåniga spelet. Är du föresten säker på att din inre röst leder oss ut härifrån?”

”Veta tyvärr inte”, svarade Hymla. ”Jag följa bara min inre röst men jag veta inte vad den egentligen vilja med mig.”

Hymla blundade med sina stora ögon och nickade allvarsam. Sira suckade djupt...

”Ja... Vi kommer väl på ett sett att komma härifrån senare.”

Medan de åt kom en flock med stora hjortar gående mot dem från ett skogsbrunn. Ledarhjorten hade magnifika långa horn och en skinande ljusbrun päls. När hjortarna kommit ett trettiotal meter från bäcken stannade de plötsligt upp. Ledarhjorten tittade sig oroligt omkring, men lugnade sedan ner sig och började beta av det frodiga gräset.

Plötsligt hördes ett dovt rytande ljud som lät som ett tiotal hungriga björnar tillsammans. Ut ur buskarna till höger om hjortarna stormade det ut ett tiotal storväxta troll. Trollen var av människostorlek, men hade grövre kroppar och var bepälsade med kort brunt hår. Alla hade dessutom en lång svans. Deras ögon var gula och sneda och lyste av grym hunger. Två av trollen anföll ledarhjorten som omedelbart sänkte sina horn till försvarsställning. Det första tjockmagade trollet svingade en stor träklubba mot hjorten, men missade. Hjorten gjorde ett utfall och träffade det feta trollet i sidan, så hårt att tre taggar borrade sig in i trollets kropp, bröts av och fastnade. Det sårade trollet vrålade i smärta medan ett annat smalare troll sprang runt och högg mot hjortens rygg med en stor stendolk. Hjorten bölade och föll ihop på marken.

Sira stod som förstened och såg på när trollen kallblodigt dödade ytterligare en hjort och hon kände inte att Hymla drog i hennes arm för att få dem därifrån.

Trollet som dödat ledarhjorten med sin dolk begravde huvudet i hjortens sår och tog en stor tugga av dess kött. När det åter lyfte huvudet var dess ansikte rödfärgat av blod. Det andra trollet, som hade genomborrats av hjortens horn, fick plötsligt syn på Sira och Hymla. Han utstötte då ett dovt rosslande läte och pekade åt deras håll innan han föll ihop på marken och dog. De andra trollen vände sig mot det håll han pekade och fick också syn på Sira och Hymla. Trollet med det blodröda ansiktet höjde sin dolk och ropade ut något. Han reste sig snabbt upp och började rusa mot de ovälkomna åskådarna, åtföljd av tre av sina kamrater.

Nu blev det äntligen fart på Sira, som med ett enda kliv hoppade över bäcken. Sedan klättrade hon vigt upp för sluttningen och vidare upp till en smal bergsstig. Sira och Hymla sprang sedan så fort de kunde vidare snett uppåt på den

smala stigen. Men de fyra trollen var också kvicka och sprang med tunga men långa steg. Det tog inte lång tid innan även de kommit upp till stigen och då var de bara ett fyrtiotal meter efter. Hur fort Sira och Hymla än sprang verkade trollen aldrig sacka efter. Med deras stora kroppshyddor borde de inte orkat springa så länge med bevisligen kunde de det. Efter ett tiotal minuter hade Sira ingen ork kvar. Hon stannade upp och flåsade medan hon plockade upp några runda stenar från marken. Det var trollet med det blodiga ansiktet som kom först efter henne. När trollet var ett tiotal meter från henne kastade hon iväg ett par stenar, men de studsade bara bort från den bastanta trollkroppen. Trollet stannade upp och flinade åt henne. Hon önskade sig innerligt att hon hade något bättre än de här löjliga stenarna. När hon kastat iväg den tredje stenen hände plötsligt något otroligt. Mitt i luften började stenen plötsligt att brinna. När den träffade trollet hördes ett vrål av smärta och därpå föll det framstupa och skrapade upp ansiktet. Svart blod började rinna ur dess spräckta ögonbryn. Trollet reste sig snabbt igen men gick nu med försiktigare steg mot henne, beredd att hoppa åt sidan för fler eldstenar.

Alla möjliga paniktankar rumlade runt i Siras huvud och plötsligt syntes en ljusblinx till höger om henne. Hon fick då syn på ett stort svärd som satt nerstucket rätt in i klippan bredvid henne. Sira tog tag i svärdets handtag och drog i det av alla krafter. Först kärvade det men sedan kom det ut med ett gnisslande ljud. Trollet var nu alldeles intill henne och hon duckade för trollets svepande sving med stendolken. Sira högg till direkt och svärdet trängde djupt in i trollets vänstra knäskål. Trollet vacklade till och försökte fånga Sira med sin stora näve. Men istället tappade det balansen och föll nerför den branta sluttningen. Trollet skrek och fortsatte att falla och rumla runt tills det till sist stannade på en klippavsats femtio meter längre ner. Han var redan död innan han nådde dit.

Sira blev nu kaxigare och utmanade nästa troll som kom emot henne. Hon fintade med svärdet och försökte på nytt att träffa trollets ben, men det här trollet var berett och hoppade undan samtidigt som det stötte undan svärdet med sin järnklubba. Sira måttade då ett kraftigt slag rätt mot trollets

huvud, men det hann parera slaget med sin klubba. Kraften i slaget gjorde att svärdet gick mitt itu.

Trollet flinade och förberedde sig på att döda den lilla flickan med nästa slag. Men Sira tog istället ett steg framåt och riktade en ordentlig spark mot trollets smalben. Trollet grymtade till och tappade järnklubban. Medan han gnällde tog Sira tillfället i akt och sprang därifrån så fort hon kunde. Då stigen var smal var det svårt för de andra trollen att komma förbi det första trollet med klubban och hon fick snabbt ett litet försprång. Hymla hade inte väntat på Sira utan var nu ett hundratal meter framför henne. Sira ropade men den lilla gnotten fortsatte bara springa uppför bergsstigen utan att se sig om bakåt.

Några minuter senare hade de kommit upp till snögränsen. Sira hade nu tappat sikten av Hymla. Hon var verkligen besviken över att gnotten hade lämnat henne ensam.

Vilken svikare...

De tre återstående trollen hade åter börjat närma sig och hon skulle när som helst vara tvungen att stanna upp för att vila. Men när hon hastigt tittade uppåt åt vänster mot den snötäckta sluttningen fick hon syn på en liten figur långt där uppe. Det var gnotten som stod något hundratal meter ovanför henne. Hymla gestikulerade frenetiskt och Sira förstod att gnotten menade att hon skulle springa fortare.

Jag skyndar mig allt vad jag orkar, tänkte Sira ilsket.

När hon kommit ytterligare ett femtiotal meter hörde hon plötsligt ett dån uppifrån sluttningen snett bakom henne.

Hymla hade med stora kraftansträngningar satt igång ett litet snöskred som snabbt tilltog i storlek desto längre ner det kom. Med ett öronbedövande dån for snömassorna rakt ner mot de tre förföljande trollen. Trollen vände om och började springa tillbaka, men de hann inte mer än några steg innan snön var över dem. Alla tre trollen sveptes bort från stigen och for ner för ett stup på minst hundra meter, tillsammans med snömassorna. Sedan blev allt tyst.

”Bravo Hymla”, ropade Sira och applåderade.

Hymla vinkade tillbaka och kom efter en stund åter ner till Sira på stigen.

”Du skall få se vad jag kan göra!” sa Sira upphetsat. ”Nu tror jag att jag vet varför jag har en vårta på näsan. Det är för att spelet tycker att jag är en häxa. Jag kanske har tappat några av mina gamla förmågor, men jag har också fått nya. För en liten stund sedan fick jag stenar att brinna och jag trollade dessutom fram ett svärd som dök upp från ingenstans.”

Hymla tittade upp mot henne med misstro i ögonen.

”Vänta bara! Nu skall jag trolla fram en häst.”

Sira viftade lite med händerna i luften och rabblade några ord. Efter en kort stund började luften bredvid henne att skimra. Svaga konturer av en häst dök upp i luften, men bleknade sedan och försvann.

”Attan också”, sa Sira. ”Det var svårare än jag trodde. Verkar som om jag behöver lite träning på det här häxeriet. Det vore allt skönt med ett transportmedel förutom mina trötta ben.”

Plötsligt kändes hennes klänning tyngre än vanligt. Hon tittade ner och upptäckte en pinne av något slag som stack upp ur en liten ficka i sidan på klänningen.

”Vad är det här?” sa Sira och började långsam dra fram pinnen som på något mystiskt sätt blev allt längre ju mer hon drog i den. Sedan fick hon lirka ut slutet av pinnen som visade sig vara ett kvastskäft.

”Hur få den där plats i din ficka?” frågade Hymla med ett förvånat ansiktsuttryck.

”Vet inte!” svarade Sira glatt. ”Det här är nog en äkta häxkvast. Jag kommer ihåg att mamma berättade sagor med sådana i när jag var liten. Vill du att vi skall prova den?”

”Vad då prova den?” frågade Hymla och såg på Sira som om hon totalt tappat förståndet. ”Vad tänka du att vi ska göra med den? Ska vi sopa bort alla stenar från vägen med den eller tänka du använda den till att slå i huvudet på nästa troll som dyka upp?”

Sira svarade inte utan trädde istället skäftet mellan benen och sa:

”Kom nu din fegis! Sätt dig här framför mig så lovar jag att jag inte skall låta dig ramla av.”

Hymla suckade djupt och satte sig försiktigt på kvastskaflet framför Sira. Hon var inte särskilt orolig för att ramla av då hon hela tiden nådde marken med fötterna.

”Nu far vi!” ropade Sira och koncentrerade sig på att flyga.

Kvasten tog ett plötsligt skutt snett upp i luften, fast baklänges. Sira klamrade sig desperat fast i kvasten och likaså gjorde Hymla. Gnotten blev ännu blekare än vanligt och stängde sina stora ögon. En bit upp lyckades Sira få kvasten att sväva stilla i luften. Hon pustade ut. Inte hade hon vetat att häxkvastar flög med borsten först. Hon lyckades sedan få kvasten att långsamt sjunka mot marken igen. När de kom ner öppnade Hymla långsamt sina ögon och hoppade av kvasten.

”Lova att aldrig skrämma mig så där igen”, sa Hymla med en röst som lät alldeles kall. ”Jag inte tycka om att vara högt uppe.”

”Förlåt Hymla”, sa Sira. ”Jag trodde att vi skulle flyga framåt, men jag misstog mig. Kom tillbaka så sätter vi oss åt andra hållet. Med hjälp av den här kommer vi att vara framme på nolltid. Var nu framme är någonstans.”

”Vara du säker på att vi inte ramla ner?”

”Lugna ner dig. Så klart jag är säker. Jag är ett riktigt flygproffs. Kom och sätt dig nu.”

Hymla lydde tveksamt och blundade på nytt med ögonen när hon satte sig på kvasten. Denna gång lyckades Sira med en mjukare start och åt rätt håll. En bit upp i luften lät hon kvasten sätta fart framåt. Den kalla luften ven runt öronen när Sira och Hymla flög ett tiotal meter ovanför den smala stigen. Sira lärde sig snabbt hur kvasten skulle manövreras och färden blev någorlunda bekväm. Dock var det inte så skönt att sitta på det smala kvastskaflet allt för länge. Efter en halvtimmes färd landade de för att ta en paus och vila rumpan lite grann. Kort därefter for de upp igen och på detta sett fortsatte de färden söderut under resten av dagen. Senare på kvällen slog de läger i en liten grotta och tände en stor eld i dess öppning.

Den natten drömde Sira en konstig dröm som handlade om häxor, drakar och en massa andra små sagoväsen som alla skrattade åt hennes stora vårta på näsan. Hon vaknade med

gråtfyllda ögon och såg Hymla komma in i grottan bärandes på lite bär.

Efter en mager frukost i form av lite vilda bär och smält snö for de vidare. Under förmiddagen fick Sira syn på de första människor hon sett i den här underliga datavärlden. Det var två kvinnor, som troligen var ute och jagade. Bägge var beväpnade med pilbågar och den ene bar på några fåglar som de dödat. En av kvinnorna såg Sira och Hymla där de flög ett tjugotal meter över dem. Hon började skrika och gestikulera med armarna medan den andra la en pil på sin båge, siktade och fyrade av. Pilen for upp och träffade mitt i kvastborstet. Hymla hoppade till av förvåning när en pilspets plötsligt trängde sig igenom borsten och fastnade där, alldeles framför ögonen på henne. Sira girade kraftigt och lyckades med nöd och näppe väja för nästa pil som for upp alldeles till höger om dem. Sedan steg hon med full fart allt högre och högre. Snart var de utanför skotthåll. Jägarna sköt ytterligare ett par skott, men de gav upp när deras pilar inte längre nådde ända fram.

”Puh! det var nära!” sa Sira med en tung suck.

”Hmmm!” gnydde Hymla och såg olyckligt upp på Sira.

De fortsatte att flyga söderut och svängde senare lite åt väster, efter att Hymla fått in nya kännningar om deras riktning. Färden på kvasten påminde om att flyga med vingar men ändå inte. Sira började fantisera om att hon var på väg till ett slott för att rädda en stilig prins ur en elak drakes vassa klor. I sina drömmar utmanade hon draken på ett parti schack och partiet slutade självklart med att hon vann. Men när hon skulle befria prinsen upptäckte hon att han var en gammal gubbstrutt med endast två gula tänder i en illaluktande mun. När han ville ge henne en puss sprang hon därifrån.

Tiden gick och framåt kvällen tog äntligen bergen slut. Det bergiga landskapet övergick då till vidsträckta åkermarker och gröna lövskogar. Längre bort såg de en stor stad som slöt sig runt ett högt vackert silver- och guldfärgat slott som skimrade svagt i kvällsmörkret. Sira landade på en kulle någon kilometer från staden och Hymla hoppade glatt av kvasten som hon gillade allt mindre och mindre.

När de på håll studerade staden såg den på något sätt överklig ut. Husen såg ut att vara i medeltida design med halmtak, små gulliga spröjsade fönster och gedigna skorstenar av sten. Men det kom ingen rök ur skorstenarna och det fanns även ett modernt drag. Här och var dök det upp höga glasfärgade smala torn med guldglänsande kupoler längst upp och i luften ovanför staden dök det ibland upp små rymdskepp som kvickt for hit och dit i olika ärenden.

Hymla stod en stund och stirrade mot det högsta guldglänsande tornet som stack upp mitt i slottet. Hon stod stilla och blinkade långsamt med en ofokuserad blick.

”Kom så går vi!” sa Sira efter en stund när hon upptäckt att Hymla verkade helt borta.

Gnotten vände sig långsamt om mot Sira och såg upp i hennes ögon.

”Vad tänkte du på?” frågade Sira.

”Jag känna något jag aldrig känt förut”, sa Hymla fortfarande lite frånvarande. ”Det vara något gott i det där slottet som vilja att jag skall gå dit, men jag känna även att det finnas någon där borta som vara rädd för lilla mig.”

”Vad bra då”, sa Sira obekymrat. ”För det är dit vi skall gå nu. Om de är rädda för lilla dig så kan de ju inte vara särskilt farliga. Vi bör försöka ta oss till något trevligt hotell där vi kan spendera natten. Ärligt talat är jag lite trött på att övernatta utomhus. Jag längtar efter en riktig säng.”

"Äntligen verkar allt gå enligt planerna, tänkte Kung Leopold medan han speglade sig i sin gigantiska badrumsspegel som täckte en hel vägg. Badrummet var lika stort som ett normalt vardagsrum och vid bortre väggen stod ett nästan tio kvadratmeter stort bubbelbadkar. Dessutom var alla kranar och rör gjorda av gediget guld. Han pillade på den blå stenen som hängde i ett snöre runt hans hals. Men plötsligt började något att hända med stenen. Den började lysa med ett sken som blev allt starkare och starkare. Stenen började samtidigt kännas het mot hans bröst. Leopold slet snabbt av sig snöret med stenen och kastade ner den i badkaret som var fyllt med bubblande vatten. Det fräste till och sedan låg stenen på botten av badkaret med endast sin vanliga matta glans. Stenen hade under den korta tiden den lyste bränt in ett rött märke på hans bröst. I panik hoppade Leopold även själv in i badet, med kläderna på, för att dämpa smärtan från brännmärket. Efter några minuters kvidande i det ljumma bubblande vattnet lugnade han ner sig igen. Leopold kände åter försiktigt på stenen under vattnet och nu kändes den kall och sval som vanligt. Han tog upp den ur vattnet och ingenting hände. Efter några sekunders tvekan trädde han åter bandet över huvudet. Leopold väntade en stund, men stenen kändes åter sval mot hans hud. Han pustade ut, men i hans hjärta spred sig nu en oro som han inte kunde förklara. Det var som om stenen inte velat vara hos honom längre.

Kapitel 11

Idana vaknade med ett ryck och öppnade ögonen. Hon befann sig i ett mörkt rum utan några andra möbler än en toalettsits och den säng hon låg på. Hon satte sig långsamt upp och kände att hon hade en dundrande huvudvärk. Det kändes som hon hade blivit drogad och detta bekräftades av en liten plåsterlapp, vilken satt fast på hennes högerarm. Det sista hon kom ihåg var att hon lyckades att avvärja två soldater på en kraterslutning på planeten Poisomi. Sedan hade allt blivit svart och nu hade hon vaknat upp här. Hon visste inte hur länge hon varit utslagen, men av att döma på knorrningarna från hennes mage så hade hon legat här i flera dagar. Hennes rymdanpassade kläder hade tagits ifrån henne och istället hade hon fått på sig en ful gulfärgad dräkt som var några storlekar för stor.

Hon gick fram till dörren och bankade våldsamt på den med sina nävar.

”Kan någon släppa ut mig härifrån?” ropade hon.

Hon fortsatte att dunka på dörren och ropa i ytterligare fem minuter. Till sist öppnades dörren varpå en kort och satt man steg in i rummet, åtföljd av en lång smal kvinna med grått hår. Båda bar grå uniformer med ett litet vitt märke, i form av en ängel, fastsytt vid bröstet.

”Så bra att du vaknat min sköna lilla dam”, sa kvinnan i syrlig ton. ”Om du följer med oss skall nog allting bli bra.”

Idana såg att kvinnan riktade en pistol mot henne och bestämde sig att försöka fly lite senare. Dessutom hördes röster utanför dörren, från fler vakter.

”Säg mig ärade kvinna, har jag kommit till organisationen som kallar sig Minoras Änglar?”

”Jo! det stämmer”, sa kvinnan med ett elakt leende. ”Ni har blivit anhållen för spioneri och skall förhöras inom kort. Spioneri är ett mycket allvarligt brott.”

”Men jag är oskyldig!” sa Idana och såg olycklig ut. ”Jag kom bara till Poisomi för att be om medlemskap till er organisation. Jag skulle just anmäla mig när jag plötsligt blev brutalt överfallen. Jag var ju tvungen att försvara mig.”

Den äldre kvinnan fnös och viftade med pistolen så att Idana förstod att det var dags att gå. Idana gick ut ur cellen åtföljd av kvinnan och den korta mannen, som stängde dörren efter dem. Hon visades fram genom en mängd korridorer och hissar innan de slutligen kom fram till förhørsrummet. Rummet var mörkt och dystert och lystes endast upp av ett smalt lysrör uppe i taket, som spred ut ett blinkande grönt sken. Den enda möbeln i rummet var en stol som stod mitt på golvet. Bredvid stolen stod en vacker blond kvinna.

”Var så god och sitt mitt lilla lamm”, sa den blonda kvinnan med melodisk röst.

Idana gick fram till stolen och satte sig. Den korta mannen kom fram och band fast hennes händer vid stolens armstöd, med hjälp av kraftiga läderremmar. Sedan gick mannen och den äldre kvinnan undan och lämnade över jobbet till den blonda kvinnan.

”Hej och välkommen till mitt arbetsrum”, sa kvinnan glatt och tog upp en stor spruta ur sin axelväska. ”Mitt namn är Tessa och jag skall ställa lite frågor till dig. Hoppas att du inte har någonting emot det?”

Idana skruvade nervöst på sig i stolen. Sprutor var bland det värsta hon visste och hon ryste av tanken att den här obehagliga kvinnan skulle spruta henne full med sanningsserum.

Då öppnades dörren och en ung man klev in. Han bar en keps som var nerdragen så att den skymde en del av ansiktet.

”Vad vill du?” frågade Tessa bryskt. ”Det här är ett privat förhørsrum och hit får endast behörig vaktpersonal komma in.”

Mannen stängde dörren efter sig och drog upp kepsen som visade att han tillhörde en av dataoperatörerna. Han log med ett leende fyllt av lite krokiga vita tänder och drog snabbt fram en strålpistol han haft gömd bakom ryggen. Han slog ner den korta feta mannen med ett hårt slag i ansiktet, vilket dessutom knäckte hans näsben. Sedan riktade han strålpistolen mot den

gråhåriga kvinnan, som stelnade till. Hon hade inte hunnit dra fram sin egen pistol från hölstret.

”Pedro!” ropade Idana glatt. ”Kul att se att du lever. Varför dröjde du så länge? Jag har faktiskt börjat få ont i baken av att sitta på den här obekväma stolen.”

”Ledsen baby!” sa Pedro. ”Jag kom så fort jag kunde.”

Sedan viftade han pistolen mot Tessa och sa:

”Befria min flickvän eller så får du ett extra navelhål som man kan se rakt igenom.”

Tessa släppte sprutan och nickade nervöst. Hon knäppte snabbt upp remmarna och hjälpte upp Idana ur stolen. Men precis när Idana ställt sig upp greppade Tessa tag i en skalpell som låg i hennes bröstficka. Hon tog tag om Idanas arm och höll skalpellen mot hennes blottade hals.

”Släpp pistolen din knöl!” fräste Tessa. ”Annars skär jag upp halspulsådern på henne.”

Tessa tryckte skalpellen lätt mot Idanas hals och ut kom en droppe med blod. Pedro sänkte pistolen men släppte den inte genast.

Plötslig vred sig Idana ur Tessas grepp och fick tag om hennes hand. Idana tryckte till hennes handled och det hördes hur ben knäcktes inuti leden. Sen sparkade hon undan Tessas ben vilken gjorde att hon föll framlänges och slog i pannan i golvet. Idana vred kvickt skalpellen ur hennes grepp och körde med stor kraft den vassa kniven rakt in i kvinnans högra skinka. Tessa kved till och svimmade när Idana böjde till skalpellen så att spetsen bröts av och bladet stannade kvar i hennes bakdel.

”Oj!” sa Pedro, både imponerad och lite skräckslagen. ”Var det där verkligen nödvändigt?”

”Ja!...” Sa Idana med iskall röst.

Den gråhåriga kvinnan blev likblek i ansiktet och sträckte händerna ännu högre upp i luften så att Idana verkligen skulle förstå att hon hade gett upp.

Idana klädde snabbt av Tessa hennes kläder och bytte dem mot sina egna fängelsekläder. De nya kläderna passade nästan perfekt och det enda som störde var det lilla blodiga jacket på ena skinkan. Sedan hjälptes Idana och Pedro åt med att binda

fast mannen och de två kvinnorna ordentligt runt förhørsstolen. Pedro tog ett glas vatten och stänkte innehållet rakt i Tessas ansikte. Hon vaknade till och började svära högt och hysteriskt. Pedro letade bland några lådor som stod på golvet och hittade en rulle med silvertejp som han använde till att tejpa för deras munnar med. Äntligen slapp de höra mer från den hysteriska kvinnan. Idana rev även av en liten bit av tejpens och täckte noggrant över det lilla blodiga jacket i byxbaken. När det var klart hittade Pedro även ett litet plåster till Idanas sår på halsen.

”Hur lyckades du hitta mig”, frågade Idana medan hon kritiskt tittade in i en spegel på väggen och fixade till sin rufsiga frisyr.

”Det var faktiskt inte så svårt. För tre dagar sedan, när soldaterna på Poisomi fångat dig, lyckades jag smita undan. Medan de bar in dig och de två avsvimmade soldaterna i svävorna, passade jag på att gömma mig i bagageutrymmet till en av farkosterna. Sedan följde jag bara med till ett av transportskeppen som stod nere i kratern. Farkosten for in i det större rymdskeppet och besättningen lämnade svävaren utan att upptäcka mig. När allt verkade tyst runtomkring smet jag ut från bagageutrymmet. Jag höll mig ordentligt gömd de första timmarna och under den tiden hade transportskeppet hunnit docka ihop med det riktigt stora moderskeppet där vi nu befinner oss. Väl inne i moderskeppet träffade jag på en dataoperatör som stod och smygrökte i en korridor. Jag slog ner honom med ett järnrör och sedan lånade jag hans kläder.

”Var dumpade du liket?” Frågade Idana.

”Liket? Nej han sitter nu säkert inlåst i sin egen hytt och jag har sett till att han fått mat och dricka, samt att han kan utträtta sina toalettbesök. Det är faktiskt lite synd om den snubben.”

”Hm!... Du är ju obotligt snäll.”

Pedro låtsades inte höra henne utan fortsatte:

”Under de här dagarna har jag tagit över killens arbete som dataoperatör. Han gav mig *frivilligt* alla sina privata koder, vilket gav mig tillgång till minst nittio procent av skeppets informationsdatabas. Det bästa är att ingen verkar ha upptäckt

att jag är ny här. Men det är inte så konstigt eftersom det jobbar drygt tvåtusen personer på det här gigantiska skeppet. Som dataoperatör var det en enkel match att hitta information om var du hölls fången. Tyvärr hade jag ingen chans att rädda dig medan du låg medvetslös i cellen, så jag fick vänta tills du vaknat och förts hit till förhörssrummet.”

Idana och Pedro lämnade rummet och låste dörren ordentligt.

”Vad har du för någon plan nu då?” frågade Idana.

”Ingen alls!” medgav Pedro.

”Jaha, men har du hittat någon information om det där stridsmedlet som de kallas Änglastoft?”

”Jo, lite grann. Vissa data om olika skyddsregler antyder att stora mängder av stridsmedlet de kallar Änglastoft skall finnas ombord på detta skepp, men det finns egentligen inga uppgifter som beskriver vad det rör sig om för gift eller i vilken form det skall användas. Enligt de datalagrade fraktsedlarna är detta ett lastskepp som fraktar diverse olika delikatessvaror till så gott som alla bebodda planeter i galaxen. Skeppet fraktar till exempel en massa ostar, kex, rödvin, korv och öl. Jag misstänker att en eller flera av dessa livsmedel blivit smittade med stridsmedlet, men jag saknar bra uppgifter då många av filerna är skyddade och endast kan läsas av auktoriserad personal. Jag lyckades dock få fram en ritning över skeppet och fick även fram hemliga portkoder till lagringsutrymmena.

”Har du varit och undersökt lagret?”

”Jag försökte igår, men vägen var spärrad av två säkerhetsvakter och jag saknade behörighet att komma in i lagret. Men otrolig nog var det ingen som vaktade en av bakdörrarna till vapenförrådet. Jag var där i går kväll och hittade lite saker vi kan ha nytta av.”

”Hittade du sprängämnen?”

”Japp! Tyvärr fann jag inga riktigt kraftiga sprängmedel, men jag hittade några kilo Sprängtex 23, som används vid tunnelbyggen och dylikt. Det borde vara tillräckligt för att göra ordentligt skada. De ligger nu i mitt rum.”

”Då är det väl lika bra att vi skyndar oss dit och hämtar grejorna. Vi måste ta oss in till lastutrymmet och se om vi kan sabotera det där stridsmedlet. Åt vilket håll skall vi gå nu?”

Pedro pekade rakt framåt genom korridoren och hann inte säga något innan Idana satte fart. Pedro skyndade efter och hann snabbt ikapp henne. Han visade henne vägen igenom det enorma skeppet och på vägen passerade de en hel del besättningsmän i olika slags grå uniformer, men ingen de mötte stannade upp för att prata med dem. En liten stund senare kom de fram till rummet utan att någon stoppat dem. Pedro tryckte in en kod och dörren öppnades. När de kom in i rummet hörde Idana någon som gnydde svagt. Pedro öppnade toalettdörren och gick in. Idana blev nyfiken och följde efter. Det hon fick se fick henne att vika sig av skratt.

På toalettstolen satt det en man fastbunden med brallorna nerdragna. Han hade en stor tejpbit fasttejpad över munnen och hans orakade ansikte såg mycket dystert ut.

Pedro tog tag i tejpens och rev bort den med ett snabbt ryck.

”Aaaj!” gnällde mannen, som hade mörkbrunt hår och verkade vara av medellängd.

”Vad vill du nu då?” sa Pedro och tittade ner på den sorgliga uppenbarelsen.

”Jag skulle gärna vilja ha något att äta och dricka”, sa mannen ömkligt. ”...och sedan skulle jag behöva tvätta mig. Skulle du kunna lossa repen igen?”

”Det skall nog gå bra, men om du försöker något blir jag tvungen att knocka dig igen.”

Medan han lossade upp ett av repen sa han till Idana:

”Skulle du kunna gå ut och fixa lite mat till den här snubben. Han har inte fått någonting i sig sedan i morse och dessutom tror jag att han skulle vilja vara i fred en stund nu. Han sitter ju faktiskt på toaletten...”

Idana nickade och gick ut ur toaletten med ett lågt fnissande ljud. Hon gick fram till matberedaren och tryckte in knapparna för falukorv och potatismos. Det tog någon minut och sedan kom maten ut ur maskinen på en bricka. Det såg faktiskt ganska gott ut trots att det inte ingick någon ketchup.

Efter att de utfodrat fången visade Pedro sprängämnen han hittat i vapenlagret. Ur en byrålåda drog han fram tre förpackningar med Sprängtex 23 och några tändhattar med timers. Dessutom tog han fram ett dubbelpipigt lasergevär och två stridsknivar. De packade ner allt i två ryggsäckar och drog igen blixtlåsen. Pedro tog ryggsäcken med handvapnen, medan Idana bar sprängmedlen.

”Kom så sticker vi och spränger upp det där lagret”, sa Idana.

Pedro greppade ett passerkort på köksbordet och följde efter.

”Hur hade du tänkt att vi skulle komma förbi vakterna utanför lagret?” viskade Pedro medan de åkte hissen neråt till de lägre våningarna.

”Med våld!” sa Idana och rörde inte en min.

”...och hur vet vi var sprängladdningarna skall placeras?”

”Det lilla problemet löser vi nog nere i lagret. Annars får vi väl chansa och spränga upp saker lite här och där.”

Idana log mot honom med ett oskyldigt leende.

Plötsligt stannade hissen och ytterligare en person klev in. Idana trodde först inte sina ögon, men ändrade fort min och vände sig mot mannen som klev in.

”Hej Greg Seiner, din gamla sumprätta. Vad gör du här? Har du också gått med i organisationen?”

Greg vände sig snopet om och kände då igen sin före detta Kapten.

”Idana Wilkins”, sa Greg förvånat. ”Det var som faan! Har du gått med Minoras Änglar? Hur länge har du varit med? Jag har inte sett skymten av dig under alla år jag varit medlem.”

”Jag tröttnade på allt pjask med utomjordingar. Jag har bara varit här i fem dagar och hittar inte så bra i det här skeppet ännu. Jag har fått jobb vid förhørsavdelningen och jobbar där med Tessa.”

Hon pekade på sitt märke på axeln som angav att hon var dekorerad till Fänrik vid säkerhetsstyrkan.

”Tessa Sandelowsky? Menar du att du jobbar tillsammans med Kommendörkaptenens flickvän? Det var inte illa.”

”Jo! Tessa är en trevlig tjej när man väl lärt känna henne på djupet. Jag trivs faktiskt jättebra med det här jobbet. Det är

skönt att äntligen slippa alla löjliga regler som fanns inom Jordarmén.”

”...men vad oartig jag är”, fortsatte Idana. ”Får jag presentera min nya vän. Pedro här är också ny och han jobbar med datorer. Han försökte att ta mig till en lunchrestaurang någonstans, men nu verkar det som om han glömt vägen. Känner du till något trevligt ställe där vi kan äta, förutom den vanliga matsalen?”

Greg tog Pedro i hand och hälsade honom med en hård och svettig handtryckning.

”Jag skall precis ner och äta, men tyvärr finns det ingen annan matsal än den stora salen på plan 2B. Det gäller i alla fall för oss som inte tillhör den finare skaran under Kapten Robert Salter. Jag tror nog att Tessa brukar äta med Kaptenen, så du kan nog följa med henne någon gång, men idag kan ni gärna följa med mig om ni vill?”

”Vi följer gärna med”, svarade Pedro och log.

Greg gick ur hissen på plan två och Idana och Pedro följde efter. De kom snabbt fram till en stor matsal och satte sig ner vid ett runt litet bord som var placerat borta vid utkanten av salen. Bordet var beläget precis intill ett stort panoramafönster som nu visade en himmel fylld av stjärnor.

”Vad vill ni ha?” frågade Greg. ”Det här skeppet kan faktiskt bjuda på det mesta. Mycket bättre käk än i armén. Vi exporterar ju faktiskt lyxmat till en massa planeter.”

Idana funderade en kort stund och sa sedan:

”Det skulle vara jättegott med en pizza och lite öl. Jag tror jag tar en Quattro Stagioni och en Warsteiner.”

Greg såg först förvånad ut, men skrattade sedan lätt.

”Äh! nu skojar du allt. Inte får du dricka upp vårt biologiska stridsmedel. Visst tar din kropp hand om bakterierna och oskadliggör dem, men vi har inte råd att slösa fler flaskor sedan det där olyckliga sabotaget på Atroxonia.”

”Nja”, sa Idana med ett leende. ”I så fall tar jag väl en Windhoek om ni nu inte även lusat ner den med bakterier?”

Greg knappade in Windhoek i beställningsdatorn mitt på bordet och konstaterade att det fanns några flaskor kvar. Sedan tryckte han även fram pizzan och sin egen beställning av

pannkakor med chokladsås och en Zingo. Pedro tryckte sedan själv in sin beställning på en Italiensk pasta med basilika, oliver och fetaost, samt ett glas rödvin till.

Det dröjde fem minuter och sedan kom en servicerobot med deras beställningar. De började äta maten och Idana, som inte ätit på dagar, var tvungen att hejda sig för att inte glufsa i sig allt på en gång. Pizzan var okej, men Idana föredrog egentligen riktiga Italienska pizzor med riktigt tunn och frasig bröddeg och färska championer till fyllningen. Championerna på hennes pizza var inlagda burkchampioner.

”Du Greg, vad jobbar du med?” frågade Idana och låtsades se intresserad ut.

”Jag har blivit andre ansvarig för lagret”, sa Greg stolt och pekade på ett litet lila emblem på sin vänstra axel. ”Det är en mycket viktig position här på skeppet och min chef är direkt underställd Kaptenen. Nu bossar jag för fyrtiotvå personer på lagret. Det är vi som håller ordning på hela lasten av Änglastoftet.”

”Jag har undrat på en sak”, fortsatte Pedro. ”Varför valde man just Warsteiner till bärare av Änglastoft?”

”För att Warsteiner är den mest sålda ölen i hela galaxen så klart. Till och med de gnälliga gnubierna borta i betakvadranten dricker Warsteiner med stor förtjusning. Vi har faktiskt med oss lite över en miljard ölflaskor, vilka snart skall lastas i ett hundratal fraktskepp. Dessa skall i sin tur leverera flaskorna till så gott som alla planeter med intelligent liv i galaxen. Alltså de trehundrafyrtiosju viktigaste planeterna. De första sex fraktskeppen i bakre delen av moderskeppet kommer redan att fara ut i kväll. Ni skall få se att vi lyckats utrota det mesta av ohyran redan före jul. Det blir vår julklapp till mänskligheten.”

”Ja just det ja”, sa Idana. ”Jag har ju glömt att det snart är jul. Det är ju bara fyra veckor kvar och jag som lovat att skicka något till mamma och pappa. Hur lång stund tar det för en paketleverans att nå Jorden?”

”Det tar nog minst tre veckor”, sa Greg som tyckte att det verkade lite larvigt att vuxna människor fortfarande velade med julklappar.

”Då måste jag skicka iväg de presenter jag hittade i baren på Poisomi redan i kväll”, sa Idana och lät jäktad. ”Ni får ursäkta mig, men ni får nog fortsätta middagen utan mig.”

Idana reste sig, slängde upp ryggsäcken på ryggen och vinkade adjö till Pedro och Greg. På hennes talrik låg en halvt uppäten pizza.

”Skall hon inte ens äta upp maten?” sa Greg med en fånig min.

”Tror inte det”, sa Pedro lugnt och läppjade på sitt glas vin. ”Hon gör så där ibland. Det är en av hennes mer charmerade egenskaper.”

Idana tog sig snabbt fram till ingången till lagret på plan noll. Nu visste hon att det var bråttom. En del transportskepp var säkert redan lastade med stridsmedlet i form av ölet Warsteiner och enligt Greg skulle de flyga ut från moderskeppet redan i kväll. När hon kom fram dörren som ledde till lagret hejdades hon av två beväpnade vakter i röda uniformer. En man och en kvinna.

”Halt! har du behörighet att besöka lagret? sa mannen bryskt.

”Jag är ganska ny här”, sa Idana i oskyldig ton. ”Greg skickade hit mig. Vet ni vägen till transportskeppen som strax skall fara iväg? Kapten Robert Salter sa att jag skulle få följa med i något av de första skeppen.”

”De finns akterut, men ni måste först ha ett passerkort för att komma ner dit via lagret”, sa kvinnan.

”Tack så mycket för upplysningen”, sa Idana.

Med ett blixtsnabbt slag mot sidan av halsen slog hon ner den manliga vaktens som stod närmast. Medan mannen föll ihop, snurrade hon snabbt runt och träffade kvinnan med en hård spark i magen. Hon följde upp sparken med att trycka hårt på en nerv på kvinnans hals. Det hade bara tagit henne fem sekunder att oskadliggöra bägge vakterna. Idana räknade dock med att de skulle vakna upp inom någon timme, så hon släpade in dem i en liten skrubbe i närheten och låste dörren ordentligt.

Idana tog sedan den ena vaktens passerkort och gick tillbaka till dörren. Hon förde in kortet i en panel i väggen

dörren varefter dörren gled upp ljudlöst. På andra sidan dörröppningen visades ett gigantiskt lagerutrymme som troligen var lika stort som en fotbollsplan. Lagret var helt fyllt med olika varor, men helt tomt på folk. Lite här och där for det dock omkring svävande robottruckar med olika varor. Idana läste på en stor skylt på ena väggen och fick reda på att hon skulle gå vidare åt vänster för att komma längre bakåt (akterut) i skeppet där Warsteinern skulle utlevereras denna kväll. Hon gick snabbt vidare och passerade ytterligare två gigantiska lagringsutrymmen innan hon slutligen kom till en stor hangar där det stod ett tjugotal fraktskepp av olika storlekar. Sex av skeppen höll just på att packas med något som hon kände igen. Det var tusentals och åter tusentals flaskor med Warsteiner.

Snacka om alkoholmissbruk, tänkte Idana.

Vid skeppen stod ett antal människor som gav order till olika packningsrobotar. I den allmänna röran var det ingen som lade märke till Idana. Hon gick direkt mot det närmaste skeppet och klev in genom en stor fraktlucka som stod öppen. Där inne hade man redan packat åtskilliga mängder av det smittobärande ölet. Gömd bakom en stor packpall tog hon fram sin ryggsäck och packade fram sprängmedlen.

Aj aj! Det här räcker ju bara till att spränga ett tiotal skepp med. Det är bäst att jag startar med de sex skeppen som avgår ikväll. Sedan får jag väl spränga resten av Sprängtexen på något bra ställe som gör ordentlig skada.

Idana placerade ut en sprängladdning på en ölpall och ställde in timern på tre timmar. Sedan smög hon ut ur skeppet och tittade sig omkring. En kort mörkhyad man kom gående mot henne med ett protokoll i handen. Idana funderade på sina chanser att kunna smitta förbi osedd, men de var troligen små. Istället reste hon sig och gick direkt mot mannen. Hon såg på hans namnbricka att han hette William Smith. Idana stannade framför honom och nickade lätt.

”William?”

Mannen stannade upp, granskade Idana från topp till tå och log mot henne med ett charmerande leende fyllt av jämna men något gula tänder.

”Ja, det är jag!” sa han och blinkade åt henne.

Idana tittade in i mannens ögon med en skarp blick.

”Var god och smeta bort det där leendet, lagerarbetare.”

Williams leende försvann och ersattes av en orolig lite tjurig min.

”Vi har fått in klagomål!”

”Klagomål?” utbrast William och hans ögon vidgades. ”Om vadå?”

”Det kan jag inte nämna här. Greg Seiner önskar tala med er på sitt kontor. Han är mycket angelägen.”

”Då får jag väl gå dit då.”

”Du tänkte väl inte gå klädd så där. Gå först och byt om och ta dig en dusch. Det räcker om du är på hans kontor om fyrtiofem minuter.”

William gjorde en slarvig honnör och började gå i riktning mot utgången.

Den lilla avledningsmanövern gick ju lätt, tänkte Idana.

Sedan fortsatte hon snabbt till nästa skepp och placerade även ut sprängmedel där. Inom en halvtimme hade hon lyckats att placera ut laddningar i alla de sex skeppen. Nu hade hon endast fyra laddningar kvar.

Idana såg sig omkring och letade efter ett bra ställe. Hon gick vidare in till en intilliggande hangar där ytterligare ett tjugotal skepp stod parkerade. Här hade pålastningen inte påbörjats och mitt på golvet stod det hundratals pallar med Warsteiner och lite annat smått och gott.

Hon gick in bland pallarna och letade sig fram till mitten där en sprängladdning skulle få mest effekt. Troligen räckte den här ölen till minst ett tjugotal planeter. Hon tog fram de fyra resterande laddningarna och placerade dem under pallarna, men precis när hon ställt in timern på två och en halv timma, hördes en dov röst alldeles intill henne.

”Och varför ligger du här?” röt en stor rödhårig, lite fetlagd man, vars snygga kodbeteckning på axlarna visade att han var arbetsledare.

Idana, som låg på rygg halvvägs inunder en pall, ålade sig ut och log mot mannen.

”Jag skulle bara kontrollera att pallarna var hela”, sa Idana oskyldigt och reste sig upp. ”Vår käre Kapten sa att jag skulle kontrollera lasten noga.”

”Lögnare!” sa mannen bryskt. ”Din uniform visar att du är en av förhørsledarna och de har inget att göra här nere. Dessutom har du blod på ena skinkan. Jag tror att du kommit hit för att sabotera lasten.”

Han drog fram en stor hammare och sa med hotfull stämma:

”Följ med mig så går vi och pratar med vakten. Om du försöker smita slår jag ner dig med den här.”

Idana tittade sig runt omkring. Förutom henne och den rödhåriga mannen var salen helt tom på folk.

”Jag är ledsen, men nu blir jag nog tvungen att slå ner dig”, sa Idana och satte händerna kaxigt på sidorna.

Mannen skrockade och lyfte hammaren för att slå till. Idana stod stilla och väntade till allra sista stund innan hon gled undan för det våldsamma slaget. Idana lyckades fälla mannen med ett krokben så att han for i golvet med ansiktet före. Hon följde sedan upp med en ganska hård spark mot sidan av mannens blottade hals. Mannen ryckte till men tuppade inte av. Hans hals var allt för bred för att hennes spark skulle komma åt nerverna ordentligt. Mannen rullade runt och svingade åter sin hammare, men Idana lyckades undvika slaget genom att snabbt backa bakåt. Han ställde sig upp och kastade iväg hammaren mot henne. Ida vred sig åt sidan men hammaren träffade ändå hennes vänstra axel. Som tur var träffade hammaren endast med handtaget och träffen gjorde ingen riktig skada. Han flinade, drog fram en kniv han haft i stöveln och sprang mot henne medan han tjöt ut ett segervrål. Idana väntade in honom, gled åt sidan och duckade i allra sista ögonblicket. Kniven sveptes med våldsam kraft precis över hennes huvud och missade med en decimeter. Mannen fortsatte framåt och såg inte den elektriska sladden som låg utsträckt på golvet. Plötsligt fastnade hans högra fot under den. Mannen tappade balansen, föll framåt och ramlade med ett brak i golvet. Idana tog snabbt upp ett järnrör, som låg på marken bredvid en av lastpallarna, och gjorde sig beredd inför nästa attack.

Men den store mannen rörde sig inte. Idana gick försiktigt fram till honom och upptäckte en blodpöl som spred sig under hans kropp. Hon satte ena foten under hans bröstorg och rullade försiktigt över honom på rygg. Handtaget på en kniv stack upp rätt från hjärtat. Han hade fallit på sin egen kniv och var nu död.

”Det där var väl onödigt, din klant, muttrade Idana.

Idana släpade iväg den döde mannen till en hög med diverse skräp och täckte sedan över kroppen med en stor presenning. Hon hoppades att ingen skulle hitta honom innan sprängladdningarna detonerade och tills dess var det bara två och en halv timma. Sedan tog hon en mindre presenning och lade den över blodfläcken på golvet.

Nu var det dags för henne och Pedro att hitta på ett sett att fly från det här skeppet. Hon gick kvickt mot en serviceutgång i hallen bredvid, vilken Pedro visat henne på kartan. Utgången ledde direkt till ett internt hissystem som skulle kunna ta henne till första våningen utan att passera huvudingången. På vägen dit mötte hon endast några arbetsrobotar som artigt hälsade på henne. Några arbetare jobbade med en robottruck lite längre bort, men ingen av dem vände sig om när hon gick förbi. Hon kom till en gul- och rödmålad dörr och förde in passerkortet i dörrkontrollen, varpå dörren gled upp ljudlöst. Men det första hon såg var en pistolmykning som var riktad rätt mot henne. På andra sidan dörren stod en kvinna med bekant ansikte och väntade på henne.

”Rör du en enda muskel skjuter jag ett stort hål i din jävla mage.”

”Hej Tessa!” sa Idana och stod helt stilla. ”Hur känns det där bak?”

En kvinna i medeltida särk och en pilbåge instoppad i ett fullt pilkoger kom springande upp för trappan till det Kungliga slottet. När hon kom fram till porten hejdades hon av två jättelika vakter som var beväpnade med varsin hillebard, vilka är stora spjutliknande yxor. Kvinnan visade fram sitt Kungaemblem och hade en snabb diskussion med en av vakterna. Vakten öppnade porten och ropade något till någon innanför. Inom några sekunder kom två högresta Amazonkvinnor gående med långa graciösa kliv. Kvinnan lämnade sin pilbåge och pilkoger hos vakterna och följde sedan efter de vackra Amazonkvinnorna. Dessa förde henne direkt till ett väntrum utanför Kungens arbetsal. Där fick hon vänta en stund tills Kung Leopold tog emot henne.

Slutligen släpptes hon in i salen och hon gick med vördnadsfulla steg fram till ett stort skrivbord av guld där Leopold satt och petade naglarna med en fickkniv. När kvinnan kom några steg från bordet slängde hon sig ner mot golvet för att ära sin Kung.

”Res dig kära undersäte”, sa Kung Leopold glättigt.

Han tog och höll upp ett stort glas med Pepsi Cola till sig själv, men erbjöd inget till kvinnan.

”Vad är det som är så bråttom?”

”Konung, jag kom för att varna dig för två främlingar som kommit till landet. I går när jag och min väninna Tyra var ute och jagade i bergen såg vi en blond häxa, som flög på en kvast tillsammans med ett litet spindelliknande monster. Vi försökte skjuta ner dem med våra pilbågar men på något mystiskt sätt undkom de oss. Sedan flög de vidare i riktning mot slottet. Jag tror att de redan i går kväll kan ha anlänt till staden.”

”Vad larvig du är. Min gode vän Bjoern, som konstruerade den här världen, garanterade att den enda som kan tillsätta häxor och andra magiska varelser i denna världen är jag. Och jag har aldrig tillåtit någon häxa i min värld. Ni måste ha sett fel!

”Men jag och min vän såg faktiskt att hon flög på en kvast”, sa kvinnan, som nu började svettas ymnigt.

Leopold öppnade en byrålåda och tog upp en kniv som hade ett vackert snidat handtag av pärlemor. Han lade den på bordet framför sig.

”Använd kniven och skär av dig lillfingret, träll!” sa Leopold och fixerade sina ögon in i hennes flackande blick.

Kvinnan fick plötsligt något glasartat i blicken och tog upp kniven från bordet. Hon lade vänstra handen på bordet och lyfte kniven för att hugga till.

”Inte här inne”, sa han tjurigt. ”Jag vill inte ha blodstänk på mitt fina bord. Gå utanför slottet och fixa saken.”

Kvinnan hejdade sig, bockade och gick med tveksamma steg ut ur Kungens arbetssal. En av Amazonkvinnorna kom in och stängde dörren efter henne.

Vilken sorglig slav, tänkte han och återgick bekymmerslöst till sina sysslor. ...men hon var ganska söt. Hon skulle kanske börja arbeta på slottet när fingret läkt?

Då tändes plötsligt skärmen framför honom och där visades en bild av Kabul Mortay, som var säkerhetschef för grott-systemen på Poisomi.

”Vad är det Kabul? sa Leopold slött. ”Har du något viktigt att störa mig med idag eller är det bara det vanliga tramset med att ni sett någon rymdvarelse smyga omkring i grottan? Min drake Nidhögg borde ha tagit hand om den saken för länge sedan.”

”Ers Majestät, jag har tyvärr dåliga nyheter. Er kära drake har försvunnit spårlöst och någon har lyckats övermannat våra två vakter vid norra ingången. Vakterna säger att det var en söt blond kvinna, som var tillsammans med en spindelliknande varelse och att de gick in i er värld.”

Kapitel 12

Sira låg och sov i en rostig gammal skön säng när hon plötsligt vaknade upp av att någon knackade på dörren.

”Vem är det?” sa Sira yrvaket på flygarnas språk. ”Hon satte sig upp i den stora sängen med blommiga sängkläder och tittade sig förvirrat runt omkring. Hon befann sig i ett litet hotellrum med gammaldags inredning av rustikt trä.”

”Det är bara jag, Hubbe, som kommer med frukosten ni beställde.”

Sira, som hade sovit med kläderna på, klev upp och låste upp dörren. Hubbe ägaren av hotellet klev in med en bricka fullastad med bröd, olika pålägg och en kanna mjölk.

”Hej Hubbe! du kan ställa brickan på bordet där.”

Sira gäspade stort och sträckte på sig. Hubbe lämnade ifrån sig brickan och gick ut ur rummet, så att hon kunde äta sin frukost i lugn och ro. Efter att ha smakat lite på en brödbit gick hon fram till en garderob bredvid sängen och knackade försiktigt mot dörren medan hon viskade:

”God morgon Hym! Om du kommer ut därifrån, har jag en serverad frukost här ute.”

Det kom lite ljud inifrån garderoben och sen öppnades dörren av en pigg gnott. Hon kikade ut och skuttade snabbt fram till bordet och började smaka på maten

”Har du kunnat sova något där inne?” frågade Sira oroligt.

”Jag behöva inte sova så ofta. Denna natt ha jag inte lust.”

Hym! luktade på mjölken och vände sig mot Sira.

”Vad vara den vita vätskan var för något?”

”Det är mjölk.”

”Vad vara mjölk?”

Sira berättade ingående hur man fick fram mjölk från kossor och gnotten blev under förklaringens gång allt mer och mer skeptisk.

”Så ni dricka frivilligt denna vita vätska som pressa fram ur ett stort hårigt djur som ni kalla för kossa?”

”Inte pressats, men... Ja!”

”Vad äckligt!”

Hymla lämnade mjölken och drack istället lite vatten från en skurhink på golvet.

Kvällen innan hade Sira och Hymla lyckats att ta sig in i staden som omgav slottet, utan att bli upptäckta av någon av de vakter som patrullerade på vägarna. Sira hade valt ut ett enkelt värdshus i stadens utkant och bokat rum där. Efteråt hade hon släppt in Hymla genom att öppna ett fönster. Med sina fyra ben och med något som liknade sugskålar på fötterna, hade gnotten inte haft några som helst problem med att klättra upp för den tio meter höga stenväggen till tredje våningen. Sedan hade Hymla gått med på att tillbringa natten i garderoben, för att inte någon av misstag skulle få syn på henne. Sira misstänkte starkt att rymdvarelser inte var särskilt välkomna i den här världen, som verkade vara skapad av någon helknäpp sagotokig människa.

Efter frukosten packade Sira ihop sina saker för att bege sig till slottet. Hymla fick hoppa ner i en stor kappsäck, som Sira tidigare kväll lyckats sno från en sovande och berusad man utanför värdshuset. Kappsäcken var trång, men gnotten klagade inte. Sira slängde upp säcken på axeln och gick ner till receptionen. Bakom en bänk stod värdshusets ägare Hubbe och log mot henne. Sira gick fram till honom, ställde försiktigt ner kappsäcken på golvet och betalade tre silvermynt för rummet och frukosten.

”Vill du ha hjälp med den där säcken?” frågade Hubbe artigt.
”Den ser tung ut.”

”Nej tack! Jag klarar mig nog. Det är bara lite prylar jag tänkt sälja på slottet. Vet du hur man snabbast kommer dit härifrån?”

”Jo då! Efter du kommit ut ur värdshuset går du bara rakt fram cirka femtio meter tills du kommer till huvudgatan. Då svänger du vänster och går framåt i ytterligare några hundra meter. Sedan är du framme vid huvudporten.”

”Tack så mycket!” sa Sira och lyfte åter upp kappsäcken på axeln.

Hon gick sedan med raska steg ut ur värdshuset och rakt fram enligt Hubbes anvisningar. Det var en solig morgon och temperaturen var behaglig med en svag svalkande bris. Ja, egentligen fanns det ju inget väder alls. Vädret var en illusion framkallad av "dataspelet" och Sira misstänkte att regn och hagel var mycket sällsynt här. När hon kom fram till huvudgatan möttes hon av ett myller av folk. Längs utmed den breda gatan fanns fullt med marknadsstånd där det såldes alla möjliga saker. Där fanns till exempel bananer, äpplen, fisk och olika medeltida vapen. Försäljarna ropade högt ut varför man skulle köpa något hos just dem. Det påminde faktiskt lite om marknaden i Visby under Medeltidsdagarna, men det hade Sira inget minne av. Hon försökte att smälta in i mängden och svängde sedan åt vänster enligt Hubbes instruktioner. Efter en liten stund fick hon ställa ner kappsäcken och vila sig lite. Hymla var ganska liten och lätt, men ändå tung att bära en längre sträcka. När Sira stod och vilade sig såg hon tre vakter i skinande rustningar som var på väg åt hennes håll. Hon vände sig bort mot ett marknadsstånd och låtsades titta på de saker som såldes där. Hon upptäckte till sin förvåning att standet var fullt av små bronsstatyetter, alla föreställande en ganska mager man med skägg och Kungakrona. Det var samma ansikte som på mynten som låg i hennes ficka. En gammal man, med runt ansikte och grått stubbat skägg kom fram till henne när hon stod och pillade på en av statyetterna.

"Visst är den fin?" sa mannen som var klädd i gamla slitna bruna medeltida kläder.

"Eh!... Jovisst", svarade Sira och log mot honom. "Vad kostar de?"

För att ni är en sådan vacker flicka, får ni den för bara två guldmynt. Då säljer jag den med ingen vinst alls.

Sira som fortfarande hade en stor vårta på näsan kände sig inte alls vacker.

"Två guldmynt?" sa hon skeptiskt och såg samtidigt att vakterna passerade utan att lägga märke till henne.

"Nåja!" sa mannen. "Ni kan få den för ett guldmynt och tre silvermynt, men då förlorar jag på affären. Okej?"

”Ni får ett guldmynt och inget mer”, sa Sira som snabbt ville avsluta samtalet och gå vidare.

Mannen tvekade men sa sedan:

”Okej! Ett guldmynt! Jag ser att ni är en mycket bestämd affärskvinna.”

Sira tog upp ett guldmynt och betalade mannen, medan hon fick statyetten inslagen i papper. Hon packade ner den i packsäcken ovanpå gnotten, som inte sa ett knyst.

”Tack och hej då!” sa Sira och gick vidare i riktning mot slottet.

”Hej då vackra flicka”, sa försäljaren glatt. ”Vi ses snart igen.”

Tror inte det, tänkte Sira.

När hon en liten stund senare kom fram till trappan som ledde upp till huvudportarna fick hon syn på två stora troll som vaktade ingången. Trollen liknade de troll hon tidigare stött på i bergen. Bägge var beväpnade med långa spjut och de tittade misstänksamt på alla som gick förbi. När en köpman framför henne skulle gå in i slottet blev han först grundligt visiterad av ett av trollen.

Det finns inte en chans att jag kommer in med Hymla den här vägen. Det får bli en annan väg.

Istället bytte hon riktning och började gå runt slottet medurs för att undersöka om det där fanns någon mindre bevakad ingång hon kunde använda. När hon passerade en papperskorg tog hon upp statyetten ur säcken och kastade den.

Skönt att bli av med lite vikt...

När Sira kommit en bit bort befann hon sig i en del av staden som verkade helt folktom. Hon stannade och tittade upp mot slottet. Själva muren var här minst tjugo meter hög och glänsande vit. Troligen var den tillverkad av något som skulle likna vit marmor, men Sira tyckte mer att det liknade plast. Det fanns inte mycket till grepp och även för Hymla skulle klättringen kunna bli svår. Hon hjälpte upp gnotten ur kappsäcken och frågade om hon skulle kunna klättra över muren med sina sugfötter.

Hymla tittade upp mot muren och sa sedan:

”Verka halt! Jag komma nog upp, men varför använda vi inte din obekväma kvast?”

Sira hade helt glömt bort kvasten vars skaft stack upp ur en ficka på klänningen. Hon tittade sig omkring och såg att ingen var i närheten. Sedan drog hon långsamt upp den. De satte sig på kvasten, Sira där bak och Hymla längst fram. Sira startade flygningen med en kraftig avspark från marken och med en långsam stigning lät hon kvasten flyga upp till murkanten. Fortfarande syntes det inte till några människor nedanför. Väl uppe kikade hon försiktigt över kanten för att se om kusten var klar. Hon fick dock ducka raskt när hon plötsligt fick syn på en vakt som närmade sig. Den var en mörkhyad Amazonkvinna beväpnad med pil och båge. Kvinnan närmade sig Sira och Hymla men vek av när hon kommit fram till muren. Om kvinnan istället hade lutat sig ut över muren hade hon med lätthet fått syn på dem. Sira väntade tills hon hörde stegen avlägsna sig och flög sedan upp på murkrönet.

”Det vara nära”, sa Hymla.

”Vart skall vi nu då?” viskade Sira tyst.

”Kraften verka komma från det där höga tornet”, sa Hymla och pekade mot ett guldfärgat torn, som stack upp från slottets mitt. ”Jag tycka att vi gå dit.”

”...och vad hade du tänkt dig att vi skall göra när vi kommer dit?”

”Det ha jag faktiskt ingen aning om, men jag gissa att det vara något viktigt.”

Sira hade inte heller någon plan. Troligen skulle de komma till något slags högkvarter hos Minoras Änglar och om de hade tur skulle de kanske även kunna hitta Galadrisonthas sten här. Men vad skulle hon och Hymla kunna göra mot en hel organisation med skurkaktiga människor? Sira och Hymla var i desperat behov av förstärkningar.

Hymla gick ner för en trappa som ledde till en lång korridor och Sira följde efter. Korridoren var vackert upplyst med facklor som brann med ett stadigt, nästan onaturligt sken. Väggarna i korridoren var prydda med en mängd handmålade tavlor med motiv av vackra skogsmiljöer eller gamla Kungar. Sira stannade framför en av målningarna som liknade den lilla brons-

statyetten hon köpt tidigare. Den avbildade Kungen hette Leopold I. När hon studerade tavlan noggrannare såg hon att Kungen bar ett halssmycke, vilket utgjordes av en stor blå sten som hängde i ett snöre.

Plötsligt hörde de röster som närmade sig i korridoren bakom dem. Sira och Hymla störtade snabbt in genom en dörr som stod på glänt bredvid dem. Rummet visade sig vara en liten städskrubb. Sira sköt igen dörren försiktigt och kikade ut i korridoren genom dörrspringan. Hon behövde inte vänta länge förrän tre beväpnade vakter kom gående. De förde med sig en stor svarthårig varelse som fick huka sig för att inte stöta emot taket. Sira kände igen den stora varelsen. Det var en fullfot från planeten Nagischa. Hon hade ett år tidigare besökt Nagischa tillsammans med Godjo i ett diplomatiskt ärende. Fullfotarna var kända för sin styrka och sitt matematiska kunnande, men den här fullfoten verkade vare helt passiviserad. Den gick mycket långsamt med böjd rygg och huvudet böjt framåt.

Verkar som om den blivit drogad, tänkte Sira.

När vakterna och fullfoten försvunnit nerför en trappa längre bort signalerade Sira till Hymla att följa efter henne. Hon gick ut ur städskrubben och följde efter vakterna nerför trappan. Snart kom de ut längst upp på en stor läktare, helt byggd i sten. Läktaren gick runt en arena som var cirka hundra gånger tvåhundra meter stor. Himlen ovanför var klarblå och lite här och där på läktarna satt det förväntansfulla människor som hade sina blickar riktade neråt mot arenan. Sira räknade snabbt ut att det satt minst femhundra människor på de trappstegsliknande läktarna. Längre ner sig såg hon vakterna som förde med sig fullfoten till den stora arenan nedanför. Marken bestod där av packad ljusgul sand. I mitten av arenan väntade redan nio andra rymdvarelser av olika storlek och ursprung. Dessa verkade dock lika passiva som fullfoten. Sira satte sig på en tom bänk längst upp och Hymla smög efter och gömde sig mellan Siras ben för att inte bli upptäckt.

Efter en liten stund reste sig alla i publiken upp och applåderade. På andra sidan läktaren framträdde en mager man med något som liknade en guldkrona på huvudet. På detta

avstånd var det svårt för Sira att se honom tydligt, men hon kunde se att mannen hade brunt hår och skägg och runt hans axlar hängde en lång röd guldmantel.

Det måste vara Kungen! Troligen är han en av knäppisarna som styr den här organisationen Minoras Änglar. Om han nu inte bara är en illusion som så mycket annat här?

När mannen sträckte ut sina händer tystnade publiken.

”Välkomna hit idag till ytterligare en underhållande turneringsdag, hördes det från dolda högtalare runt om arenan. Vi är idag framme vid den näst sista striden. Som vanligt hoppas vi på en mycket underhållande match med mycket blod och krossade ben.

Det hördes applåder och visslingar från läktarna.

”När det endast återstår tre odjur, avbryter jag matchen. De som överlever idag får imorgon möta de tidigare sju vinnarna som överlevde de andra semifinalerna. Jag hoppas att ni satsat era pengar på rätt monster, för nu kör vi.”

Han gjorde en gest med ena armen och plötsligt ryckte samtliga av rymdvarelserna till och stirrade upp mot honom nere från planen.

”Lyd mig era äckliga odjur!” ropade Kungen. ”Ni beordras nu anfalla och döda de rymdmonster ni ser omkring er. Ni kan börja nu!”

Rymdvarelserna på arenan började plötsligt anfalla de andra varelserna bredvid dem med en oerhörd aggressivitet. Publiken jublade när kämparna nere på planen började bita och slita sönder varandra. Sira och Hymla såg med förfäran på den hänsynslösa striden som startat nedanför.

Sira såg att den stora fullfoten blev angripen av en mindre ödleliknande varelse, vilken bet sig fast i dess högre ben. Den ödleliknande varelsen hade två insektsliknande facettögon och en piskande svans. Men fullfoten fick snabbt tag i ödlan med sin stora kloförsedda näve och lyfte upp den på armlängds avstånd. Sen tryckte den åt om ödlands midja, vilken omedelbart krossades. Ödlan skrek till och föll död ner på marken. Fullfoten gick sedan till angrepp mot en hårig spindelliknande varelse alldeles intill. Den hade minst tio ludna ben och vassa gripklor. Spindeln vände sig mot fullfoten och sprutade ut en

stråle med frätande syra, men fullfoten förutsåg detta och kastade sig snabbt åt sidan innan den blev träffad. Den starka varelsen fick tag på ett av spindelns ben och kastade iväg hela varelsen ett tiotal meter rakt emot en fem meter hög snigelliknande varelse. Snigeln som redan höll på att angripas av två andra varelser, oskadliggjorde ändå spindeln fort genom att spetsa den med en av sina tio taggförsedda armar.

Striden fortgick och inom bara några minuter hade fem av rymdvarelserna dödats. Publiken hurrade vilt när någon varelse skadades eller dödades. Sira ville lämna skådespelet och reste sig upp för att gå, men hon upptäckte då att utgången var blockerad av en stor tjock man med bistert ansiktsuttryck. Han såg mest ut som en stor Sumobrottare. Sira och Hymla gömde sig istället under en svartvit tätduk som låg i en hög i närheten.

Efter ytterligare fem minuter hördes åter Kungens röst i högtalarna.

”Stopp monster!”

De återstående rymdvarelserna på arenan frös plötsligt mitt i sina rörelser.

”Ni skall nu åter lyda mig! Stå helt stilla och invänta order från era väktare. Dagens match är slut.”

De överlevande rymdvarelserna stod hopsjunkna på planen och riktade sina blickar mot marken. De lydde utan tvekan allt som Kungen eller hans vakter nu befalld dem att göra.

Publiken applåderade och reste sig för att bättre se vilka som överlevt. På arenan fanns det nu endast tre överlevande rymdvarelser kvar. Den ena var fullfoten som hade fått ett djupt blödande sår på ryggen. Den andre var en grön människoliknande varelse med taggig svans. Dessutom hade en jättemask från Katugola överlevt matchen, trots att änden på dess svans hade blivit avsliten. Den stora snigelliknande varelsen, som varit favorittippad, hade dock inte klarat sig, utan den hade blivit dödad av jättemasken som bitit sig fast i dess skinn och där pumpat in ett dödligt nervgift.

Snart kom det ner ett tiotal vakter som förde bort rymdvarelserna från arenan. Människorna på läktarna började långsamt avlägsna sig och en del av dem gjorde upp om olika

spelskulder efter matchen. Vakterna gick upp för läktarplatserna och förde med sig de tre rymdvarelserna till den port som Sira och Hymla tidigare hade kommit ut från. Sira tittade på vakterna som försvann in i slottet.

”Kom Hymla, vi tar och följer efter dem.”

”Ska vi inte gå till det gyllene tornet längre?” frågade Hymla.

”Nej! Vi måste först se vart de för de där stackars rymdvarelserna.”

”Men jag tro faktiskt att mannen med kronan vara deras andlige ledare. Han gå just nu in i tornet på andra sidan. Min inre karma säga mig att vi bör gå dit nu. Han verkar ha någon slags magisk makt över både människor och rymdvarelser. Jag känna en stor kraft från honom.”

”Det får vi fixa senare. Först skall vi rädda de där stackars rymdvarelserna. Om vi inte räddar dem kommer de alldeles säkert att dö imorgon. Och dessutom behöver vi hjälp.”

Hymla tittade bara kort på henne med en liten sur min och hoppade sedan tillbaka ner i hennes kappsäck. Sira sprang med stora kliv efter vakterna. Hon vinkade snabbt till den fetlagde sumobrottaren vid dörröppningen. Den stora mannen tittade lite buttert mot Sira, men gjorde inget för att stoppa henne. Sira sprang in genom porten och hann snabbt ikapp vakterna med sina fångar. Hon saktade då in för att de inte skulle upptäcka henne. Sira följde sedan efter dem på cirka trettio meters håll och kom allt längre ner i slottets källarregioner. Murväggarna var här mörka och fuktiga och luften kändes tung och syrefattig. Sira tyckte att det luktade svavel och mögel. Till sist kom de till en gigantisk mörk sal i slottets nedre källare. Salen var endast upplyst av några facklor som lös upp omgivningen lite här och där på ett spöklikt sätt. Rummet var fullproppat av hundratals grå stålburar utav vilka de flesta nu var tomma. Vissa av burarna var dock fyllda med olika rymdvarelser.

Det är bara tio som återstår, tänkte Sira. Resten måste ha blivit dödade där ute på arenan. Vilket fasansfullt barbariskt spel!

Samtliga varelserna i burarna var lika lugna och hop-sjunkna som fullfoten och de två andra överlevande varelserna

från kampen på arenan. Sira såg på när vakterna låste in de tre varelserna i varsina burar och gömde sig sedan bakom en stempelare. Till Siras stora lycka lämnade de faktiskt bara en enda vakt efter sig. Det var tydligt på vakternas miner att de inte gillade stället och varelserna skulle nog aldrig försöka fly i det förslöade tillstånd de befann sig i.

När vakterna lämnat salen, släppte Sira ut gnotten ur kappsäcken. Hymla såg sig om och viskade:

”Inte mysigt ställe!”

Sira nickade instämmande. Medan gnotten stod kvar, smög Sira försiktigt fram mot den sista vakten som satt på en pall en bit bort, med ryggen mot henne. Men halvvägs råkade hon av misstag trampa på en pinne som knäcktes. Vakten vände sig om och fick syn på Sira.

”Vad gör du här?” frågade han bryskt, samtidigt som han ställde sig upp med ett stadigt grepp om sin piska. ”Vet du inte att endast vaktpersonal får vistas här nere?”

”Förlåt mig, men jag blev bara så nyfiken”, svarade Sira med tillgjort barnslig röst. ”Jag ville bara komma ner och titta på monstren. Jag har med mig lite mat till dem.”

Bakom ryggen hade Sira lyckats trolla fram en klase bananer som hon nu sträckte fram och visade vakten. Vakten såg bananerna och skrattade.

”Bananer! Det var jättelänge sedan jag såg några sådana. Jag trodde inte att Kungen tillät exotisk frukt i den här världen. Skulle man kunna få smaka en?”

”Jovisst!” sa Sira och bröt loss en banan och räckte den till mannen.

Vakten tog bananen och började skala den.

”Skulle jag kunna få ge en banan till den där fula varelsen där borta?” frågade Sira och pekade på fullfoten som stod ensam i en bur lite längre bort.

Vakten vände sig om och synade de varelser som befann sig åt det håll som hon pekade åt.

”Menar du den där håriga besten eller den gröna?”

Medan vakten var bortvänd mumlade Sira ordet ”knölpåk” och plötsligt uppenbarade sig en meterlång knölpåk av härdat

trä i hennes hand. Innan vakten hunnit vända sig tillbaka lyfte hon knölpåken och svingade den mot hans huvud. Mannen stönade till och föll ihop på golvet som en säck potatis.

Sira böjde sig ner, letade i mannens fickor och fann snabbt en stor rostig järnnyckel.

”Nu kan du komma fram nu Hymla”, sa Sira och gick med nyckeln mot buren med fullfoten.

Gnotten skuttade fram från ett gömställe i närheten och kom även hon fram till fullfotens bur.

”Vara du säker på att vi borde befria den där?” frågade Hymla med tveksam röst. ”Han se ganska farlig ut tycka jag.”

”Åh! Fullfotar är snälla varelser, så länge man inte retar dem. Det hände ibland att fullfotar kom till vår planet för att delta i det årliga blåsfiskemästerskapet, vilket är en stor fisketävling. Fullfotar tycker verkligen om att fiska och äta fisk. Förra årets tävling vanns faktiskt av en fullfot.

Sira låste upp gallret och gick in i buren. Fullfoten vände sig slött om och tittade på henne. Men sedan stod den bara där och gjorde inget mer.

”Kom igen nu!” sa Sira och gestikulerade åt fullfoten att koma ut ur buren. ”Jag har kommit för att befria dig.”

Men den stora varelsen stod bara kvar, som om den inte hört henne. Den hade fått order att endast lyda vakterna och Sira var ingen vakt. Sira gick fram så att hon stod precis framför den hukande bjässen. Hon tittade djupt in i dess två orangefärgade ögon, men dess ögon for hit och dit och hade svårt för att fokusera sig. Sira stod dock tålmodigt kvar och försökte tränga in i dess blick. Hon fokuserade sig på det sätt hon lärt sig av sin läromästare Shinao. Hennes tankar trevade sakta ut mot fullfoten, likt starka trädrötter. När Sira nådde dess ögon kände hon en plötslig smärta i sitt huvud. Hon tappade balansen, for bakåt och landade hårt på baken.

”Vad hända?” frågade Hymla oroligt.

”Åh! Det är ingen fara”, sa Sira och masserade försiktigt sin ömma bakdel. ”Jag var inte beredd. Det var bara en hypnosbarriär fast en mycket stark sådan.”

Hon ställde sig upp igen och gick fram till fullfoten. Åter lät hon sina tankar fara ut mot fullfotens ögon, men den här

gången satte hon in mer kraft och hon koncentrerade hela sin stöt mot det högra ögat. Med en djup koncentration lät hon en glad tanke fara in i fullfoten. Den glada tanken var i form av hunden Simba som sprang på en grönskande sommaräng. Hunden var bara ett år gammal och skuttade omkring med pigga fötter. Åter kände Sira en smärta i sitt huvud, men hon ignorerade den och fortsatte framåt förbi spärren. Fullfoten stelnade till och tittade nu på Sira. Den öppnade munnen och visade upp fyra stora vassa blå huggtänder.

Hymla rusade fram och försökte dra henne därifrån, men Sira stod envist kvar.

Efter några sekunder släppte Sira slutligen taget om hypnosen. Hon pustade ut och tog ett par steg bakåt.

”Tacker för hjälpen!” sa fullfoten på sin egen dialekt av eeron. ”Mitt namn äre Stomatol. Du hare befriat mig från Kungens makt. Jag ståre nu till er tjänst.”

”Jag vill att du hjälper mig med att befria de andra överlevande rymdvarelserna”, sa Sira och pekade mot de andra burarna. ”Medan du öppnar deras burar, försöker jag att bryta Kungens hypnotiska makt över dem, såsom jag gjorde för dig.”

Fullfoten tog emot nyckeln och nickade. Han gick hukande ut ur buren och sträckte sig sedan till full längd. Han sniffade in luften genom nosen och rynkade ihop ansiktet.

”Vad äre det som lukter så illa?”

”Vet inte, men jag är oskyldig”, sa Sira och log.

”Det vara nog den där trasiga jättemasken där borta”, sa Hymla. ”Luften runt dess bakdel verkar dallra på ett obehagligt sätt.”

Fullfoten gick till buren med masken, som verkligen luktade riktigt illa. Buren öppnades och Sira gjorde sin grej för att bryta hypnosen. Ännu en gång lyckades hon och masken förklarade sin tacksamhet, tyvärr på ett språk som ingen annan förstod. Sedan fortsatte de att befria de andra i rask takt. Sira lyckades även att ta bort de sex följande varelsernas mentala hypnos, men när hon kom till den näst sista varelsen blev hon stel av fasa. Hon stod utanför buren och skakade i hela kroppen.

”Vad vara det med dig?” frågade Hymla. ”Vara du rädd för den där fula besten?”

”Det äre en tarabuda”, sa Stomatol med avsmak. ”Tarabudorna äre de högst stående rovdjuren på Solaris III. De är mycket otrevliga och inte så smarta. De har visserligen ett ganska så avancerat språk och kommunicerar med varandra genom radiovågor, men de är mycket aggressiva mot främlingar.”

Siras förflutna bubblade åter upp i henne och hon upplevde på nytt den skräck hon känt förra gången hon mött en sådan varelse. Den gången hade hon bara varit fyra år gammal och helt hjälplös. Hon huttrade till och rädslan föll av henne som en gammal kappa.

”Har ni något emot om vi lämnar kvar honom här?” frågade Sira.

”Det verker som en bra idé”, sa Stomatol. ”Kom så gåre vi till den sista buren.”

De gick lite längre bort och kom fram till en liten bur som hängde uppe i luften, fäst med en kedja från taket. I buren satt en liten varelse, som mest liknade en liten älva i gamla sagor från Jordan. Den var lika liten som en papegoja, hade glänsande gult hår och ett par genomskinliga vingar på ryggen.

”Vad är det för en varelse?” frågade Sira nyfiket.

”Det är en pudersvans”, sa en stor ödleliknande varelse bredvid Hymla. ”Pudersvansarna har ingen riktig hemplanet, utan lever som nomader lite här och där. De brukar resa från planet till planet och stannar i regel inte längre än några hundra år på samma ställe. Just nu bor det en liten koloni sådana där i skogen utanför min vinterstuga. De gör inte mycket väsen av sig så vi har inte orkat jaga bort dem. Vissa säger till och med att de för tur med sig.”

”Hur kunde den där lilla plutten klara sig på arenan, bland alla de andra kämparna?” frågade Sira.

”Det beror nog på deras kvickhet och intelligens”, sa ödlan. ”De flyger himla snabbt och kan dessutom strö ut ett pulver som gör att andra varelser somnar in.”

Sira stirrade in i den lilla pudersvansens vackra olivformade ögon. Med sin tankekontroll lyckades hon även befria denna varelse och den här gången mötte hon nästan inte på något motstånd alls.

Pudersvansen tittade piggt sig omkring med sina guldskimrande ögon och omfamnade sedan Siras arm med en stor kram.

”Hej människa! Tack för att du räddade mig”, hördes en pipig röst.

”Ingen orsak lilla vän! Nu tycker jag att det är dags att vi lämnar det här mörka stället.”

”Vet du någon väg ut från den här knäppe världen?” undrade Stomatol.

”Tyvärr vet jag inte det än”, erkände Sira. ”Vi får ta reda på det senare, men jag kommer ändå inte att sticka härifrån förrän jag stoppat den där Kungens onda planer. Jag misstänker att han även är skyldig till ännu värre saker än att använda ett par hundra rymdvarelser till sitt privata gladiatorspel. Vi har hittat bevis på att den här organisationen, som kallar sig Minoras Änglar, har planer på att utrota alla ickemänskliga intelligenta varelser i hela galaxen.”

Sira berättade snabbt för de befriade fångarna om stridsmedlet Änglastoft och Organisationen som kallade sig Minoras Änglar.

”Vi skulle kunna försöka fly”, fortsatte Sira. ”Men Hymla här säger att vi bör bege oss till Kungen så fort som möjligt. Jag tänker följa henne och jag vore mycket tacksam om ni kunde hjälpa till. Vad säger ni? Vill ni riskera livet och följa med oss?”

”Självklart följ vi med”, sa Stomatol. ”Vi måste självklart hjälpa till med att knuffa undan den där Kungen och rädde galaxen. Dessutom trore jag att det äre like farligt att bara försöka fly härifrån, om det nu äre möjligt. Det är dags att vi betaler tillbaks vår tacksamhetsskuld till er. Vi hare överraskningsmomentet på vår side. Ingen i den här knasiga datavärlden förväntar sig ett anfall från oss.”

Övriga rymdvarelser nickade instämmande. De var redo för den sista finalmatchen.

Sira, Hymla och de nio andra rymdvarelserna med olika ursprung gick ut från fängelsehålan. Vakten hade de först bundit med hans egen piska och sedan hade de låst in honom i en av de tomma burarna. Han hade fått en ordentlig bula efter

Siras slag, men för övrigt mådde han bra. Fullfoten stoppade glatt nyckeln till buren i munnen och svalde den. De gick genom korridorer som enligt Hymla slutligen skulle leda till Kungens residens. Men redan efter några minuter stötte de ihop med en vaktpatrull med fem vakter. Innan vakterna hann varna några andra anföll rymdvarelserna dem med tänder och klor. Striden blev våldsamt, men var över inom någon minut. Alla vakterna hade dräpts, medan endast en av rymdvarelserna; jättemasken, hade dödats. Dessutom hade två av rymdvarelserna fått ytliga sår, som inte verkade vara allt för allvarliga. De släpade in jättemasken och de döda vakterna i en allmän toalett och fortsatte vidare efter gnottens vägbeskrivning. Några av dem hade nu bevärnat sig med svärd och spjut från de döda vakterna. Hymla, som hade hållit sig utanför striden, muttrade för sig själv om meningslösheten av att använda våld, men när Sira frågade henne om vad de hade för alternativ blev hon bara tyst och tjurade.

Efter att gruppen hade smugit vidare i ytterligare tio minuter kom de ut till en stor stenbelagd borggård. Framför sig, mitt i gården stod ett högt guldfärgat torn. Enligt Hymla var det där som Kungen skulle befinna sig. Men här mötte de på ordentligt motstånd. Den stora träporten till tornet bevakades av minst trettio vakter utav vilka fem var Amazonkvinnor som stod på en trappavsats längre upp, bevärnade med långa pilbågar. När rymdvarelserna anföll porten möttes de av ett mindre regn av pilar. Bågskyttarna var skickliga och de flesta av pilarna träffade sina mål. Detta ledde till att ytterligare två rymdvarelser föll. Sira koncentrerade sig djupt och försökte att trolla fram en strålpistol, men det gick inte alls. Istället försökte hon med ett armborst och det gick alldeles utmärkt. Hon tog skydd bakom en stor staty. Sedan böjde hon sig fram, siktade och fyrade av vapnet. Pilen for upp mot trappavsatsen och träffade en av Amazonerna i benet. Bågskytten stönade till och rullade nerför trappan. När hon stannade tjugo trappsteg längre ner var hon medvetlös. Sira laddade om armborsten och tog nytt sikte, men hon fick kasta sig bakåt när en pil kom flygande mot

henne. Pilen missade och studsade mot den stenbelagda marken.

Amazonkvinnorna var helt koncentrerade på mål på planen nedanför och upptäckte inte den lilla älvliknande pudersvansen som kom flygande över dem. Pudersvansen dök ner mot dem och spred ett skimrande pulver över de fyra bågskyttarna. Efter några sekunder började de att gäspa stort och innan någon hunnit räkna till tio låg alla fyra och sov som små lamm.

Utanför porten var striden fortfarande i full gång. Människovakterna slogs frenetiskt och ansatte rymdvarelserna hårt med sina medeltida svärd och spjut. Två av rymdvarelserna mötte vakterna med svärd medan de andra hellre valde att slåss med tänder och klor. Den rymdvarelse som lyckades bäst i striden utanför porten var en belgroth från den varma planeten Rostockia. Belgrothen var en stor ormliknande varelse med två stora gripklor. Dess svans svepte som ett jättelik piska, vilken i ett enda slag fällde fem vakter.

Sira rusade fram från sitt gömställe och avfytrade ytterligare en pil som träffade en kvinnlig vakt rakt i magen.

”Oj! förlåt”, sa Sira, som hade siktat på hennes ben.

Den starke fullfoten Stomatol lyckades äntligen komma fram till porten och drog i ett guldhandtag av alla krafter. Efter några sekunder gav låset vika och porten öppnade sig. Sira följde snabbt efter honom in i tornet. Efter henne kom Hymla skuttande och tätt därefter kom den lilla pudersvansen inflygande. Utanför porten återstod nu endast tre rymdvarelser. Belgrothen stod vakt vid öppningen och slog igen porten med sin väldiga svans.

Den lilla pudersvansen flög snabbt uppför spiraltrappan som gick runt tornets innervägg. På vägen upp möttes den av en stor vakt som var på väg neråt. Vakten högg mot pudersvansen med en väldig yxa, men missade den med en hårsman. Pudersvansen flög snabbt runt vakten och lyckades knuffa till mannen så att han föll framåt nerför trappan. Han tumlade ner några trappsteg, tappade yxan och landade hårt några meter längre ner.

”Det där skall du få för din lilla lus”, sa vakten.

Pudersvansen landade på ett trappsteg längre upp och skakade på huvudet. Sedan pekade hon retsamt på något bakom honom. Mannen hörde ett lågt rosslande ljud och vände sakta runt huvudet. Det sista han såg innan han tuppade av var en gigantisk näve som for mot honom.

”Fullfoten! Du är min favo!” sa pudersvansen med munter stämma.

Fullfoten log och fortsatte uppåt i stora kliv. Bakom honom kom Hymla och Sira. Trappan var lång deras steg ekade mellan tornets rundade väggar. Pudersvansen kom först upp, tätt följd av Hymla. Sedan kom Sira och slutligen Stomatol. Sira och fullfoten var tvungna att pusta ut en stund innan de orkade fortsätta.

De stod nu framför en gigantisk port av gediget guld. I dörren fanns ingjutna bilder föreställande olika kända militära slag som människor utkämpat mot varandra genom tiderna. Bland annat fanns en stor målning av de allierades landstigning i Normandie under andra världskriget.

Sira kände försiktigt på dörrhandtaget och vred om. Utan ett ljud gled den väldiga porten upp. Öppningen ledde dem in till en jättelik sal som badade i ljus från färgade fönster runt om i väggarna. Salen var på något underligt sätt mycket större än tornet i sig själv. Troligen dubbelt så bred som tornets yttermått. Sira kände att luften liksom sprakade av uppladdad energi.

”Skumt!” sa Sira.

”Vi vara nära nu”, sa gnotten och fortsatte framåt.

De gick försiktigt in i salen och följde den röda mattan i mittgången. I salens borte ände stod en stor tron i gediget guld och på tronen satt Kungen med sin brilliantfyllda Kungakrona.

”Välkomna hit mina vänner”, ropade Kung Leopold med glad stämma. ”Jag undrade just när ni skulle dyka upp.”

Leopold började fingra på en stor blå sten som hängde i ett snöre runt hans hals.

”Var snälla och stanna där borta.”

Sira och de tre rymdvarelserna stelnade plötsligt till och stod stilla liksom statyer. Sira kände att en ofantlig kraft plötsligt tog kontroll över henne. Trots att hon med alla krafter försökte få benen att röra på sig, fanns det något ännu starkare som sa åt henne att stå kvar. De var fast under Kungens hypnos.

Kapitel 13

Idana fördes under pistolhot upp till kommandobryggan där självaste Kapten Robert Salter väntade på henne. En vakt öppnade dörren och hon visades vidare in i Kaptenens privata kontor. Rummet var minst trehundra kvadratmeter stort och omgivet av imponerande panoramafönster som visade upp en rymd fylld av miljontals små stjärnor. Kaptenen reste sig från sitt skrivbord, gick fram till mitten av rummet och mötte sina gäster. Hans hår var mörkbrunt, med begynnande gråhårighet vid tinningarna. Han var cirka 180 cm lång och hade en vältränad muskulös kropp. Idana gissade att han var någonstans mellan trettio och fyrtio år gammal.

”Välkommen Tessa min älskling”, sa Kaptenen. ”Vad har du med dig idag?”

”Jag har med mig en fånge som lyckades fly från förhørsrummet tidigare idag”, sa Tessa och tittade surt på Idana. ”Jag hittade henne för en stund sen snokande i lagringsutrymme B2.”

”Jasså”, sa Kaptenen och gned sig om hakan medan han noggrant studerade Idana. ”Jag tycker att jag sett dig någonstans förut, men jag kan inte placera dig riktigt. Vad heter du min lilla vän?”

Idana tittade upp i Kaptenens blå ögon och svarade:

”Mitt namn är Pippi Långstrump och vad är ditt namn om jag får fråga?”

”Åh så trevligt! Vi har en kaxig liten brud som gäst här idag. Vänta ett ögonblick!”

Kaptenen gick bort till sitt kontorsbord och mumlade något till sin dataskärm. Ett tiotal sekunder senare sken han upp. Datorn hade identifierat den hemliga gästen.

”Nämen ser man på! Vi har ju en värdig motståndare på besök. Välkommen till mitt skepp... Idana Wilkins. Om jag inte minns fel är du den där lovande flickan som blev utslagen i den senaste semifinalen i Thai karate av Mira Janrik.”

Idana sa ingenting utan blängde bara på den stroppiga Kaptenen. Plötsligt insåg hon vem mannen var. Det var Robert Salter, den ökände Thai karate mästaren som vunnit den Europeiska mästartiteln de senaste två åren. Det var honom Idana skulle ha mött om hon vunnit i semifinalen mot Mira.

”Hur gick det i finalen mot Mira i år?” frågade Idana nonchalant. ”Jag hoppas att hon gav dig ordentligt med stryk, för det skulle du verkligen behöva.”

”Mira kämpade bra, men inte tillräckligt bra. Hon är en riktigt stark tjej. Har till och med lite för mycket muskler för min smak. Hon lyckades faktiskt att bryta mitt lillfinger, men själv fick hon fem tänder utslagna. Guldpokalen gick till mig även detta år.”

Robert visade upp sitt lillfinger som fortfarande var lindat i ett litet bandage.

”Så trevligt att ni känner varandra”, sa Tessa spydigt. ”Vad sägs om vi förhör henne nu och här på ditt kontor. Jag skulle gärna vilja prova ett par skalpeller på henne.”

Tessa öppnade ett fodral med ett tiotal olika skalpeller; alla mycket vassa.

”Det kan vänta älskling”, sa Robert med munter stämma. ”Först vill jag göra något jag väntat länge på.”

Han vände sig mot Idana.

”Jag trodde faktiskt att du skulle besegra den där Mira i semifinalen. Jag har sett ett par av dina tidigare matcher där du var fantastisk. Jag blev särskilt imponerad när du slog ner den där gigantiske kinesen Mao Li. Han hade dig i sitt döds-grepp, men ändå lyckades du snurra runt och skalla honom. Helt underbart!... Jag kommer ihåg hans fåniga min när han såg blodet spruta ur sin krossade näsa. Din skalle måste verkligen vara hård.

”Äkta ädelträ”, sa Idana och knackade sig själv i huvudet.

”Jag är verkligen imponerad av din teknik och snabbhet, fortsatte Kaptenen och började gå runt Idana.

”Alltid trevligt att ha en beundrare”, sa Idana och blinkade. ”Om jag får låna din laserpistol kan du få min autograf inbränd i pannan.”

”Äh! lägg av nu”, sa Tessa vresigt till Robert. ”Om du vill fajtas med den här fjollan så gör det, men nu orkar jag inte höra på henne längre.”

En halvtimme senare klev Idana upp på Roberts privata träningsarena tre våningar längre ner. Arenan var kvadratisk, ungefär tjugo gånger tjugo meter, och golvet var tillverkat av äkta mahogny från Jordan. Runt omkring arenan stod ett tiotal av Kaptenens närmaste underbefäl; beväpnade med laservapen. Det fanns ingen chans för henne att fly.

Snart trädde även Robert in på den lilla arenan, följd av hans flickvän Tessa. Den blonda kvinnan tog Roberts rock och gav honom en liten lycka-till puss på kinden. Sedan gick Robert med långsamma steg fram till Idana. Han var iklädd en tajt röd overall som avslöjade att han var i bättre fysisk form än någonsin. Idana hade sett Robert slåss många gånger och han hade faktiskt inte förlorat en enda match på två och ett halvt år. Hans matcher avslutades nästan alltid med en knock out och ofta fick hans motståndare allvarliga fysiska skador efter matcherna. Idana kände även till tre värdiga motståndare som efter sina matcher avlidit av sina skador.

”Är ni redo fröken”, frågade Robert artigt och ställde sig i stridsposition.

”När kommer domaren?” undrade Idana.

”Ingen domare!” sa Robert. ”Alla medel är tillåtna i denna match.”

”Kul! Kom du bara, ditt fläskberg!” utbrast Idana och vinkade åt med handen.

Robert närmade sig försiktigt och fintade ett utfall. Idana backade först men valde sen att gå till anfall med en spark-kombination. Hon kastade sig framåt och träffade Robert med en spark rätt i huvudet.

Kaptenen for bakåt, men kom snabbt upp på fötterna igen.

”Inte illa!” sa Robert och ruskade lätt på huvudet. ”Försök att träffa mig en gång till.”

Idana anföll igen, men Robert backade ett steg och avvärjde denna gång lätt sparkarna. Sedan, mitt i en av Idanas höga sparkar, for han blixtnabbt framåt och drog upp med ett knä

som träffade henne i magen. Idana for bakåt och rullade runt på golvet, men kom snabbt upp på fötter igen.

”Gjorde det ont min sköna”, sa Robert retsamt.

”Ungefär som ett myggstick”, ljög Idana och kämpade emot att visa någon smärta.

Hon lade om taktiken och lät istället Robert anfalla henne. Kaptenen var dock både urstark och blixtsnabb. Plötsligt hoppade han framåt och en svepande spark träffade henne rätt i ansiktet. Idana drog sig snabbt åt sidan och kontrade med en snabb slagkombination, men inga av slagen träffade ordentligt. Hon drog sig åter undan och lät sin motståndare åter ta kommandot. Den här gången lyckades hon vika undan för slagen, men hon hann inte åstadkomma något själv. Roberts spark hade träffat hennes näsa och små droppar av blod sipprade långsamt ner från hennes näsa.

”Mosa henne!” ropade Tessa med riktig skadeglädje i rösten.

”Snart min sköna”, sa Robert och vände sig om.

Då passade Idana på. Hon hoppade upp i luften och gjorde samtidigt en framåtvolt och landade med knäna rakt på Roberts vänstra axel. Han for omkull men hann snabbt rulla bort innan hon hann utfärda några ytterligare slag. Istället lyckades han att fälla henne med en spark mot hennes smalben. Idana retirerade lätt haltande medan han vigt hoppade upp till stående ställning.

Så pågick kampen i ytterligare några minuter utan att någon riktigt kom åt den andre. Det var dock hela tiden Robert som var den offensive och Idana som retirerade. Det var endast hennes medfödda vighet och snabbhet som gjorde att hon undvek att bli totalt utslagen. Men Idana blev allt tröttare och tröttare, medan Robert fortfarande verkade pigg. Han for plötsligt fram som i ett ursinnigt raseriutbrott och träffade henne med en snabb slagkombination. Idana lyckades dock skydda sig med armarna, men efter attacken kunde hon inte längre använda sig av vänster arm. Hela armen kändes som ett enda stort blåmärke och den hängde nu slappt neråt. Hade det varit en riktig match så hade hon redan gett upp, men nu fanns ingen återvändo.

Idana måttade plötsligt en rundspark mot Roberts tinning, men han förutspådde detta och fick tag på hennes fot.

”Vad hade du tänkt dig nu då min lila vän?”, retades Robert och flinade.

Idana svarade inte utan hoppade istället högt upp i luften. Medan Robert höll ett fast tag om hennes högra fot, låste hon snabbt fast hans arm med sitt högra ben. Sedan föll hon till marken medan hon samtidigt snurrade runt i luften ett par varv. Effekten blev den att benet i Roberts vänstra arm knäcktes av. Han skrek av smärta och backade snabbt bakåt. Han höll sig om armen där något onaturligt nu stack upp genom hans hud. Det borde ha varit flisor av ben, men istället såg det ut som två gula skenor stack ut ur huden. Bredvid ena skenan stack det ut en trasig slang, ur vilken det sprutade rött blod.

”Va!” sa Idana förundrat. ”Har du konstgjorda delar? Det är ju fusk!”

Publiken började mumla sinsemellan och Robert tittade sig nervöst omkring. Hans ögon mötte Tessa, men hon bara vände sig om i skam. Robert vände sig åter mot på Idana som höll om sin slappa vänsterarm och smålog. Hon hade med avslöjandet dragit vanära över Kaptenen. Hans stora hemlighet var avslöjad.

Fem år tidigare hade Robert Salter blivit mycket svårt skadad av en explosion i en strid. En excentrisk läkare hade då endast sett en utväg att rädda hans liv; att ersätta de mesta av hans kroppsdelar med konstgjorda delar. Robert hade blivit ett försöksdjur och försöket hade lyckats. Vad han inte visste var att även visa delar i hans hjärna hade blivit utbytta av mikroprocessorer. Det mesta av hans empatiska förmåga hade försvunnit. Dock hade hans styrka nästan fördubblats och dessutom hade hans kropp blivit smidigare och reflexerna snabbare. Ett år senare hade han anslutit sig till Minoras Änglar, där han efter ytterligare ett halvår blivit befordrad till Kapten.

I och med avslöjandet blev Robert alldeles vansinnig och med sin högra hand drog han fram en kniv, som han hade haft fastspänd vid insidan av låret.

”Nu skall du dö din satmara!” ropade Kaptenen och sprang mot Idana.

I den digitala dataspelsvärlden hade Kung Leopold övertagat. Varken Sira, fullfoten eller pudersvansen kunde röra sig ur fläcken. Konstigt nog verkade Hymla inte ha drabbats av Kungens hjärnkontroll. Hon tog tag i Siras hand och började dra i den.

”Vakna Sira!” gnällde Hymla. ”Snälla vakna!”

Men Sira verkade inte lägga märke till henne utan stirrade bara rakt framåt.

”Du där!” vrålade Leopold åt de lilla gnotten. ”Stå stilla sa jag! Det är en befallning.”

Hymla förstod att något inte var normalt och låtsades bli paralyserad hon också.

”Det var bättre”, sa Kungen nöjt.

Leopold gick långsamt fram till besökarna och studerade dem närmare.

”Jasså! Det är ni som ställt till med ett sådant rabalder och oväsen nere på gården. Jag hade väntat mig något mer... imponerande.”

Han gick tillbaka till sin tron och drog fram ett vackert dekorerat svärd ur en svärdsskida som hängde på en staty bredvid tronen. Statyn föreställde en drake med utslagna vingar. Sedan gick han åter fram och ställde sig framför den förstenade pudersvansen. Leopold lyfte svärdet och högg utan förvarning av huvudet på den lilla rymdvarelsen. Plötsligt hoppade Hymla fram i vilt raseri och puttade omkull Kungen. Han kom dock snabbt på fötter igen och höjde svärdet.

”Vad är det här?” utbrast han bestört. ”Varför lyder du mig inte, ditt lilla spindelkryp?”

”Du vara en elak knöl!” spottade Hymla fram medan hon gjorde sig redo att anfalla igen.

”Knöl?” sa Leopold och skrattade elakt. ”Bättre kan du! Kom igen då din lilla ludna boll.”

Hymla tog ett långt hopp mot Leopold, men han vek lätt undan och slog till henne med svärdet. Det hela var som en lek för honom. Gnotten rullade runt på golvet och blev liggande på golvet till synes död. Hon hade fått ett långt sår intill vänstra ögat. Ur såret rann det långsamt ut blod som var mörkblått till färgen.

Medan detta hände förde Sira en hård kamp i sitt inre. Det var som om svarta trådar hade trängt in i hennes medvetande. Hon kände att trådarna hade tagit hand om kontrollen över hennes kropp. Inom sig hörde hon en svag susande röst, som beordrade henne att stå stilla och hon var helt enkelt tvungen att lyda. Ju mer hon försökte bryta sig ut ur förtrollningen, desto starkare verkade trådarnas röst bli.

Hon avbröt försöken med att bryta förtrollningen och tänkte istället på allt som hennes läromästare Shinao lärt henne under hennes skolning hos flygarna. Istället för att bryta sig ut, sökte Sira sig inåt. Hon letade bland glada minnen och fann till sist ett mycket gammalt och lyckligt minne. Det handlade om en gång för länge sedan när hon hade blivit dragen i en pulka av sin storasyster Idana. De hade tidigare på dagen haft jättekul med att åka pulka i backen på andra sidan ängen och nu var de på väg hem till varm choklad och bullar. Den dagen hade hon endast varit tre år gammal och Idana hade varit sex, men minnet var ändå starkt. Hon kom ihåg känslan av den lycka som vällt upp i henne när hon farit fram över snön i full fart. Ljudet av skrattet tycktes fylla henne helt och hållet. Sedan fokuserade hon detta minne utåt och då äntligen släppte de svarta trådarna sitt grepp om henne.

”Stopp! Annars skjuter jag!” skrek Sira ursinnigt och riktade armborstet rakt mot Kungen hjärta.

Leopold vände sig om med ett förvånat ansiktsuttryck. *Varför lyder de mig inte?* tänkte han. *Det är något som är fel.*

”Jasså!” sa Leopold långsamt. ”Tänkte du verkligen skjuta mig med den där?”

Kungen mumlade något tyst för sig själv och gjorde en snabb handrörelse. Sira kände att armborstet plötsligt ändrade form och upptäckte till sin förfäran att den förvandlats till en

orm. Hon släppte ormen till marken och hoppade bakåt ett steg.

Förutom förmågan till tankekontroll hade Leopold i spelet även låtit sig själv bli en mäktig trollkarl med magiska krafter. Dessa krafter fungerade nu som mäktiga vapen i datavärlden.

När Sira släppte ormen passade Leopold på och fattade åter tag i den blå stenen. Han låste sin blick mot Sira.

”Lyd mig flicka!” vrålade Leopold och Sira stelnade till.

”Gå dit bort och släng dig ut från balkongen”, fortsatte han skadeglatt.

Sira kunde nu inte göra något annat än att lyda Kungens ord. Den här gången var kraften allt för stor och hennes lyckliga minnen var som bortblåsta. Hon gick med långsamma steg fram mot balkongdörren och ut på den lilla avsatsen. När hon tittade ner såg hon den hårda planen mer än femtio meter nedanför. Där nere såg hon ytterligare en stor patrull med vakter som sprang mot tornet. Hennes vänner där nere skulle inte ha en chans. Sira klev upp på kanten och förberedde sig att hoppa. Men då tvekade hon.

”Aj, aj! Vad är det här?” gnällde Leopold.

Den blå stenen i hans hand hade börjat lysa och bli het. Han släppte stenen, som bränt in ett rött märke i hans hand, och kämpade frenetiskt med att få av sig halsbandet. När han fått det av sig, höll han remmen med utsträckt arm och stirrade på stenen med fasa i blicken. Stenen lös med ett dämpat blått ljus och det såg ut som om något rörde på sig inuti den.

”Varför händer det här igen?” skrek han.

Plötsligt hoppade gnotten in i honom med full kraft. Hymla var sårad, men inte död och gnottar var tåliga varelser. Stöten fick honom att tappa taget om halsbandet och det for nu iväg ner på golvet i riktning mot balkongen. Leopold kröp snabbt mot stenen, men hindrades av att gnotten bet tag i hans fot. Han skrek till och försökte att sparka sig fri med andra foten. Hymla fick ta emot ett par sparkar och Kungen lyckades komma loss. Leopold kröp vidare fram till halsbandet, men precis då han skulle ta upp stenen träffades hans hand av en pil och han skrek till av smärta. Han stirrade förskräckt på

pilen som genomborrat hans hand och rött blod rann ner för hans fingrar.

”Res dig upp!” sa Sira kallt.

Hon hade nu åter fått kontroll över sig själv och lyckats trola fram ett nytt armborst. Leopold gnydde och reste sig upp på skakiga ben.

”...och försök inte med något mer hokus pokus. Om du bara rör dig en millimeter så sätter jag nästa pil i din hals.”

Kungen stod helt stilla och stirrade med fasa på armborstet. Sira gick fram till halsbandet, tog upp det och trädde remmen över halsen.

”Upp med händerna försiktigt!” befallde hon honom och pekade hotfullt med armborsten.

”Dumbom!” spottade Leopold ur sig. ”Det är bara jag som kan kontrollera halsbandet.”

”Gör som jag säger, annars får du bäras härifrån i en likkista din dumbom.”

Leopold sträckte snabbt upp händerna. Stomatol som nu hade vaknat till igen sa:

”Vi måste skynde oss. Jag hörde vakter som sprang upp för torntrappan.”

”Hjälp mig vakter!” ropade Leopold.

Stomatol sprang fram till Kungen och slog till honom med ett svepande slag med sin stora vänsterarm. Leopold for iväg flera meter och gled in under tronen, helt utslocknad.

Då öppnades porten vid trappan och ett tiotal vakter stormade in. Hymla sprang snabbt in genom en halvöppen dörr bakom tronen och Sira, samt fullfoten följde efter. De kom till en lång korridor med mörkröda sammetsväggar. Innan vakterna hade hunnit sikta med sina pilbågar så var inkräktarna borta.

Gnotten visade vägen till ett rum längst bort i korridoren. Hon öppnade dörren och kom in i ett gigantiskt sovrum. Mot den bortre väggen stod en stor obäddad himmelssäng med skrynkliga lakan.

”Vad skall vi göra här?” sa Sira. ”Vakterna kommer snart hit och då är vi fast.”

Hymla tittade sig omkring och fick syn på en stor garderob av rustikt ekträ. Hon gick fram till garderoben och öppnade

dörren, vilken gav ifrån sig ett gnisslande ljud. Där innanför var det helt kolsvart. Man borde ha sett någonting, men istället var det som att titta in i ett svart hål.

”Följa efter mig!” sa Hympla och hoppade in i garderoben.

Direkt efter det att hon hoppat in i mörkret försvann hon spårlöst. Efter henne gick Stomatol hukande in i garderoben och försvann på samma sätt. Sira tvekade ett par sekunder, men hoppade sedan in i garderoben hon också och stängde samtidigt dörren efter sig.

Först var det bara mörkt runt omkring Sira och det kändes som om hon flöt omkring i luften, men plötsligt blev det ljust igen och hon kände åter fast mark under sina fötter. Hon tittade sig omkring och fann sig stående i ett kontor av något slag. Stomatol och Hympla stod bredvid henne och såg lika förvånade ut som hon. Rummet badade av ljus från lysdioder i taket och de hörde ett svagt brummande ljud såsom från en elgenerator.

”Din vårta vara borta!” sa Hympla glatt. ”Borde inte det betyda att vi ha komma ut ur spelet nu?”

”Det har du nog rätt i!” sa Sira och tittade på sina gamla vanliga kläder. ”Och jag har även fått tillbaka mina mekaniska vingar. Toppen! Men borde vi inte ha kommit ut till grottan på Poisomi?”

Bakom dem fanns en blåskimrande stålbur och framför dem stod en dataspelsenhet, inte olik den hon och Idana sett i spelhallen på Jorden.

”Vi borde nog stänga av den här ingången”, sa Sira. ”Annars lär det inte dröja länge tills Kungen och hans vakter kommer inspringande genom stålburen.”

Hon gick fram till kontrollerna och tryckte på en knapp det stod "on/off" på. Det blå ljuset i stålburen slocknade och det blev helt tyst i rummet.

”Var äre vi någonstans?” frågade fullfoten och tittade sig runt omkring.

Sira gick fram till ett fönster och drog isär en tung ljusblå gardin. Fönstret visade ett vinterlandskap med höga snötäckta berg. Åt ena hållet kunde de även skymta en stad byggd med

höga snirkliga torn och hängbroar. De var definitivt inte på den varma planeten Poisomi och inte på Jorden heller.

Kapitel 14

Robert hade bara hunnit ett par steg när plötsligt stämningen i hela rummet förändrades. Åskådarna runt omkring började att ta sig för huvudet och Tessa tappade sin pistol i marken när hon ragglade bakåt i ett yrselanfall. Robert stannade tillfälligt upp och såg sig förvånat omkring.

”Vad är det med er?” skrek han ut till sina underbefäl. ”Åh jag skiter väl i er!”

Robert vände sig åter mot Idana med en blick fylld av hat. Den brutna armen hängde löst utmed ena sidan, men han grimaserade inte ens. Robert sprang fram mot henne och svepte med kniven. Idana duckade och gled åt sidan så att kniven missade. Sedan slog hon till hårt mot Roberts skadade arm. Det hördes ett lite blött knakande ljud, men fortfarande verkade han inte känna någon smärta alls. Istället blev han helt vild och stötte kniven mot hennes hals. Idana hoppade snabbt undan men kniven snuddade ändå vid henne och skar upp ett sår alldeles under örat.

Plötsligt genomborrades Roberts kropp av en kraftig rödgul laserstråle. Han stannade upp med ett förvånat uttryck och föll död ner till marken.

”Släpp era vapen och upp med händerna!” ropade Pedro som nu stod alldeles bredvid Tessa, som fortfarande verkade ostadig på benen. ”Den av er försöker något drabbas av samma öde som er kära Kapten.”

Pedro hade åter igen lyckats att störta in som en räddande ängel. Modet verkade ha försvunnit hos de flesta av underbefälen och de lade försiktigt ner sina vapen till golvet. Tessa sprang fram till den stupade Robert och knäböjde vid honom.

”Upp därifrån”, sa Pedro och riktade pistolen mot henne.

Tessa låtsades inte om honom, utan skakade i Robert och det såg ut som om hon försökte med något desperat återupplivningsförsök genom att upprepade gånger trycka på hans bröstkorg. Tessa visste dock att hennes pojkvän var död och

hade nu riktat in sig på Roberts kniv. Med en kvick rörelse hade hon snappat upp den och siktat in sig på Pedro, men innan hon hunnit kasta iväg kniven slängde sig Idana över henne. Hon avväpnade snabbt Tessa och oskadliggjorde henne med ett hårt slag i magen, vilket fick henne att tillfälligt tappa luften. De andra underbefälen stod bara stilla och såg undrande på skådespelet.

”Varför tittar de bara så där på oss?” viskade Idana som kommit fram till Pedro. ”De verkar ju inte ens arga på oss, utan mest förvirrade.”

”Jag vet inte”, svarade Pedro. ”Det var något som hände nyss efter det att du brutit av den där Kaptenens arm, men jag vet inte vad.”

Medan Idana höll i pistolen band Pedro ihop de övriga med spännremmar i en stor klump i mitten av golvet. Sedan gick de ut och Pedro fixade med låset så att inga skulle kunna komma in i rummet på flera timmar.

De fortsatte och gick i snabb takt ut till hissen utanför rummet. Hissdörrarna öppnades ljudlöst och de åkte ner till våning åtta där jaktskeppen skulle finnas parkerade. Idana tittade på sin klocka och noterade att det nu bara återstod knappt en timme innan den första laddningen skulle detonera. Sedan skulle resterande laddningar sprängas inom ytterligare tio minuter. På vägen mötte de en hel del människor som verkade lika förvirrade som underbefälen varit förut. Vissa gick omkring och muttrade medan andra bara satt utmed väggen med fåniga flin på sina läppar. De såg även två män som var inbegripna i ett regelrätt slagsmål, men ingen gjorde något för att sära på dem. All disciplin i skeppet verkade som bortblåst. Efter en tio minuters vandring genom långa korridorer, kom de äntligen fram till en jättelik hall där ett tjugotal jaktskepp stod parkerade. Porten till hallen brukade vara låst och strängt bevakad, men av någon anledning stod den nu helt öppen och obebakad.

”Wow!” sa Idana imponerat. ”Inga dåliga kärror de har här.”

Hon gick fram till ett blåmålat skepp som var ungefär trettio meter långt och bestyckat med atomtorpeder, men när Idana

tänkte öppna dörrluckan in till skeppet, mötte de plötsligt två kvinnliga vakter, klädda i svarta uniformer.

”Stopp där!” sa den ena med hög röst. ”Ni har ingen rättighet att vara här. Detta område är endast avsett för stridspiloter.”

Kvinnan som talat var ungefär hundraåttio centimeter lång, blond och hade ett ansikte som såg ut att vara uthugget i sten. Bredvid henne stod en kort mörkhårig tjej som tafatt höll i sitt vapen. Hon tittade oroligt på Idana och såg inte ut att trivas med situationen.

”Men jag är ju en stridspilot”, sa Idana kaxigt. ”Och det här är min dataoperatör Leo som skall kalibrera styrenheten. Vi har...”

”Struntprat!” avbröt kvinnan barskt och riktade sitt elchocksgevär mot Idanas bröst. ”Nadja! Anropa vaktchefen om att vi har en kod blå här.”

Den korta flickan, vars namn var Nadja, tittade olyckligt upp mot sin storsvuxne kamrat.

”Jag är ledsen Katherin, men jag kan inte göra det.”

Nadja lyfte istället sitt eget elchocksgevär och avfyrade vapnet mot Katherin. Elchocken träffade henne mitt i ryggen och hon föll ihop på golvet, till synes livlös.

”Fort! In i skeppet här borta”, sa Nadja och gick raskt mot ett silverfärgat skepp ett tjugotal meter bort. ”Följer ni med mig härifrån?”

”Självklart, men varför sköt du din egen kompanjon?” frågade Idana, som var lite chockad över händelsen.

”Åh! hon är bara avsvimmad. Om ett par timmar vaknar hon igen, för att vara på sitt vanliga dåliga humör, men då tänkte jag vara långt härifrån. Nå? Följer ni med eller inte? Jag skall sticka härifrån.”

Idana och Pedro nickade oförstående och följde efter henne till det silverfärgade skeppet. En dörr öppnades i skrovet med ett svagt surrande ljud. Sedan gick de alla tre in i rymdskeppet. Nadja och Idana satte sig i förarhytten, medan Pedro satte sig vid navigationsutrustningen längre bak.

”Varför tog vi inte det blå Omega-7 skeppet därborta”, sa Idana. ”Det är klart snabbare och mer lättmanövrerat än den här Volvo B33:an.”

”Menar du det där blå skeppet där borta?” undrade Nadja. Idana nickade.

”Det skeppet har något fel på fotondriften. Det skulle komma reparatörer och fixa det i morse, men de är försenade som vanligt.”

”Gör det något om jag kör?” undrade Idana. ”Jag ljög faktiskt inte förut, när jag sa att jag var stridspilot.”

”Det é okej!” sa Nadja och lät Idana ta spakarna. ”Jag är egentligen bara utbildad till navigatör. Det enda rymdskepp jag kört är min pappas gamla fraktskepp, så det här är lite nytt för mig.”

Nadja öppnade en slussport genom att slå in korrekt kod i datorn och Idana drog försiktigt styrspaken mot sig. Skeppet lyfte långsamt och svävade mjukt iväg mot slussporten. På marken nedanför upptäcktes de av ett par vakter som viftade vilt med armarna. När Idana inte stannade skeppet började vakterna att skjuta, men deras elchocksgevär gjorde ingen skada på stridsskeppet, som var utrustat med ett starkt anti-gravimetriskt skyddsfält. Idana fortsatte rakt framåt och körde med lite högre fart rakt in i slussen. Direkt efter det att skeppet kommit in i luftslussen stängdes dörrarna bakom dem med en dov smäll. Sen tog det nästan en minut innan de yttre portarna framför dem öppnades mot rymden. Idana flög då ut från slussen med hög hastighet.

”Vart skall vi nu?” undrade Nadja.

”Först måste vi kontakta Jordflottan och be dem belägra ert stora lastskepp”, sa Idana. ”Kan du göra det Pedro?”

”Det är på gång”, svarade Pedro och började ställa in MR-länken till de rätta frekvenserna.

”Och medan han gör det”, fortsatte Idana, ”så skall vi till planeten Poisomi och rädda min syster. Pedro! Om du slår in koordinaterna så far vi dit med autopilot.”

”Det får nog vänta”, sa Pedro i lätt nervös ton. ”Vi har fått besökare. Jag ser tre stycken jaktskepp som snabbt närmar sig bakom oss.”

”Okej! Då får vi väl försvara oss”, sa Idana och visade upp en grym blick.

”Aj aj då!” sa Nadja som upptäckt något på sin dataskärm. ”Det här skeppet saknar visst sina neutrontorpeder. De skulle lastas på i eftermiddag. Nu har vi endast strålkanonen och med den krävs det en riktig fullträff för att slå ut en annan jagare.”

”Attan också!” sa Idana och kontrollerade bränsletanken som stod på halvfull. ”Nja... vi har i alla fall soppa den här gången. Då får vi fly istället. Håll i hattarna, för nu kör sticker vi härifrån.”

Medan Pedro anropade om hjälp, accelererade Idana skeppet till maxfart. Men skeppen bakom dem accelererade också och nu befann de sig endast någon minut efter dem; precis utanför skotthåll och avståndet verkade varken öka eller minska.

Medan Idana styrde skeppet lyckades Pedro få kontakt med ett ledarskepp ur Jordflottan, som för närvarande befann sig strax ovanför planeten Atroxonia. Överste Vladik för Jordflottans jakttrupper meddelade att de hade belägrat atropodfabriken som tillverkade Änglastoftet och de hade även skickat en patrull för att sätta myrplaneten Tryfanodon inom karantän. Han lovade att omedelbart skicka ut ett hundratals skepp mot det stora moderskeppet som hade det dödliga stridsmedlet i sin last, men tyvärr skulle det ta åtskilliga timmar dit, trots att de snabbaste skeppen var utrustade med den senaste hydrofoton-driften vilket kunde ge en hastighet på sju gånger ljushastigheten.

Under den närmaste halvtimmen krypade Pedro meddelanden från Moderskeppet som filtrerades genom datorn. Han fick då reda på att samtliga av de sex mindre fraktskeppen som transporterat ölfaskor med Änglastoft sprängts i småbitar och att det även förekommit en stor explosion i lastrummet på moderskeppet.

”Det känns trevligt att vi gjort någon nytta”, sa Idana. ”Men det ser tyvärr inte så ljust ut för tillfället. Ett av skeppen bakom oss har sakta lyckats knäppa in på avståndet till oss. När som helst kan de komma inom skotthåll och då ligger vi verkligen risigt till.”

Plötsligt dök det upp två nya prickar på skeppet huvudskärm.

”Två ytterligare skepp rakt förut”, varnade Nadja. ”Om vi håller den här kursen så kommer de att vara inom skotthåll om någon minut.”

”Kan du identifiera skeppen?” frågade Idana.

”Ett ögonblick, de försöker att kommunicera med oss. Jag öppnar en länk.”

Skärmen ovanför Idana flimrade till och visade sedan ett bekant ansikte med långt ljust hår.

”Hej Idana!” sa den unga kvinnan på skärmen. ”Har du saknat mig?”

”Hej Patrisha! Kul att se dig igen. Skulle du kunna göra något åt de där skeppen vi har hängande efter oss? De är tjuriga på oss för att vi sprängde upp några av deras fraktskepp, som var lastade med dödliga bakterier.”

”Nemas problemas!” sa Patrisha och visade upp ett strålande leende. ”Jag har även med mig någon som säger att hon känner dig, i skeppet bredvid.”

Bilden slog om och visade istället en stor flygare som visade upp ett grin med vassa tänder.

”Hej Idana”, sa Dipis. ”Jag har förföljt det där stora moderskeppet en tid och när jag plötsligt fick se ett par av dess utsända fraktskepp explodera utan anledning, gissade jag att det var du som hade något på gång. Men nu har vi inte tid att prata längre. Vi har lite att göra. Ses snart!”

Sedan släcktes skärmen.

Patrisha och Dipis styrde sina skepp så att de passerade på varsin sida om Idanas rymdskepp. Då svängde även hon runt för att möta sina förföljare. Nu var de tre mot tre och det var odds som mer tilltalade Idana.

Den första förföljaren såg angriparna och sköt i panik ut ett par neutrontorpeder mot Idanas rymdskepp, trots att de inte hunnit låsas fast på några mål ännu. Patrisha ändrade då kurs och styrde rätt mot torpederna. Ett tiotal sekunder före kollision gjorde hon en helomvändning och släppte samtidigt ut en svärm av antimissilklot. Torpedernas mål ändrades då till kloten. Båda torpederna körde in i dem och exploderade med ett blått ljussken. Dipis, som kört runt torpederna, anföll det förföljande skeppet från sidan. När hon bara var ett par

kilometer från rymdskeppet avfyrade hon en neutrontorped och vek sedan undan. Torpeden låste direkt in mot skeppet och ett par sekunder senare sprängdes det i småbitar i en stor grönfärgad explosion.

Sedan kom de två andra förföljande skeppen farande in i striden. Utan förvarning vek ett av skeppen av och styrde hemåt igen. Det andra skeppet fortsatte dock rakt fram för att fortsätta striden. Idana såg den nya motståndaren och flög rätt mot des nos. Angriparen sköt ut en torped, som direkt låstes in mot Idanas rymdskepp. Idana gjorde i sista stund en kraftig gir och torpeden missade sitt mål med endast ett tiotal meter. Men torpeden gjorde snabbt en helomvändning och hade låst sig åter mot rymdskeppet. Idana var nu nära fiendeskeppet och hon avfyrade en salva med laserkanonen. De heta laserstrålarna träffade skeppets undersida och en av de bakre raketmotorerna exploderade. Sedan körde hon förbi rymdskeppet med bara ett tjugotal meter till godo. Ett par sekunder senare for den förföljande torpeden rätt in i det skadade skeppet, som totalförstördes.

”Jahoo!” ropade Nadja och sträckte upp armarna i luften. ”En stund var jag så rädd att jag höll på att skita på mig. Du är ju störtbra!”

”Tack för komplimangen”, sa Idana som kände att hon rodnade. ”Men den här gången var det nog lika mycket tur som skicklighet.”

”Skall vi förfölja det flyende skeppet?” frågade Pedro. ”Det verkar konstigt nog inte vara på väg till moderskeppet. Om vi skall hinna ikapp bör vi sticka direkt.”

”Vi låter det vara”, sa Idana lugnt. ”Det är inte längre vårt problem. Troligen har de fått nog och deserterat. Jag vet inte varför, men organisationen Minoras Änglar verkar falla ihop och lojaliteten hos organisationsmedlemmarna börjar svika. Jag är säker på att det där rymdskeppet aldrig kommer att besvara oss mer.”

De tre olika rymdskeppen ändrade färdriktning mot planeten Poisomi. Deras nya mål var att hitta Sira och Godjo, som fortfarande borde finnas kvar i de mörka grotterna på den

giftiga planeten. Idana höll tummarna för att de fortfarande var oskadda.

Ett par timmar senare, när de var alldeles ovanför Poisomi, fick Pedro in en svag nödsignal i sökarutrustningen.

”Idana! sa Pedro entusiastiskt. Kan du komma hit ett tag. Jag tror att jag hittat din syster.”

”Min syster!” sa Idana förvåntansfullt. ”Är hon välbehållen?”

”Jag tror det, men enligt nödsignalen är hon inte på Poisomi utan på Kyrion, en kvarts resa härifrån.”

”Kyrion? Hur har hon kommit dit?”

”Vet inte? Enligt nödsignalen vill hon och två andra bli hämtade på människornas ambassadbyggnad öster om staden Cinaberra. Skall jag svara dem att vi kommer?”

”Ja ja! Hälsa henne att vi kommer. Be dem sätta på en kopp te.”

Lite senare landade de tre rymdskeppen på den kalla planeten Kyrion, vilket var dronternas hemplanet. Högt uppe på ett berg strax utanför den sönderskjutna staden Cinaberra fanns människornas ambassad, vilken övergivits sedan ett par månader tillbaka. Väl där möttes de av en strålande glad Sira. De träffade också den lilla gnotten Hymla som verkade lycklig och sprallig trots att hennes huvud var inlindat i ett tjockt bandage. Sira presenterade dem sist för fullfoten som stod tyst och granskade de annalkande människorna. Återseendet mellan systrarna blev känslösamt, men Dipis blev bekymrad över meddelandet om att Godjo blivit sårad och i nöd fått ta sig hem till Abdorra genom telekinesi.

Redan samma eftermiddag hade skepp från Jorden intagit moderskeppet och konfiskerat resterande stridsmedel. Tjugo timmar senare hade Jordflottan med Siras vägledning även trätt in i Minoras Änglars hemliga tillhåll i Poisomis mörka grottor och Kung Leopolds datoriserade värld. Över tusen soldater hade tagit sig in i grottorna och de hade där tagit över styrenheterna för den medeltida datavärlden varifrån Kungen styrt sin organisation. Men trots att man sökt igenom hela datavärlden både inifrån och utifrån hade man inte funnit Kungen någonstans. Han var spårlöst borta

Men efter det att Kung Leopold mist sin blå sten till Sira, hade han även förlorat den tankekontroll han hade haft över sina organisationsmedlemmar. Detta ledde till att organisationen helt saknade styrande ledare. En hel del av medlemmarna visade sig även ha en liberal inställning mot utomjordiska rymdvarelser, vilket helt var emot organisationens policy. När jordflottan sedan ankom med sin välbeväpnade styrka gav nästan samtliga medlemmar upp utan strid.

Kapitel 15

Sira erbjöd Hymla skjuts hem till Poisomi, men den lilla gnotten sa att hon först ville följa med dem till trädplaneten Abdorra som hon hört så mycket om. Då alla hennes närmaste gnottvänner i grottorna på Poisomi hade avlidit, tyckte hon inte att det var så bråttom att få komma tillbaka.

Först skulle de dock köra hem fullfoten Stomatol till hans hemplanet Ludo. Resan dit tog fem dagar och blev en avkopplande och händelselös färd genom rymdens stora tomrum. Ludo visade sig vara en ganska liten planet, som täcktes till mer än hälften av vidsträckta grässlätter där det betade alla möjliga sorters stora djur. När de landade på Ludo tillsammans med Stomatol firades deras ankomst med en stor fest i huvudstaden Alvedon. Vad de inte visste var att Stomatol var den sanne arvtagaren efter Kejsar Treo. Den tacksamme Kejsaren överöste Sira och Hymla med olika gåvor, vilket bland annat utgjordes av en stor säck rosafärgade diamanter av samma värde som tre medelstora rymdskepp. Idana såg lite avundsjuk ut när Sira granskade de vackra ädelstenarna, men hon blev gladare när syrran gav några nävar med diamanter till var och en av dem. Under stor pompa och ståt flög de sedan vidare mot Dipis och Siras hemplanet Abdorra.

En vecka senare ankom ett skepp till flygarnas hem; planeten Abdorra. Med i skeppet fanns Idana, Sira, Pedro, Dipis, Patrisha och Hymla. Abdorras natur var en riktig kontrast till Ludos gröna slätter. Planeten bestod till nittiosex procent av hav och de utspridda öar som utgjorde landmassan var bergiga vulkanöar. Dessa öar var helt täckta av skogar med gigantiska träd. Dipis förklarade för Idana att träden kunde bli mer än femtiotusen år gamla och drygt en kilometer höga. Detta var flygarnas hemplanet och det hade även varit Siras hem sedan hon var fyra år gammal. När de flög över planeten fascinerades människorna i skeppet av dess skönhet. Himlen

var liksom på Jorden blå och trädens färger påminde om en begynnande höst i Sverige, med en blandning av gröna, gula och röda löv. Dipis visade vägen till ett stort berg, där det fanns en liten bit plan mark som kunde utnyttjas som landningsplats. Rymdskeppet landade, varefter hela besättningen gick ut och andades in den klara luften. Idana tyckte att den kändes behaglig och uppfriskande.

Sira bar med sig sin fågelbur med undulaten Olivia. När den lilla fågeln såg de vackra träden runt om började hon kvittra som aldrig förr. Hon talade även sina första ord:

"Olivia, vacker fågel!" om än något otydligt.

"Hörde ni Olivia?" frågade Sira entusiastiskt. "Hon tycker om min planet."

"Mmm", sa Idana och tittade sig skeptiskt omkring. "Skulle inte det här vara en stad av något slag? Det enda jag ser är en massa träd."

"Staden Gruytobia ligger i trädkronorna runt omkring oss", förklarade Dipis. Vänta bara tills du kommer upp dit."

Idana tittade upp i trädkronorna längre bort men lövverket var så tätt att hon bara kunde se en färggrann massa av blad.

Efter att de väntat en liten stund kom ett femtiotal flygare nersusande genom luften från trädkronorna. Flygarna flög i en tät V-formation som påminde Idana om flyttfåglarna hemma på Jorden. Sira räckte över fågelburen till Pedro, sträckte därpå ut armarna och lät de mekaniska vingarna veckla ut sig. Hon startade de små jettmotorerna och flög rakt upp i luften. Ett par sekunder senare tog även Dipis ett skutt upp i luften för att möta de andra flygarna.

Sira njöt av att åter få återuppleva frihetskänslan i flygningen. När hon mötte de andra flygarna träffade hon på Grabis, som var en av de barndomsvänner hon vuxit upp med. De samtalade livligt genom telepati och gick igenom de vanliga abdorrianska hälsningsfraserna. Sedan återvände Sira till sina nya vänner och presenterade dem enligt sed för Översteprästen Braschk. Braschk var en gammal och mycket storvuxen flygare. Till skillnad från de andra var hans hud glänsande lilafärgad. Efter presentationerna blev Idana, Pedro och Patrisha erbjudna att få låna varsin flygutrustning av samma konstruktion som

Siras. Idana avböjde dock artig och när de andra såg hennes tveksamhet, tackade även de nej till erbjudandet.

En liten sund senare kom några flygare istället farande med fyra stycken stora nät. Sira förklarade att de skulle kliva upp i näten för att få skjuts till trädtopparna. Idana, Pedro och Patrisha klev glatt upp i näten, medan den lilla gnotten inte rörde sig en millimeter.

”Jag vägra åka i den där”, sa hon envist. ”Jag vara höjdrädd och gnottar inte vara glada uppe i luften.”

Hon satte fyra armar i kors och snörpte på munnen.

”Men du måste...”, började Sira, men Braschk lade en lugnande hand på hennes axel.

”Du behöver inte flyga”, sa Braschk till Hymla med len röst. ”Jag vill istället att du tar dig en titt på den här lilla grejen.”

Ur sitt bälte tog han fram ett litet föremål som mest liknade en blå bläckpenna. I bakändan lös en liten lampa med ett svagt rött sken. Hymla tittade på pennan med intresserad blick, men redan efter några sekunder blev hennes ansiktsuttryck mer avspänt och efter ytterligare en halv minut föll hon ihop på marken och somnade.

Braschk gjorde ett tecken och en flygare gick fram och lyfte försiktigt upp gnotten från marken. Sedan lades hon på en filt i ett av näten.

Flygfärden upp till trädtopparna tog bara några minuter och när de närmade sig målet fick de se en helt annan värld än vad de kunnat se nerifrån skeppet. Nästan längst uppe i de gigantiska trädkronorna hade det byggts en hel stad och de olika träden knöts samman med bastanta hängbroar. Husen såg ut som stora hyddor, vilka flätats samman med trädens tjocka grenar. Överallt såg de flygare som satt utspridda på olika grenar, men där fanns även en hel del andra varelser, utav vissa troligen var flygarnas sällskapsdjur. De närmade sig ett av de större träden och landade säkert på ett stort plant trågolv. Människorna hoppade ut ur sina nät och Braschk gick fram till Hymla och väckte henne genom att ruska om henne lite lätt. Gnotten gäspade stort och sträckte på alla sina fyra

ben. Sedan öppnade hon ett par sömniga ögon och tittade sig omkring.

”Var vara vi?” frågade Hymla.

Runt omkring henne började hennes vänner att skratta.

”Uppe i ett träd, lilla vän”, svarade Sira.

”Va?” sa Hymla och fick syn på nätet hon stod på. ”Vilka taskiga typer ni vara, där lura ni mig allt.”

Sedan skrattade även hon åt situationen.

Någon minut senare fördes de fram till ett litet vackert trähus dekorerat med blommor och blad i blåa och gula nyanser. Inne i huset låg Godjo och vilade. Sira blev bestört när hon fick se vilken tillstånd hennes gamle vän befann sig i. Flygaren låg till synes livlös i en hängmatta intill ett öppet fönster. Hans normalt gulbruna hud hade tappat nästan all färg och skiftade nu mellan vitt och blått. Dessutom hade han förlorat en hel del vikt och det som återstod var nästan bara skinn och ben.

”Godjo!” utropade Sira och störtade fram till hängmattan.

Den gamle flygaren öppnade långsamt sina ögon och såg på Sira och alla de andra i rummet och trots sitt tillstånd så log han.

”Jag hörde att ni gjort riktigt bra ifrån er”, sa Godjo och tog tag i Siras hand och kramade den. ”Jag har varit så orolig för er.”

”Tack”, sa Sira. ”Men hur är det egentligen med dig?”

”Hoppet är tyvärr ute för mig. Drakens eld smittade mig med något som ingen av våra doktorer förstår sig på. Igår fick jag besök av en prästläkare från vårt grannsolsystem Motra, men inte ens hon hade någon aning om hur sjukdomen skulle kunna botas. Hon trodde att jag blivit smittad av något slags datavirus från en annan dimension. Nu skulle jag vilja att ni gör mig en tjänst. Kan ni föra mig till Spiraträdet redan nu? Jag känner att jag håller på att tyna bort och krämporna i brännsåren blir bara värre och värre.”

Ur Siras ena öga kom en tår, men hon nickade för hon visste att detta var något som Godjo verkligen önskade. Hon sa åt de andra att bilda ring runt flygaren och de lydde utan att fråga.

Sedan bad hon dem att stänga ögonen, såsom de tidigare gjort runt Simba på Jorden. Sira började sedan tala lågt på ett språk som ingen av de andra människorna förstod. Efter en tio... tjugo sekunder började Godjos kropp att skimra och sedan försvann den plötsligt med en grön ljusblixt. När allt var över öppnade de sina ögon igen. Hängmattan var tom.

”Vad hände med flygaren?” sa Patrisha oroligt. ”Försvann han bara?”

Braschk som stod bredvid Patrisha sa:

”Kom allihopa och följ med mig.”

De följde Braschk ut ur huset och över en hängbro till ett ännu större träd alldeles intill. Denna trädkrona saknade nästan helt byggnationer och var till skillnad från de andra träden alldeles översållad av blommor i alla färger och storlekar. När de kommit över hängbron leddes de vidare av en äldre flygarkvinna, som tydligen visste precis vart de skulle, trots att ingen av dem sagt ett ord. Slutligen kom de fram till en plats i det allra yttersta grenverket där kvistarna fortfarande var färska och gröna. Flygaren pekade på en gren lite längre ut som hade tre nyligen utslagna gyllengula blommor.

”Här har ni er käre gamle trogne hund Simba och om jag inte misstar mig kommer Godjo att växa upp alldeles intill, vilken sekund som helst”, sa flygarkvinnan.

Idana, Pedro och Patrisha såg tveksamt på grenen med de vackra blommorna. Det här var alldeles för nytt för dem och de trodde inte riktigt på det där att en hund hade förvandlats till en blommande gren efter den dött, men medan de stod där började en knopp intill plötsligt att växa med väldig fart.

”Jag gissar att han får lila och gula blommor”, sa Sira och tittade förvåntansfullt på den nya grenen som snabbt började utveckla sig.

”Vem då?” sa Patrisha.

”Godjo så klart!” sa Sira som om det var den självklaraste saken i världen. ”Det du ser växa där borta är Godjos själ i form av en blommande gren.”

De stod och tittade på grenen som växte ut allt snabbare och snabbare och snart syntes även fem stycken blomknoppar.

Knopparna blommade snabbt ut till stora blommor med vackra lilafärgade kronblad och gula pistiller i mitten.

”Bra gissat syrran”, sa Idana. ”Blommorna blev lila och gula.”

Medan de stod där och tittade på grenen som slog ut i full blom, kom ytterligare ett rymdskepp farande över himlen. Rymdskeppet var ganska stort och Idana kände direkt igen det.

”Titta Sira! Det är morsan och farsan som kommer på besök. För några dagar sedan meddelade jag dem om vart vi befann oss, men jag trodde inte att de skulle komma hit så här snabbt.”

”Oj då”, sa Sira. ”Tror du att de är arga på oss för att vi rymde förut?”

”Åh! det fixar sig.”

Rymdskeppet landade nere på kullen bredvid deras eget skepp och efter någon minut kom Elisabeth och Michael gående ut för landbryggan. Sira flög ner till skeppet följd av Idana, sittande i ett nät under ett par flygare. Elisabeth sprang fram och omfamnade sina döttrar. Hon kramade dem hårt samtidigt som hon skällde ut dem rejält för att de bara stuckit iväg utan att säga så mycket som ett ord till sina oroliga föräldrar, men lite senare gick hon tillbaka in i skeppet och plockade fram ett stort paket inslaget i lilaviolett papper. Hon kom snart tillbaka till sina döttrar och gick fram till Sira.

”Det är till dig från mig och pappa! Grattis på födelsedagarna... i efterskott.”

Sira tog emot det stora, men ganska lätta, paketet och rev av omslagspappret.

”Åh tack så mycket!” sa Sira ”En undulat!”

”Han heter Pepsi”, sa Idana. ”Jag tipsade dem om att du redan hade en undulathona. Nu får hon sällskap.”

Michael blev plötsligt mycket intresserad av Siras flyg-utrustning och Sira fixade snabbt fram ytterligare en utrustning som hennes far kunde få låna.

Uppe i trädet satt Hymla och vilade i en hängmatta. Hon fick då syn på halsbandet med Galadrisonthas blå sten, vilken Sira

slarvigt hade lämnat på ett bord. Hon luktade försiktig på stenen och log med hela ansiktet. Den luktade sött och gott. Sedan rörde hon stenen försiktigt med ett finger. Plötsligt hördes ljuv musik och Hymla ryckte snabbt tillbaka fingret. Ett par flygare som stod bredvid henne hade stannat upp och de tittade nu på den lilla gnotten med förvånade ansiktsuttryck. Hymla log mot dem och tog sedan upp stenen i sin hand. Åter hördes den ljuva musiken och den här gången spred sig musiken som en flodvåg i en allt vidare cirkel. Musiken var mycket svår att beskriva. De som sveptes in i den fick känslan av en stor kör med fåglar som sjung i olika stämmor, men samtidigt fanns där en underton av något energiskt och inspirerande i djupare toner. Inom några minuter hade ljudet på något mystiskt sett spritt sig i hela skogen. Samtliga varelser där stannade upp och lyssnade på musiken som strömmade genom dem. Snart hördes inga andra ljud än stenens musik som fortsatte att spela med sina förtrollade toner. Efter ungefär fem minuter dämpades musiken sakta för att sedan gradvis försvinna. Hymla hade lagt tillbaka stenen på bordet. När musiken tystnat började skogen åter få liv.

När Sira, Idana och de andra åter kom upp till trädkronan frågade de vad som hänt. De gick fram till Hymla som satt bekvämt i en hängmatta, omgiven av ett trettiotal nyfikna flygare. Den lilla gnotten höll på att leka med ett par flygarbarn.

”Vad har hänt här?” frågade Sira och Idana i kör.

”Hon bara lånade din blå sten en stund”, sa Braschk glatt. ”Det verkar som om legenden om Galadrisonthas sten är sann. Stenen har äntligen funnit sin rätta bärare. Ljusets Drottning är funnen.”

”Menar du att den där lilla varelsen är någon slags frälsare?” frågade Idana skeptiskt och tittade ner på Hymla som sorgglöst lekte vidare med de två barnen. ”Hon är... ja, inte riktigt vad man kunde förvänta sig av en frälsare eller drottning.”

”Frälsare är kanske inte rätta ordet, men hon är helt klart den som kallas Ljusets Drottning, vilken nämns i de gamla legenderna. Jag tror att hon kommer att påverka galaxens

vidare öde i en positiv riktning. Kände du hur musiken påverkade dig?”

Idana funderade.

”Det var nog något som hände inom mig förut, men jag vet inte riktigt vad det var.”

Då kom Elisabeth fram och svarade:

”Musiken fick mina bekymmer att verka mindre besvärliga. Tidigare idag bekymrade jag mig för en massa småsaker, men musiken fick mig att leva mer i nuet. Jag slutade helt enkelt att oroa mig. Är det detta som är effekten?”

”Där vred du huvudet rätt på skruven”, sa Braschk. ”Musiken har den sagolika förmågan att vi slutar att grubbla över oviktiga problem, som inte leder till något mer än stress och huvudvärk.”

”Det låter ju bra”, sa Elisabeth.

”Otroligt bra!” instämde Braschk. ”Enligt filosofen Galdo den smale är över åttio procent av de problem vi oroar oss över helt onödiga att oroa sig över. Siffrorna varierar dock en del mellan olika arter. De onödiga tankarna berör skeenden som redan har hänt, skeenden som sannolikt aldrig kommer att hända, samt skeenden som kan hända, men som man inte kan göra något åt. Då återstår det sedan endast tjugo procent med saker som sannolikt kan hända och som vi faktiskt kan påverka. Om vi slipper att bekymra oss för de åttio procenten blir vi mer harmoniska i själen och på lång sikt kan detta även leda till att många onödiga krig påbörjas. Det påstod i alla fall Galdo.”

”Blir alla verkligen goda och snälla bara för att de lyssnat på lite musik?” frågade Idana skeptiskt.

”Nej så enkelt är det inte. De onda kommer fortfarande att vara onda, men de flesta blir mer harmoniska med sina liv och det räcker en lång väg.”

Sira gick fram till den blå stenen, som nu låg på ett litet bord intill hängmattan och tog upp den i handen. Hon gav den sedan till Hymla som tittade tillbaka mot henne med stora blöta ögon.

”Den är din nu, lille vän. Ta väl hand om den.”

”Tack Sira!” sa Hymla och tog emot stenen.

Åter hördes musiken, men den tystnade snart när Hymla trätt halsbandet halvvägs över sitt stora huvud, där den fastnade vid hakan.

”Vad söt hon är!” sa Patrisha. ”Det är inte varje dag man ser en ny galaktisk Drottning. Jag tycker att detta borde firas på något sätt.”

”Instämmer!” sa Braschk. ”I kväll blir det fest.”

Och en fest skulle det verkligen bli. Alla flygare i hela skogen samlades och hjälptes åt med att sätta upp dekorationer, samt att laga i ordning maten. Innan festen väl satt igång hade Sira även hunnit lära sin pappa konsten hur man flyger med konstgjorda vingar. Michael flög ut från träden tätt följd av sin minsta dotter, som oroligt tittade på när han osäkert krängde hit och dit. Flygturen gick utan några större missöden och landningen gick väl sådär. Han försökte att landa snyggt på ett upplyst dansgolv, men istället for han rätt ner i ett uppdukad matbord med efterrätter och blev ordentligt utskälld av ett par flygare, som hade kämpat ett par timmar med att laga delikatesserna. Michael ryckte på axlarna och skrattade glatt trots att hela hans kropp var insmetad med diverse bakverk. Stenens musik hade påverkat honom och gjort var gjort. Det var med andra ord onödigt att oro sig för något som redan hade hänt.

Flygarna, som också var påverkade av musiken, slutade snart med sin utskällning. De ruskade på huvudet och tjöt ut kraxiga skrin, vilket var flygarnas sätt att skratta.

Michael erbjöd sig att hjälpa till att städa upp röran. När de var klara flög han tillbaka ner till skeppet och började laga några läckerheter som var populära på Jorden. Det blev en stor chokladkladdtårta med vispgrädd och hallonsylt, samt ett trettiotal Banana Splits.

Festen började lite senare då Abdorras orangefärgade stjärna sakta gled ner i det violetta havet. Det hela startade med att Idana och Pedro fick gå fram tillsammans för att möta Braschk. De visst inte alls vad det var fråga om och var därför lite nervösa. Braschk hade ifört sig en lång blå slängkappa och

runt hans hals hängde ett halsband med en stor rubinliknande röd sten. När han sträckte ut sina väldiga vingar tystnade alla.

”Kära flygare och besökare”, började han med en röst som hördes vida omkring. ”De två människor som nu befinner sig framför mig har visat prov på stort mod när de trotsade den onde Kungens armé inuti det stora moderskeppet. Om det inte varit för deras insatser hade många planeter drabbats av en dödlig smitta mångt värre alla andra smittor vi känner till.”

Flygarna runtomkring hurrade, men tystnade när Braschk på nytt lyfte sina vingar.

”För att hedra dessa tappra och osjälviska kämpar vill jag nu ge dessa icke-flygare den högsta ära vi kan ge dem. De utnämns härmed till hedersflygare av den röda ordern.”

Åter hurrades det omkring dem. Sedan tog Braschk fram ett par halsband som var dekorerade med vackra röda ädelstenar; likadana som Braschks egen. Idana böjde ner huvudet och fick halsbandet trätt över sin hals och sedan fick även Pedro sitt halsband.

När det formella var slut kom hundratals flygare fram för att välkomna dem till flygarnas brödraskap.

Festen fortsatte sedan med en massa mat och dricka, samtidigt som de lyssnade på flygarnas känslolösa musik som påminde om gammal jordisk soulmusik. Efter maten blev det dans och lekar fortsatte nästan hela natten. När människorna slutligen lade sig för att sova var de mycket trötta och belåtna.

Dagen efter var det dags för Patrisha att återvända till rymdflottans bas. Även Idana hade blivit förfrågad att återvända, men hon tackade nej och begärde tjänstledigt under obestämd tid. Hon ville passa på att spendera lite mer tid med sin familj som nu äntligen var hel igen. Dessutom ville hon lära känna Pedro lite bättre. Idana tog farväl av sin gamla väninna och såg hennes rymdskepp långsamt stiga uppåt den klarblå skyn. Skeppet drog sedan in sina styrvingar, sköt iväg med hög fart och var snart helt utom synhåll.

”Jaha! Vad skall vi göra nu då?” frågade Idana till ingen speciell person.

”Jag ska resa”, sa Hymla som stod bredvid. ”Braschk säga till mig igår under festen att mitt öde vara att sprida den blå stenens sinnesro till andra planeter. Han och ett tiotal andra flygare ska följa med på mina resor. En som redan anmäla sig frivilligt är Dipis. Han undra också om ni vilja följa med en stund. Vilja ni det?”

Idana tittade på sin syster Sira som tittade tillbaka och ryckte på axlarna. Sedan nickade de bägge två. Då kom Elisabeth springande med långa steg och det blonda håret fladdrade bakom henne.

”Vänta ungar! Ni får inte bara sticka iväg igen, nu när vi äntligen är tillsammans.”

”Ni kan också få följa med”, sa Braschk. ”Vill ni det?”

”Följa med vart då?”

Hymla berättade då om den färd hon nu kände att hon måste göra och hon nämnde att de första planeterna de planerade att besöka var Schlovaki, Pagasus II och Jorden.

”Pagasus II!” utbrast Elisabeth lyckligt. ”Åh! Jag har alltid velat åka dit. Där finns det ett helt fantastiskt marint liv. Vad säger du Michael?”

Micael, som just kom gående, hade missat allting men han svarade ändå:

”Det låter jättebra! Så klart att vi följer med. Får jag ta med mig de här jättehäftiga vingarna Sira?”

”Självklart pappsen! Men glöm inte hjälmen!”

De stannade på Abdorra i ytterligare fyra dagar och med Idanas rymdskepp for de runt planeten och landade även på ett tiotal andra öar där Hymla åter spred sin musik. Sira visade dem även vägen till en gnistrande vit sandstrand där de stannade för att bada och sola en hel dag. Sedan var det dags att åka och flygarna lastade proviant i ett stort rymdskepp, vilket låg och flöt i en hamn utanför flygarnas huvudö, som låg på andra sidan planeten.

Det bestämdes att två rymdskepp skulle fara iväg. Idana och Sira skulle åka tillsammans med sina vänner Hymla, Dipis, Pedro och sina föräldrar i Elisabeths och Michaels forsknings-skepp. Braschk och de andra flygarna flög istället i flygarnas

stora stjärnkryssare. Idana propsade på att få flyga och Elisabeth kunde inte säga nej till hennes dotters bedjande ögon.

”OK då! Men kör försiktigt. Du vet vad som hände utanför Mars för tre år sedan.”

”Vad hände utanför Mars för tre år sedan?” Frågade Sira intresserat.”

”Strunta i det du syrran!” sa Idana. ”Sitt ner för nu flyger vi.”

Hon drog spaken sakta bakåt och motorerna började mullra. Rymdskeppet tog fart och efter någon minut var de åter ute i rymden. Skeppet accelererade allt mer och efter ett tiotal minuter kom de upp i ljusets hastighet. Sedan fortsatte de att accelerera. Resan till den varma planeten Schlovaki skulle bara ta två dagar och under den tiden tänkte Idana lära sin lillasyster några riktigt bra kortspel och hur man fuskar utan att det syns.

När de färdats i lite drygt ett dygn satt Pedro och Idana i förarhytten och småpratade. Plötsligt fick de in en nödsignal från ett annat rymdskepp. Skeppet befann sig bara ett tiotal minuter bort och Pedro identifierade det till att vara ett litet jordiskt fraktskepp. Skeppet, som till formen såg ut som en stor sko, hade nästan ingen fart alls vilket tydde på något slags motorproblem.

”De vill kontakta oss”, sa Pedro. ”Skall jag släppa fram dem på stora bildskärmen?”

”Gör det! Vi kan kanske hjälpa dem på något sätt.”

Det tog ett par sekunder och sedan kom det upp en brusig bild på skärmen. En man som frenetiskt rotade i en verktygs-låda upptäckte plötsligt att han blivit kontaktad och vände sig om. När Idana fick se mannens ansikte höjde hon på ögonbrynen och smilade.”

”Hej Greg! sa Idana. Behöver du hjälp?”

”Va! Är det du Idana?” sa Greg och såg på samma gång både förvånad och lättad ut. ”Klarade du dig också undan från den där jordflottan?”

”Japp! men det var inte lätt. Jag och Pedro hann precis med det sista avgående jaktskeppet. Jag ser att du fått tag i ett av

fraktskeppen. Har du något gott med dig? Vårt matförråd är ganska magert, så vi skulle inte ha något emot om du kunde dela med dig lite grann. Kanske pizza eller något annat gott.”

Medan hon talade öppnades dörren och Sira kom in med sina två undulater Olivia och Pepsi, sittandes på axeln.

”Titta vad tama de blivit”, sa Sira stolt.

”Vem är det där?” sa Greg misstänksamt.

”Det är bara min lillasyster Sira. Hon är fullständigt harmlös och hon har precis samma uppfattning som vi har angående utomjordingar. Sira nickade glatt, men förstod inte vad de pratade om.

”Okej då! Om ni kommer hit och räddar mig så kan ni få hur mycket mat och dricka ni vill. Dessutom så kan ni få... låt säga femton procent av vinsten.”

”Vad då för vinst?” sa Idana intresserat.

”Jag lyckades att få in lite av det sista som fanns kvar av Warsteinern, efter det där terroristdådet då någon sprängde upp nästan hela vårt lager. Jag planerar att åka till Mars och sälja de sista tretusen flaskorna till den som bjuder högst. Hur mycket tror du att tjuvpacket på Mars skulle ge för en massa flaskor med helfärskt stridsmedel?”

”Ganska mycket skulle jag tro”, sa Idana och gestikulerade till Pedro. ”Men jag vill ha trettio procent.”

”Okej!” sa Greg och såg uppgiven ut.

”Stanna kvar där så kommer vi och hjälper till”, sa Pedro. ”Klart slut!”

”Klart slut”, svarade Greg.

Idana stängde av förbindelsen och vände sig mot Sira och Pedro.

”Är det någon av er som har något emot att vi åker och klår upp en ful liten typ och tar hand om en last med det sista av stridsmedlet Änglastoft? Sedan kan vi lämna in honom och lasten till polisen.”

Både Pedro och Sira nickade instämmande till idén.

”Men mamma blir nog inte glad”, sa Sira. ”Hon vill inte att vi råkar ut för några mer farligheter.”

”Äh! Det här är inte farligt. Bara kull! Sitt ner i stolarna för nu accelererar vi.”

Pedro och Sira satte sig ner varefter Idana accelererade skeppet och vek av från den gamla kursen. Hon tog istället sikte mot Gregs skepp.

Ute i köket hade Michael just gjort i ordning sju stycken glassdrinkar som han tänkte överraska de andra med. Han hade precis kommit in till Elisabeth, Dipis och Hymla som satt i sälls kapsrummet, när Idana accelererade. Detta gjorde att han föll omkull och brickan med glassdrinkarna for rätt upp i luften. När de ramlade ner i bordsskivan stänkte de ner hela Michael, samt delar av Hymla och Elisabeth.

Gnotten sträckte ut sin tvådelade tunga och slickade i sig lite av glassen:

”Mmm Chokladsmak, jättegott!”

”Åh! de där envisa rackarungarna”, sa Elisabeth lite surt. ”De får ju inte byta kurs utan att rådfråga oss. Jag slår vad att de har någon fuffens för sig. Nu skall de allt få med mig att göra.”

”Äh! Ta det lugnt!” sa Michael. ”De hittade kanske en bar i närheten. Det skulle faktiskt vara gott med en öl eller annat gott.”

”Du har nog rätt älskling. En öl vore himla gott...”

SLUT!